

# **БАРБАРА ВИКТОР**

# **ИГРА НА СМЪРТ**

Превод от английски: Йордан Костурков, 2008

[chitanka.info](http://chitanka.info)

# **ЧАСТ ПЪРВА**

## ПЪРВА ГЛАВА

Андреас Карим се качи на самолета от Женева за Истанбул, прехвърли се на друг самолет в Анкара и пак смени полета в Кабул, където остана две нощи, проверяваше хората, караше ги да повтарят легендите си и преглеждаше фалшифицираните документи, преди накрая да пристигне в Ливан. Прекара само една нощ в Бейрут в луксозен модерен апартамент, от който долу се виждаше крайбрежния булевард „Корниш“ — достатъчно дълго, за да прибере приятелката си и детето им. Оттам тримата заминаха за Лондон. След като стъпиха на английска земя, се отправиха в големия апартамент на майка му в модния квартал „Белгрейвия“.

Като остави двете жени у дома с бебето за през деня, Андреас се срещна с двамата нови вербувани, които бяха избрани и им бяха дадени еднопосочни билети за два европейски града — единият на юг, а другият на запад от английската столица. Освен това им бяха дадени достатъчно пари, за да покриват разходите си, предвидени бяха и щедри възнаграждения за семействата им след приключване на мисиите. След като се увери, че плановете му скоро ще се превърнат в реалност, той всяка вечер се прибираще у дома за вечеря в добро настроение и изпълнен с жизнерадост.

Седем дни след пристигането на Андреас в Лондон единият от новите вербувани се взриви в синагогата на Брюксел. За двадесет и четири часа Андреас със семейството си напусна Лондон и пристигна в Париж. По време на полета, докато ядяха леката закуска, сервирана в самолета, втората от вербуваните от Андреас се взриви по време на конференцията на християни и евреи във френския град Тулуза.

Когато тримата с детето кацнаха на летище „Шарл дьо Гол“, бяха посрещнати от як мъж с бръсната глава, облечен в евтин костюм. Без да каже нито дума мъжът подаде на Андреас ключовете и талона на паркирания сив мерцедес седан, който щеше да бъде на негово разположение по време на престоя му тук. Срещата им продължи по-малко от три минути, след което отидоха при асансьора, който ги отведе до втория етаж на паркинга. Червенокосата жена с малката

видеокамера остана незабелязана от групичката; тя дори се качи с тях в асансьора и слезе на същия етаж. Вървеше предпазливо на известно разстояние след тях, а камерата записваше всяко тяхно движение, докато стигнаха до колата си. Тогава тя бързо се отправи към двуместния смарт и леко се настани на седалката откъм страната на пътника, като държеше видеокамерата в скута си, готова да заснеме мерцедеса, който си пробиваше път към светлините на града. Нейният партньор, мъж с дълга кестенява коса, стигаща до раменете му, преди нея се беше настанил в колата, на седалката зад волана.

Когато Андреас се доближи до мерцедеса, той пропусна да забележи и още една двойка млади хора, седнали в малкото рено на три паркоместа от неговата кола. От момента, в който шофьорът на реното го беше паркирал там, до момента, в който Андреас и останалите се бяха появили, той и неговата спътница бяха разполагали само с двадесет и седем минути, за да монтират в колата прибор за самонасочване. Според плана мобилният телефон на Андреас вече се подслушваше от екипа за звукозапис, който ги изчакваше в тризвездния хотел близо до парижкия апартамент на майка му на авеню „Фош“.

Андреас остави куфарите в багажника, след което помогна на младата си жена и бебето да се настанят на задната седалка, а майка си настани на предната седалка за пътника. Когато седна зад волана, той завъртя ключа на запалването и бавно потегли към рампата на изхода. Реното и смартът го последваха на разумно разстояние.

Когато уредиха сметката за паркинга и когато мобилният му телефон намери френската сателитна система, Андреас проведе първия си разговор. Разговарял с весел и доволен глас, докладва екипът за звукозапис, на почти перфектен френски с някакъв мъж, който несъмнено бил роден парижанин. Разговорът им бил кратък, само колкото да си уредят среща на следващия ден в службата на мъжа.

## ВТОРА ГЛАВА

Времето беше разкошно. Парижани бяха излезли навън на тълпи, за да се възползват от първия наистина чудесен ден на започналата доста непостоянна пролет. Под яркото слънце, заобиколени от симетричните редици на кестените, чиито млади листа шумоляха под топлия ветрец, служители и туристи се размотаваха по обяд в кафенетата по тротоарите. Паважът на Шан-з-елизе наскоро беше подновен и булевардът бе разширен, бордюрите бяха освежени с лехички с подрязани храсти, които оформяха подходите към няколко новопостроени паркинга. Дори писоарите „само за мъже“ бяха заменени със стоманени цилиндри с гладки, заоблени врати, които срещу монета от едно евро, се отваряха с плъзгане пред хората и от двата пола.

На кръстовището на авеню „Жорж V“ и Шан-з-елизе, където ресторант „Фуке“ заема цялото пространство на ъгъла, първите редици маси бяха заети от тълпи третостепенни фигури от киното, запътили се за фестивала в Кан. Средният ред маси беше зает от цяла тайфа ливански матрони с рокли с къс ръкав, които откриваха отпуснатата им плът, провиснала от предмишниците им, и тежките златни гривни, дрънчащи на набитите им китки. На висок глас, на френски със силен акцент, те разговаряха за вилите си в елегантните предградия на Бейрут, градът, който някога бе притежавал потенциала да стане Париж на Близкия Изток, — преди да последват нови бомбардировки и политически убийства. Седнала вляво от тях, една жена разсеяно ровеше салатата си. Под масата двата ѝ дребни пудела изяждаха допълнително поръчаното говеждо мляно. Срещу нея се бяха настанили четирима ирански изгнаници, емигрирали след падането на шахиншаха. От отказа на шаха от престола насам установеният им порядък беше да обядват във „Фуке“, след което да се изнесат в близката чайна, където да играят бридж до вечерта, когато се събираха в бара на един от скъпите хотели, за да обмислят нощните си забавления.

В един и двадесет метрдотелът излезе на покритата с червен килим тераса на „Фуке“, за да огледа клиентите си. Вдясно от него немски автобус разтоварваше пътниците, дошли за характерния обяд от тартар бифтек и ягодова торта, който щеше да бъде последван от задължителната обиколка по магазините с бясно харчене на пари в „Галери Лафайет“. Той леко се усмихна на яростното търговско нашествие и в същия миг зърна Реми. С мрачната му хубост, с тъмната му набола брада и с кърпата над слънчевите му очила, метрдотелът предположи, че е някоя италианска филмова звезда, тръгнала за филмовия фестивал в Кан.

Някъде между един и двадесет и пет и един и половина същия този слънчев ден Реми погледна часовника си и осъзна, че срещата му за обяд беше закъсняла с почти половин час. Когато повика келнера, за да си поръча нещо за пиене, погледът му се спря на жената, която се готвеше да седне на съседната маса. Висока и стройна, с дълги крайници и тъмноруса коса, която свободно падаше върху раменете ѝ, тя се движеше грациозно, привидно, без да забелязва обстановката около себе си. Беше облечена в спортни панталони и тениска, бежов кашмирен шал небрежно бе наметнат на раменете ѝ, големи слънчеви очила предпазваха лицето ѝ; тя носеше порцеланова урна и сгънат вестник. Когато се настани, жената грижливо остави урната в краката си. Вестникът остана сгънат на масата до салфетката ѝ. Когато тя вдигна ръце да приглади косата си, Реми зърна златната халка на безименния пръст на лявата ѝ ръка. В този миг жената обърна глава, свали слънчевите си очила, прикри очите си от яркия слънчев блясък и огледа величественото авеню в двете посоки. Реми не можеше да спре да се вира в нея. Тя беше наистина красива. Овалното ѝ лице бе изящно оформено с високи скули и закръглена брадичка с малка трапчинка, имаше сочни устни.

Александра Рейн, която приятелите ѝ наричаха Лекси, бе избрала маса в ъгъла вместо обичайната, която двамата с Ник искаха, когато се отбиваха на обяд или вечеря във „Фуке“. Урната беше на земята между глезените ѝ, усещаше хладната ѝ повърхност върху голата си плът. Усещаше и погледа на мъжа с наболата брада на моден дизайнер, който седеше на съседната маса. Тя обърна глава и погледна към него, преди отново да скрие лицето си със слънчевите си очила.

Келнерът се появи точно тогава, за да остави менюто на масата. Тя го вдигна и преди още да погледне в него чу думите:

— Вземете си тартар бифтек.

Необходими ѝ бяха само няколко секунди, за да установи чий е гласът.

— Аз ли? — попита тя, като погледна през рамо, преди да се обърне.

— „Фуке“ е прочут със своя тартар бифтек — добави безгрижно Реми, сам изненадан от собствената си дързост. Почувства се неловко.

Демонстрирайки от своя страна смущение, Лекси попита:

— Вие откъде разбрахте, че говоря английски?

Реми направи жест с брадичката си.

— „Хералд Трибюн“ — отговори той, като имаше предвид вестника, който тя беше оставила на масата.

И тя отново свали очилата си и спря погледа си върху него миг-два.

Той забеляза очите ѝ — кестеняви, продълговати.

В отговор Лекси кимна, сякаш преценяваше обяснението му, преди да премести вниманието си към келнера, който пак се беше появил да вземе поръчката ѝ.

— Ще взема морски език — каза тя. Имаше ли значение? Тя нямаше апетит.

Когато келнерът отиде при масата на Реми, Лекси обърна глава и погледна надясно. Две блондинки, излезли от фотографии на модни тоалети на Версаче, се хранеха с един ужасно дебел мъж. Между загребванията с лъжицата на шоколадовия мус дундестите ръце на мъжа се редуваха да шарят от голата ръка на едната от гостенките му на обяда до заобленото рамо на другата. След като събра и последните няколко дразнещи трохи от масата, келнерът остана да се навърта зад стола на дебелия мъж, изчаквайки да запали пурата му, която мъжът беше извадил от вътрешния джоб на сакото си след приключване на обяда и я беше оставил грижливо до кафето си. Лекси пак съсредоточи вниманието си към Шан-з-елизе с чувството, че е посетителка от друга планета — ползваше се с привилегиите на почетна гостенка, но носеше и бремето на затворническите окови. Като се пресегна надолу, тя докосна леко урната с пръсти. В този миг забеляза сив мерцедес, който спря на тясната пътна лента, водеща надолу към подземния

паркинг. Зад волана седеше мъж, а до него, на седалката на пътника — жена. В ръцете си жената държеше бебе. Лекси наблюдаваше как шофьорът слезе и отиде до ъгъла, където изчезна в един от новите цилиндрични писоари от неръждаема стомана. Жената с бебето остана на седалката в колата.

\* \* \*

На разстояние няколко дължини зад мерцедеса смартът спря и паркира до стария кестен, който отчасти препречваше доста голяма част от терасата на „Фуке“. Стъклото от страна на пътника бе свалено и отново същата червенокоса жена от летището насочи малката видеокамера към мерцедеса. Спътникът ѝ се наведе напред и подпря ръцете си отгоре на кормилото, като очите му оглеждаха терасата и тротоара, които се виждаха от удобната позиция в колата. Внезапно жената изруга. В отговор мъжът се наведе напред. Той успя да види как шофьорът на мерцедеса излиза от колата и се отправя към писоара на ъгъла. Жената промени позицията си и насочи видеокамерата към мъжа и го проследи, когато той извървя няколко метра и стигна до цилиндричната врата на писоара, където потърси в джоба си дребни пари. Докато жената снимаше, шофьорът на смарта беше обърнал погледа си към пътничката в мерцедеса, която слезе от колата на тротоара, като продължаваше да държи бебето в ръце. Когато леко обърна глава, забеляза и друга жена, която идваше откъм терасата на „Фуке“. Стори му се, че двете жени вървят една към друга.

\* \* \*

Докато наблюдаваше безцелно мерцедеса, Лекси забеляза, че вратата откъм страната на пътника се отваря. Точно в този момент реши да вземе шепя прах от урната и да я разпилее пред „Фуке“. Ако не извършеше този пръв жест, може би никога нямаше да може да изпълни задачата, която я бе довела в Париж. Тя придърпа шала върху раменете си, посегна под масата и леко вдигна капака. Гребна само толкова прах, колкото можеше да се побере в ръката ѝ, изправи се и



бавно отиде до тротоара. Когато приближи мерцедеса, разпръсна прахта, която литна, понесена от топлия пролетен ветреца. Това искаше Ник, каза си в опит да се успокои. Изпълняваше обещанието си пред него. Когато се обърна, за да се върне на масата си, жената с бебето излезе от колата. Тя се приближи до Лекси и бързо ѝ каза нещо на френски. Първата реакция на Лекси бе да я помоли да говори по-бавно. Жената кимна и повтори молбата си по-отчетливо.

— Може ли, моля? — попита тя и ѝ подаде детето.

Инстинктивно Лекси избърса прашните си ръце в панталоните, преди да ги протегне. Бебето изглеждаше щастливо и спокойно и изобщо не се разтревожи, че го оставиха в ръцете на друг човек. Като направи жест към „Фуке“, жената внезапно се развълнува.

— Влезте вътре — каза тя. — Там е една моя приятелка. Тя ще вземе бебето.

Лекси се готвеше да протестира, когато жената повтори:

— Хайде, само влезте вътре. Не се безпокойте. — След което сякаш внезапно се беше сетила, добави: — Две минути. — Вдигна два пръста и повтори: — Две минути.

Лекси се опита да види къде вътре във „Фуке“ чака приятелката на жената. Невъзможно беше. Твърде много хора се бяха събрали там. В този момент, когато бебето вече беше в ръцете ѝ, Лекси прецени, че жената просто иска да паркира колата си правилно. Тя се обърна, отиде към терасата, прекоси я и влезе в ресторанта.

Реми обърна внимание на сцената с интерес и любопитство. Втренченият му поглед проследи Лекси, докато тя изчезна вътре. Той отново погледна часовника си. Беше точно два без петнадесет.

Секунди по-късно бомбата избухна, като превърна мерцедеса в пламтяща купчина усукан метал.

Следващото нещо, което Реми си спомняше, беше, че стана от масата, която вече не беше там и като продължаваше да стиска салфетката, просто остана прав, зашеметен и в шок. Опитваше се да намери разумно обяснение за хаоса.

Детонацията причини оглушителна експлозия, която прокънтя в радиус от три пресечки на юг към площад „Конкорд“ и на четири на север към Триумфалната арка, като изкърти прозорци, преви уличните лампи, смачка колите и разруши голяма част от терасата. Парчета от колата, в която беше бомбата, бяха грабнати и запокитени надалече от

детонацията. Желязната рамка с ребра, която някога беше представлявала капак на двигателя, се поклащаше напред-назад на тротоара, а колелата бавно се търкаляха към центъра на павираната улица. Докато се придвижваше внимателно през отломките, Реми забеляза порцелановата урна. Тя се беше разчупила на няколко едри парчета. В този момент си спомни за красивата непозната, на която само преди минути като по някакво необяснимо чудо ѝ беше дадено да държи едно бебе. Пристъпвайки през късчетата стъкло и купчините отломки, Реми се отправи към тротоара.

Лекси, изхвърлена назад и встрани към една от циментовите колони на бара, усещаше само, че държи разплаканото бебе в ръцете си. Докато наблюдаваше с ужас разиграващата се сцена на терасата и на улицата, невъзможно ѝ беше наистина да повярва, че е жива и че детето, което държеше, притиснато към гърдите си, също е останало живо. Като възстанови равновесието си, тя отчаяно се опита да си спомни по какъв начин се бе озовала вътре в ресторанта и изпитваше признателност, че и тя, и бебето са оцелели, но не бе сигурна какво точно се бе случило, за да се стигне до тази касапница, която виждаше съвсем наблизко около себе си. Тя инстинктивно огледа внимателно бебето, за да провери, че не е ранено, след което бързо погледна към краката и ръцете си, преди да опипа лицето си, за да види дали няма следи от кръв. Точно в този момент я порази пълната, абсолютна тишина. Сюрреална и неподправена, сякаш времето беше спряло и светът бе свършил. И тогава, след вероятно само няколко секунди мъчителният покой отстъпи пред писъците, стенанията и виковете на ужас, преди сирените да завият и колите да спират със свистене на тротоара. Лекси си запробива път към терасата, разбирайки объркването на всички около нея, които можеха да се смятат за щастливци, докато се блъскаха и бутаха, за да се спасят, макар че това вече бе станало. Пушекът беше гъст и беше невъзможно да види нищо на повече от няколко крачки пред себе си. Бебето сега ѝ бе така познато, както собствената ѝ кожа, и тя инстинктивно покри детето с шала си.

Малцина от обядващите бяха имали късмета на Лекси и бебето, а също и на Реми. Като по чудо, докато Лекси се бе намирала в затворената зона за хранене, Реми се бе оказал настанен до носеща стоманена греда, един конструктивен детайл, който беше спасил

живота му. Фотографиите на Версаче, които седяха на съседната маса, се бяха преобразили почти изцяло в червена кръв, а келнера го нямаше никакъв. Дебелият мъж лежеше проснат на пода със смъртоносна рана на главата, а ливанските матрони, все едно че си бяха останали в центъра на Бейрут. От четиримата иранци двамата, които бяха седяли най-близо до дебелия мъж, бяха превърнали добре поддържаните си съпруги в богати вдовици, докато другите, които бяха оцелели, щяха да заминат със семействата си за Бевърли Хилс следващата седмица, предпочитайки да поемат риска на по-естествените природни бедствия като земетресения, свлачища или горски пожари. Що се отнася до германския туристически автобус, паркиран на ъгъла, онези туристи, които се бяха оплаквали, че местата им са отзад, далече от панорамната гледка на предното стъкло, те бяха останали последни да слизат и следователно успяха пак да се качат вътре, след като прахта се слегна, със собствените си крака. Останалите бяха платили скъпа цена за превъзходната си гледка към архитектурата на Париж.

Като прекоси терасата, Лекси си наложи да не гледа към онези, които не бяха пощадени. Когато стигна до тротоара, наложи ѝ се да мине покрай горящите останки на колата. Приближавайки се, видя части от тяло, крак и ръка, които се бяха заклезили между таблото и кормилото, както и един труп и една глава, които бяха преминали през предното стъкло и се бяха приземили безцеремонно по средата на уличното движение. Беше като сън. Застанала там, без да е в състояние да се откъсне, Лекси за миг се почувства в твърде голям шок, за да направи връзката между обезглавения труп с откъснати крайници на жената и бебето, което тя сега носеше сякаш беше нейно. Само преди минути жената бе жива, въвлече я в разговор и я молеше да вземе детето ѝ при това — или поради едно ужасно стечение на обстоятелствата, или поради предумишления акт, който бе твърде потресаващ, за да го предположи. Лекси бе завладяна от паника. По гърба ѝ изби пот. Полазиха я тръпки. Не беше подготвена за такова нещо. Не беше достатъчно смела, за да го преживее. След това, също така внезапно, страхът ѝ отмина и се почувства цялата завладяна от пристъп на вина. Тя отчаяно се опитваше да се успокои, застави се да си припомни звуците, които беше чула само мигове преди взрива — птиците, пляскащи с крила, листата, падащи от дърветата, звънтежа на стъклото, което наподобяваше дрънченето на ледени кубчета в празни

водни чаши. За да се успокои и за да успокои бебето, тя му каза няколко утешителни думи в малкото ушенце, като постави присвитата си длан под пухестата му главичка и притисна устните си към бузата му. Детето престана да плаче. Докато вървеше, опитваше се отчаяно да възприеме чудодейното си избавление и внезапно почувства, че някой я извежда настрани от горящата купчина метал. Оглеждайки се разтревожено, видя, че е същият онзи мъж, който бе седял до нея преди експлозията.

— Ранена ли сте? — чу го да я пита и се остави да я отведе до бордюра, където внимателно ѝ помогна да приседне.

Тя продължи да клати глава:

— Не, не, струва ми се, че не...

Той коленичи и я погледна внимателно, като постави ръце на раменете ѝ.

— Познавахте ли жената, която беше убита в колата? — попита той, изговаряйки думите бавно и ясно. Тъмната му коса беше покрита с фин пласт бяла прах, както и дрехите му. Струйка кръв бе потекла по бузата му от порязаното място под едното му око.

Той избърса с ръка бузата си.

— Нищо ми няма — рече мъжът, като избърса кръвта в крачола на панталона си. — Помните ли жената, която се взриви? — настойчиво повтори той.

Тя само го гледаше втренчено, без да е в състояние да му отговори.

— Познавахте ли я? — пак попита той.

Лекси бе искрено смаяна, макар че точно в този момент беше завладяна от някакъв инстинкт, или, както си припомняше няколко часа по-късно, от чувството за надвиснала опасност. Кой беше той? Какво го интересуваше? Единственото нещо от значение бе, че бебето беше невредимо в ръцете ѝ. Тя реши да рискува и отговори.

— Не — каза тя. — Не я познавах.

На лицето му просветна искра на озадаченост, изпита смут дали да продължи да настоява. Реши да игнорира отговора ѝ, защото прецени, че тя е в шок, и пак попита:

— Сигурна ли сте, че и вие, и детето сте добре?

Отговорът ѝ бе толкова бърз и така естествен, че изненада дори самата нея.

— Добре сме — каза тя, съзнавайки, че „тя“ е станала „ние“.

Едната ѝ ръка беше на повитото с пелени дупе на детето, другата — в основата на главичката му. Тя бавно поклати глава.

— А какво... какво се случи? — започна тя, внезапно объркана.

— Стана взрив — бързо каза той и се изправи, — кола бомба...

Тя кимна, очите ѝ широко отворени от ужас. Разбира се, че го знаеше, но ѝ беше необходимо да го чуе. Нещо липсваше, макар че тя не успя да осъзнае какво в продължение на няколко объркани секунди. Погледна надолу и видя, че чантичката ѝ все още стоеше плътно пристегната към кръста ѝ. Кредитни карти, пари, паспорт, мобилен телефон, помисли си тя, всичко беше при нея, непокътнато. Внезапно образът на урната проблесна в главата ѝ.

— Трябва да се върна при масата — извика тя, като се опита да се изправи.

Реми ѝ попречи спокойно, но твърдо.

— Не можете да се върнете там. Бъркотията е голяма, ранените са много. Линейките са там. Ще ви наранят в тълпата.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Вие не разбирате — настоя тя. — Аз трябва да се върна...

Нямаше време повече да ѝ обяснява.

— Седнете тук — бързо каза той, — и аз ще се върна при вас, след като изнесат ранените.

Тя не се помръдна. Внезапно, сякаш примирена, погледна нагоре към небето. И тогава ѝ се стори, че, като се изключи слънцето, нищо друго не бе останало, което дори и смътно да напомня за някогашния идеален пролетен следобед.

Когато Реми се върна при бордюра, за да намери Лекси, тя вече не беше там. Веднага щом той се скри от погледа ѝ, тя се върна към мястото, където преди се бе намирала нейната маса. Все още носеше повереното ѝ малко същество. От устните ѝ се изтръгна вик на болка и тя падна на колене. С протегната напред ръка докосна счупените парчета на урната. Издаде тих стон и се опита да събере прахта и отломките, които покриваха всичко. Напразно. Прахта я нямаше, разнесена от експлозията в стотици различни посоки. Воят на сирените продължаваше, някои идваха насам, други се отдалечаваха. Стиснала детето, тя се изправи и отново се върна на тротоара. Когато стигна до улицата, спря неуверено, но изпълнена с достойнство,

вцепенена, в шок, все още не беше в състояние да проумее тази трагедия, за която нито някой бе предупреден, нито имаше смисъл. В тълпата от движещи се и неподвижни фигури тя се обърна и бавно тръгна да се отдалечава от този ужас, като носеше детето, чиято мъничка главичка се гушеше във врата ѝ. Бебето погледна нагоре и изгука, а на Лекси ѝ се стори, че различава усмивчица. Продължавайки да върви, внезапно си даде сметка, че дори не знае от какъв пол е малкото същество, което ѝ бе поверено. И как би могла да знае? Тя гушна детето плътно до себе си, тихо му изгука и се отправи към Шан-з-елизе.

Триумфалната арка бе само на няколко крачки, в края на Шан-з-елизе, където неспирен кръг коли се люшкаха и завиваха покрай паметника, построен в чест на всички убити при други безсмислени актове на насилие. Лекси се спря, вдигна лице нагоре към плоския покрив на арката, туристите ѝ изглеждаха дребни като мравки от мястото, където бе застанала на тротоара. Тя направи преглед на фактите в логически ред. Беше си поставила за цел да разпръсне прахта на покойния си съпруг, а светът бе изгубил разсъдъка си. „Обещай ми“, беше я умолявал Ник, когато умираше, „че когато това свърши, ще отидеш да обядваш във «Фуке», където те целунах за първи път. Обещай ми, че ще пръснеш прахта ми по Шан-з-елизе.“

\* \* \*

Двамата в смарта бяха потресени, макар и да останаха невредими след взрива. Минаха няколко мига, преди някой от тях да може да каже нещо. Жената се беше свлякла на седалката си, видеокамерата бе останала нагласена в скута ѝ, а спътникът ѝ само гледаше сцената и бавно отбелязваше в ума си подробностите на катастрофата, като клатеше глава, отказвайки да вярва на очите си. Накрая жената се обади.

— Изпуснах го от поглед — само каза тя. — Дори не знам дали се измъкна или бе убит при детонацията. — Тя протегна глава навън през прозореца. — Писоарът е изравнен със земята — добави тя.

Спътникът ѝ продължи да клати глава, дългата му коса докосваше леко страните му.

— Не мога да повярвам — рече той почти на самия себе си. —  
Видя ли жената?

— С бомбата ли?

— Не, другата.

— Коя друга?

— Онази, която взе бебето от нея, точно преди атентаторката да се взриви.

Тя се разтревожи.

— Какво искаш да кажеш?

— Жената — започна той с несигурен глас. — Дойде откъм терасата на „Фуке“ и тръгна към мерцедеса. — Той спря, изглежда, не бе в състояние да обясни какво е видял. — Ти сигурно дори не съзнаваш, че си я заснела. Беше изцяло погълната да проследиш целта до писоара.

Тя стисна здраво ръката му.

— Сигурно се шегуваш!

— Жената с бомбата ѝ подаде едно бебе, преди да се взриви — повтори той.

— Ти видя ли я?

— Не успях да видя лицето ѝ, но я видях как пое бебето и влезе вътре във „Фуке“.

— Какво по дяволите... — Тя поклати глава. — Аз се бях съсредоточила върху него, единствено върху него от момента, когато излезе от колата.

— Не ѝ видях лицето или поне... — измърмори под носа си той, като все още не можеше да проумее всичко.

— Това е цяло нещастие — каза жената.

— Но знам кой го направи.

— Кое?

— Знам кой я видя — рече той и започна отначало. — Знам кой я видя, че взе бебето.

Тя се обърна на седалката си и се взря в спътника си.

— Кой?

— Реми — отговори той, гласът му все още не искаше да повярва на случилото се. — Той беше там. Седеше на съседната маса. Разговаряше с нея преди взрива.

Тя сякаш не разбираше думите му. На лицето ѝ бе изписано озадачено изражение.

— Реми... — започна тя и спря. — Ти ще можеш ли да шофираш?

Мъжът кимна и запали двигателя.

— Да се махаме, по дяволите, от тука — рече тя.

Когато завиха зад ъгъла и се отправиха в противоположната посока на „Фуке“ жената се обади по мобилния си телефон. Разговорът бе кратък. Очевидно човекът от другата страна вече знаеше за избухването на бомбата. Жената веднага пристъпи към най-важното.

— Изпуснах го от поглед — каза тя. — Не знам дали е жив или мъртъв. — Тя изчака, като очевидно слушаше гласа, който говореше в ухото ѝ. — Връщаме се. — Тя пак направи пауза. — Но има и нещо друго — продължи тя, след което разказа какво Антон, спътникът ѝ, бе видял. Говореше бавно. Реми седял на терасата до жената, която бе изчезнала с детето. Пак замълча и изслуша другия, преди да отговори. — Не, Антон не е видял лицето ѝ — добави тя, като се позова на спътника си, който ловко се промъкваше с малката кола в движението. И пак замълча, след което отвърна: — Това не е възможно. Тук е пълен хаос. — Кимна, докато слушаше. — Добре — рече накрая тя.

След като изключи телефона си, тя мълчаливо остана загледана право пред себе си. Антон беше този, който наруши мълчанието:

— Какво каза Стария?

Тя му хвърли бегъл поглед и сви рамене.

— Каза ми да не казваме нищо на Реми — отвърна тя, след което добави. — Той щял да се заеме със случая. Двамата е трябвало да се срещнат там на обяд. — И тя пак сви рамене, а смартът се справи с движението и зави в една от пресечките на Шан-з-елизе.

\* \* \*

Докато линейките и полицейските коли пристигаха и заминаваха с ранените, а обзетата от нездраво любопитство публика се струпваше масово по цялото протежение на авенюто и по околните улици, като всички се информираха едни други с доста преувеличени разкази за броя на мъртвите и умиращите, Лекси внезапно забеляза мъжа, който



бе стоял до нея. Обърнат с лице в противоположната посока, той бе застанал близо до вечния огън на гроба на незнайния войн в центъра на арката. Готвеше се да го доближи, когато телефонът му иззвъня. Тя си пое дълбоко въздух и спря. И какво всъщност щеше да му каже? Че когато прахта се бе слегнала, е могла да се опита да върне бебето на съответните власти? Но на кого точно? На някой полицай, в бюро за изгубени вещи, а може би бе трябвало просто да зареже детето до обезобразената кола и да остави на така наречените съответни власти да се оправят със случая. Колкото повече се замисляше, толкова по-ясно съзнаваше, че друг избор нямаше. Ако бебето бе изгубено кученце, нямаше да има въпроси и нямаше да й се отправят обвинения. Щяха да я похвалят, че е спасила животното, изоставено от нехайните си и безотговорни собственици. Но това кутренце принадлежеше на човешкия род, то имаше своите права, то бе закриляно от закона, макар и — очевидно — не и от майка си.

Лекси бързо се отдалечи в противоположната посока.

Реми не я бе забелязал. Той слушаше съсредоточено гласа по мобилния си телефон, който сега притискаше към ухото си. Заслуша се.

— Ако знаехме — уверяваше го познатият глас, — не бих предложил да се срещнем там.

— Е, това ме успокоява.

— При тези обстоятелства, няма да се извинявам, че закъснях — каза гласът, след което попита загрижено: — Ти нали не си ранен?

— Не, нищо ми няма — отговори Реми, а мислите му бяха насочени към жената, която бе взела детето. А сега, в бъркотията, той я бе изгубил.

— Твърде съм зает, за да се срещам сега с теб. Довечера ще дойда в апартамента ти.

— Какво има? — попита Реми.

— Имаме проблеми. Ние го изгубихме в бъркотията.

— Ние ли? — попита Реми. — Нещо бъркаш местоименията.

— По-късно ще можеш да ми поправиш граматиката.

— Очевидно... — тихо каза Реми, след което изключи телефона. Толкова за Париж през април, мрачно си помисли той.

## ТРЕТА ГЛАВА

Лекси бе достатъчно благоразумна, за да осъзнае, че това, което бе извършила, граничеше с неблагоприятното. Вървейки бързо в противоположната посока на Триумфалната арка, тя се опитваше да подреди мислите си. Бебето продължаваше да плаче. Тя го залюля внимателно в ръцете си и намери едно кафене. Лекият ветреца носеше зловонна миризма на изгоряла гума и опърлена плът. Хората около нея, седнали, прави или просто минувачи, описваха в мъчителни подробности къде точно се намирали, когато бомбата избухнала.

— Пеленки има в „Монопри“ — обясни й келнерът в отговор на въпроса, който Лекси му зададе, — а бебешка храна във всички аптеки. Има една аптека точно до „Монопри“ — продължи той, като отговори на следващия й въпрос — зад ъгъла. Но внимавайте... пазете се от падащи стъкла.

Лекси бе идвала в Париж достатъчно пъти, за да знае, че „Монопри“ беше скъп магазин от типа на „Файв анд дайм“, където се продаваше всичко — от храна до дамско бельо, грим, спално бельо и дрехи, както и чукове и отвертки. Като наближи магазина, тя се поспря, колкото да изхвърли мокрия си и изцапан шал в кошчето за боклук. Когато стигна до входа на магазина, поспря колебливо за миг между металните детектори, с които ловяха купувачите крадци, убедена, че алармата ще се включи, тъй като тя бе извършила най-голямата възможна кражба от всички. Бебето се размърда и сбърчи мъничкото си носле, сякаш се готвеше пак да се разплаче. Но скоро пак се гушна — нащрек и с широко отворени очи — в рамото на Лекси, като чу ласкавия й глас. Лекси взе количка и започна да избира бебешките дрехи: два цели памучни комплекта с ходила, плетени шапчици и камизолки, одеалца и лигавничета, два биберона и чанта за през рамо за пеленките за еднократна употреба, които, както й обясниха, били на по-долния етаж, където се намирала и бебешката пудра. Тъкмо когато се готвеше да потърси касата, Лекси зърна „индианска“ чанта за носене на бебета и си даде сметка, че има нужда точно от това, за да се прибере в хотела с детето и покупките си. Само

като погледна към друга купувачка, се оказа достатъчно тя да дойде и да ѝ помогне. Непознатата не само свали чантата от рафта, но ѝ оказва помощ, като я препаса на тялото ѝ и настани бебето удобно вътре. Лекси благодари на жената и се отправи към касите с безкрайно дългите опашки. За нейна изненада чакащите отстъпиха реда си на майката, цялата натоварена с пакети, която носеше невръстното дете. След като касиерката маркира чантата за носене и свали етикетите, Лекси започна да трупва покупки си на тезгяха. Тя плати и слезе на долния етаж за други принадлежности, които вземаше от рафтовете, след това последва продавачката в тясното помещение с маса за преповиване на пеленачета.

Лекси грижливо остави бебето върху масата и сложи ръка върху коремчето му, докато с другата си ръка ровеше из чантата. Тя свали мокрите пеленки и установи, че повереното ѝ същество е момче. Дали то по някакъв начин беше наясно за изпитанието, което бе преживяло току-що? Дали знаеше, че жената, която сега се грижеше за него не е жената, която го бе донесла? Малкото човече риташе с крака, гризеше юмручето си и наблюдаваше внимателно Лекси, докато тя сменяше мокрите му и измърсени пелени. След като му смени пеленките и го облече, подсушено и почистено, Лекси отново го пъкна в бебешката чанта и се отправи към стълбите. За да се прибере в хотела с всичките си пакети ѝ трябваше количка за багаж. Когато накрая намери една обикновена, брезентова с две колела и я плати, тя я напълни с бебешките дрехи и другите покупки. Лекси нагласи чантата за рамо с пелените и излезе от „Монопри“. Бебето беше препасано към гърдите ѝ и тя тръгна към аптеката, като теглеше количката след себе си. Когато наближи обаче дрогерията със зеления неонов кръст, тя пак се паникьоса. Щеше да поиска бебешка храна — макар че нямаше представа точно каква, — а аптекарят щеше да заподозре нещо.

Защо тази изглеждаща в отлично здраве жена не кърмеше детето си? Лекси веднага се сецаше за поне няколко причини — нервно разстройство след раждането, при което млякото ѝ е пресъхнало; лъчева терапия, която не позволява кърменето; необходимост от допълнителни шишета, тъй като работи нощем. Когато влезе в магазина, тя си избра най-подходящия отговор, в случай че аптекарят я попиташе, просто да му каже, че това не е негова работа. Оказа се обаче, че фармацевтът е жена, която изглеждаше изтормозена и

преуморена. Щом зърна кутиите със стерилни превързочни материали, спирт и опаковани игли за спринцовка, които двамата униформени работници от Червения кръст хвърляха в големия брезентов чувал, Лекси разбра какво става.

— Минутка само — каза ѝ аптекарката, докато подаваше материалите. Когато свърши, тя погледна Лекси и поклати глава. — Животни — каза тя през стиснати зъби. — Как може някой да направи такова нещо?

Наистина, мълчаливо се запита и Лекси, макар че знаеше, че извинението щеше да остане непроменено: засегнато достойнство, отплата и ненавист към западната цивилизация.

— Трябва ми малко бебешка храна — само каза тя. Пресмятайки бързо по едно шише на всеки четири часа, добави: — За да ми стигнат за четири дни, двадесет и четири шишета.

Жената кимна.

— Те са опаковани по шест, така че ви трябва четири пакета. — Тя се запъти към дъното на магазина, след което се обърна: — Имате ли предпочитана марка? Алергични ли сте?

Лекси остана външно спокойна, макар че умът ѝ трескаво мислеше.

— Засега не — отговори тя безгрижно, съзнавайки, че малкото човече, чието юмруче сега се притискаше към блузата ѝ, бе преживяло терористичното нападение. Алергията към даден вид изкуствено мляко не би могла да крие такава смъртоносна опасност. — Я ми дайте най-популярната марка, защото не знам какъв е френският еквивалент на това, което използвам у дома — спокойно излъга тя.

В количката си тя сложи новите пакети. Тръгна по Шан-з-елизе, отправяйки се към хотела си. Откъм ресторант „Фуке“ продължаваше да се носи пушек, макар че рядко се чуваше сирената на полицейска кола с неприятните ѝ вопли, които навяваха спомени за други лоши часове от историята на Франция. Когато наближи авеню „Жорж V“ разбра, че ще е почти невъзможно да хване такси, което да я закара до хотела ѝ на Левия бряг. Тя продължи по авенюто и стигна „Пон Алма“, където мостът прекосяваше Сена. Спря се. В хотела се беше регистрирала като неомъжена, а сега се връщаше там след първата си следобедна разходка като самотна майка. Дали беше необходимо да дава обяснение на портиера? Дали това го интересуваше? Лекси

мълчаливо се смъмри, защото ясно разбираше, че има и по-важни неща, за които да се тревожи, от това какво ще си помисли портиерът, когато се появи на рецепцията и поиска веднага да сложат кошче в стаята ѝ. Някакъв луд току-що бе взривил половината Шан-з-елизе, прахта на съпруга ѝ беше изчезнал завинаги, пръснат от лекия ветреца, който разнасяше частици от други безпомощни покойници, а тя си бе тръгнала от там с нечие чуждо бебе, което сега зависеше от нея за всичко и което, между другото, нямаше име, или поне Лекси не знаеше да има. Това ѝ мина през ума за миг. По цялото авеню „Жорж V“ бяха разположени модни магазини. До „Ван Клееф“ и „Арпелс“, от другата страна на „Шанел“ и „Ескада“ беше „Кристиан Диор“. Лекси продължи към моста и внезапно съзнанието ѝ се проясни. В този миг мина свободно такси и тя вдигна ръка. Таксито спря. Шофьорът слезе, за да ѝ помогне да остави покупките си в багажника. Лекси вече щеше да влиза в таксито с бебето, когато докосна леко с устни челцето на детето в ритуала на символично кръщение и го скрепи с целувка. За него това беше идеалното име. Кристиан. Христиан. Крисчън.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Реми се разхождаше по брега на Сена. Той бе тръгнал към апартаментата си, но мислите му още бяха заети с жената и бебето. Помнеше лицето ѝ, всяка черта от него, всяка мимика, всяка сълза. Спомняше си ужасения поглед в очите ѝ така ясно, както когато се бе опитал да я убеди да изчака на тротоара и да не се връща при масата си. Тогава не беше проумял паниката ѝ. Сега я разбираше. Урната съдържаше прах, прахта на човек без съмнение. Но чия? Самоличността на човека, чиято прах се намираще в урната, очевидно бе по-маловажна от това да се разбере защо жената-бомба ѝ бе дала бебето. Ако двете не се познаваха, беше наистина цяло чудо, че детето бе пощадено. А ако са се познавали, дали бяха действали по план? Трудно му беше да се концентрира върху фактите. Проклинаше се, че ѝ се бе доверил, че ще го чака на тротоара. Несъмнено способността му да разсъждава бе отслабнала. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че независимо от това коя бе красивата непозната и независимо от съпричастността ѝ към терористичния акт, тя бе като лъч светлина в мъглата. Въздействието ѝ върху него се бе проявило мигновено. За пръв път от години някой го бе развълнувал и го бе накарал да се почувства жив.

Като отмина „Пон Ньоф“, Реми бързо се запъти към улица „Рю Мазарен“, където живееше, отвъд площад „Оноре“ и засадената с цветя площ около детската площадка. Каквито ѝ резерви да имаше за Париж, — а той имаше много такива, — въпреки всичко той го считаше за най-красивия град на света. Макар и да бе роден тук и да бе живял с прекъсвания дълги години, оставаше си чужденец, изгнаник, далече от собствената си родина. Правото му да пребивава в Париж обаче по никакъв начин не обуздаваше вълнението, което изпитваше, когато се разхождаше по широките булеварди, когато прекосяваше грижливо поддържаните градинки със симетрично засадени лалета и причудливо подкастрените храсти, или когато се заглеждаше в островърхите кулички от осемнадесети век или църквите от шестнадесети, когато се скиташе по павираните улици и минаваше

през оживените пазари на открито. За разлика от други големи европейски градове, чиито сгради носеха белезите от опустошителните бойни действия на войната, или чиито паметници на лишени от ореола си герои или свалени от власт потисници стояха като каменни изображения от срамни времена, Париж си оставаше непокътнат. Доколкото Реми можеше да се върне назад в спомените си, Париж беше символът на взаимоотношението любов–омраза, което той изпитваше към французите. От една страна, обожаваше тяхната чувствителност към всякакви плътски неща. От друга страна, той ненавиждаше това как те непрестанно сменят позицията си заради самото изкуство. За Реми Париж беше любовна среща за една нощ с красива жена. Ласкаеше се, че се радва на нейната компания, беше стимулиращо, че е понесен във вихъра на нейното вълшебство, беше приятно да се знае, че връзката няма да бъде дълготрайна.

Когато стигна до своята сграда, той набра кода, като чукаше върху бутоните на малката кутийка, закрепена в камъка отдясно на входа. Тежката метална врата се отвори с щракване и той прекоси павирания вътрешен двор, премина през няколкото двойни стъклени врати и се изкачи по два реда стълби, застлани с килим. Отключи вратата на своя апартамент и влезе.

Апартаментът бе малък, състоеше се само от две големи стаи, които той бе предпочел заради високите тавани и работещите камини. Реми беше успял да съхрани впечатлението за простор и свободно място, като разположи там само най-необходимото оскъдно обзавеждане. Единствената мебел във всекидневната беше голямо и грубо френско бюро, на което работеше и върху което бяха поставени компютърът му, принтерът и телефонът. От двете страни на бюрото имаше два дървени стола с облечени в кожа облегалки. Освен тях имаше и два доста поизносени английски фотьойла, както и малка масичка на един крак. Прозорците, високи от пода до тавана, със сложни месингови дръжки, по цялата стена от едната страна гледаха към малкия вътрешен двор, където решетъчна конструкция скриваше фасадата на съседната сграда. В кухнята, която той рядко използваше, имаше машина за еспreso, износена дървена дъска за рязане; две медни тенджери и един тиган висяха на коркова дъска на стената, имаше също няколко различни чинии и прибори за хранене, наредени на спретнати купчини върху плота от черен мрамор. В спалнята, по

средата на стаята, беше поставено старинно легло в стил ампир, ценна находка от битпазара. До леглото, на пода, имаше месингов лампион, както и голяма инкрустирана маса, върху която бе струпана купчина книги. Прислужницата филипинка, която идваше всяка сутрин за час, беше получила указания да сменя кърпите и чаршафите всеки ден, това му беше навик, останал от дълги години пребиваване по хотели. В апартамента му липсваше любимото му пиано и тази липса бе още един симптом на унинието му. Беше го оставил в Берлин, като накрая бе казал на съседите си, че няма нищо против те да го вземат.

Реми беше среден на ръст, с добро телосложение и тъмна коса, която едва напоследък се беше прошарила; на младини беше прекрасен спортист и все още бе запазил добра физическа форма дори като за човек по-млад от него. Чертите на лицето му бяха изразителни и никак не се бяха смекчили с годините. Поразителен беше само цветът на очите му, бистро сини и леко наклонени към изпъкналите му скули, те изразяваха широк спектър емоции, които Реми би предпочел да скрива в себе си.

За подчинените му той беше човек, който си имаше свои принципи, често предизвикващи гнева на онези, които нямаха такива. За приятелите му той беше сложна личност, донкихотовски тип, резервиран дори в дружеска среда. За колегите му честността, лоялността и всеотдайността му бяха легендарни, макар и да го смятаха за труден и неотстъпчив характер, често нетърпелив и неохотно отстъпващ на друг своите задължения. Нямахме човек обаче, който да бе работил с него, или да го познаваше отблизо, който да не го уважава за това, че върши всичко по свой начин с цената на значителни лични лишения. През редките мигове, когато се самоанализираше, Реми знаеше, че може да бъде всякакъв за всички, но също и не помалко лесно да се оттегли в своята собствена елитарна среда. При всякакви обстоятелства той беше мъж, който рядко хабеше много думи, за да изразява чувствата си, един тих човек, както казваха някои, склонен към нежелани пристъпи на безмълвие. Истината беше, че той се наслаждаваше на времето, когато прекарваше сам в пълна тишина, погълнат от компютъра си или вгълбен в някоя книга, или пък просто загледан в сложните детайли на тавана, опитвайки се да си припомни живота си преди катастрофата, която го бе променила завинаги.



Реми смъкна дрехите си и влезе под душа, като се остави водата да отмива прахта и нечистотията от бомбата. Когато затвори крановете, чу телефона. Зави се с кърпа под кръста и с леки стъпки влезе във всекидневната, за да се обади. Закрепи слушалката с брадичката си към рамото и запали цигара.

— Замалко да стане!

Веднага позна гласа. Имоджин.

Отговори ѝ предпазливо, с любопитство.

— Какво искаш да кажеш?

— Не трябваше ли да се срещнеш със Стария там на обяд?

Първата му реакция беше да отрече. Но вместо това заобиколи въпроса.

— За съжаление, за много хора съвсем не се оказа замалко — отговори той може би леко по-остро, отколкото бе искал. Видя във въображението си руменината, която нахлуваше от шията към бузите ѝ, всеки път, когато тя се почувстваше несигурна. Ненавиждаше се, че дори не си даде труд да се престори, че го е грижа за нея. Ненавиждаше и нея още по-силно за това, че го търпи.

— Искаш ли компания? — попита тя.

— Няма смисъл — рязко отвърна той със затворени очи. — Добре съм така.

Чу я, че въздъхва и знаеше, че това щеше да е единствената проява на неудоволствието ѝ. Преди двамата дори да бяха започнали това, което не би могло да се нарече любовна история, той ясно даде да се разбере, че нито очаква, нито дори се готви да дава обяснение за времето, когато отсъства. Всяка среща, колкото и внимателно да бе уредена, не приличаше на нищо друго, освен на случайна среща. Той беше доволен от тази спогодба до момента, в който усети, че тя иска нещо повече. В отговор все по-често беше зает. Остави мълчанието да продължи, защото знаеше, че тя ще го запълни.

— Искаш ли да научиш ние какво имаме? — попита тя, сменяйки темата на разговора с по-неотложни въпроси.

— Защо не? — отговори Реми, давайки си вид, че му е досадно.

— Имам всичко записано на филмова лента, от момента, в който той кацна на „Шарл дьо Гол“, до взрива. После го изгубихме. Проблемът е, че мобилният му телефон вероятно е бил унищожен от

взривната вълна, защото загубихме и сигнала. — Тя помълча. — Искаш ли да научиш с какво друго разполагаме?

Той чак не смееше да диша. Ако Имоджин бе видяла или заснела размяната между агентаторката и *неговата* непозната — защото, така или иначе, *тя* беше станала негова, той трябваше да каже на Стария.

— Давай.

— Колата беше мерцедес, произведен през 1997 година, доставен в Цюрих, където бил продаден на компанията „Ориент Трейдинг“. Не знам много повече, освен че номерът беше швейцарски, VD 76954, регистриран в кантона Во.

С част от себе си изпита облекчение, макар и да остана нащрек. Надценявай, напомни си той, и никога не подценявай. Нека тя да разкрие истината, когато му дойде времето, дори ако го направи в графата „лъжи“. Той щеше да научи. Концентрирай се, заповяда си той. Трябваше да се концентрира върху събитията, такива, каквито ги знаеше. В този момент единствено го интересуваше това как онези копелета бяха приготвили такава смъртоносна изненада. Остави я да говори и докато тя продължаваше, той все повече се убеждаваше, че не знае нищо повече. Очевидно цялото й внимание бе съсредоточено само върху това, че бе изпуснала мишената си. И нищо друго. Точно така винаги действаше Стария — с добре определени и класифицирани биологични видове.

— Питам се дали френските власти ще разкрият точно тази информация пред журналистите.

— Не се знае дали им е известна.

— И друго нищо? — провокира я той. — Винаги съм си мислел, че вие, ирландките, сте по-усърдни.

— Не започвай пак с твоите саркастични забележки — закачи се с него тя.

— Напротив — отвърна той, игричката им му беше вече омръзнала. — Аз съм изпълнен с гордост. — Той дълбоко всмукна от цигарата си. От друга страна, беше възможно тя да скрива информация. Все пак, помисли си той, тя не е моя собственост. Беше собственост на Стария, който я беше купил и бе платил цената й.

— До утре вечер не съм на работа — започна тя. — Ти сигурен ли си, че не искаш да имаш компания?

Всяка дума, която тя произнесе, го задушаваше.

— Вечерта почти свърши — отвърна той, все така втренчен в тавана. — Всъщност, чакам Стария да дойде.

— Кога ще те видя?

Искаше да отговори — никога, но искаше и да се зарови вътре в нея, за да спре болката, която го бе връхлетяла без предупреждение.

— Трудно ми е да ти кажа.

— Тревожа се за теб.

Какъв смисъл имаше всичко това? Тя не беше нито първата, нито щеше да е последната, макар и той да бе убеден, че повече няма да има друга.

— Иди да поспиш — рече той и добави: — Ще ти бъде от полза.

## ПЕТА ГЛАВА

След като успешно беше преодоляла още едно препятствие, когато уреди да ѝ донесат детско креватче, като бе удостоена само с любопитен поглед от портиера, Лекси си даде сметка, че това, което ѝ предстоеше, нямаше да бъде никак лесно. Приютена в хотелската си стая в безопасност, тя премисли всичко, което беше направила. Когато жената остави бебето в ръцете ѝ, тя не бе имала никакво намерение да го задържи. Едва когато стана катастрофата, бе се почувствала завладяна от инстинкта да предпази бебето, така естествено, сякаш ставаше дума за топло одеало. Това е извинение, помисли си тя и леко целуна бебето по главичката. Тук не ставаше дума за открадване на бебе, което е на друга жена, аргументира се тя, тук ставаше дума за спасяването на едно човешко същество, на което му е било вероятно писано да умре заедно със същия онзи човек, който го бе дарил с любов.

Защитата, ваше благородие, твърди, че майката на детето е дала да се разбере какви са нейните желания, когато е пъхнала бебето си в ръцете на една непозната. Това, ваше благородие, е едно сбъднато чудо, въпрос на съдба, изумително съвпадение на обща потребност.

Обвинението, ваше благородие, твърди, че това бебе е човешко същество, което принадлежи на другите, което има минало, настояще и бъдеще, което генетично е свързано с поколения хора, които имат права над това дете. Що се отнася до майката, ваше благородие, тя в най-лошия случай е злощастна жертва на собствените си погрешни убеждения. Внезапно всякакви съмнения изчезнаха от ума на Лекси. Това бебе беше една неопетнена „чиста дъска“, на него му предстоеше ново начало, на това малко същество му се предлагаше втора възможност за живот от една жена, която със сигурност знаеше, че нейният собствен върви към своя край. Съзнателно или подсъзнателно жената, която ѝ беше подала бебето, бе предусетила, че Лекси ще го поиска от мига, в който го бе поела в ръцете си.

Сега обаче бе изправена пред фактическото положение. Започна да си съставя списък на това, което трябваше да свърши. Документи,

помисли си и си отбеляза в бележника. Как би могла да се върне в Съединените щати без паспорт за бебето, или поне ако името му не фигурира в нейните документи, така както в документите на приятелите ѝ фигурираха имената на малките им деца? Спомни си за Ник и леко се усмихна. На него винаги му се струваше много забавно как за французите няма друго, което да обичат повече от това да слагат печати в официалните документи — колкото повече бюрократични документи и канцеларщина, толкова по-добре. Но какво щеше да стане, ако Ник бе при нея, когато ѝ подадоха в ръцете бебето? Със сърцето си Лекси знаеше, че на него никога не би му минало през ума да задържи Крисчън. Тя седеше тук с непознатото дете, за което щеше да се грижи, и още беше разтърсена от бомбената експлозия, а мислите ѝ я върнаха към покойния ѝ съпруг.

\* \* \*

Бяха се запознали, когато тя започна работа като репортер в същата телевизионна мрежа, в която Ник вече бе станал звезда. Най-напред беше назначена в редакцията за Близкия изток, а след това я местеха във всички други чуждестранни редакции, където ставаха масови убийства, където избухваха въстания и се водеха кръвопролитни войни, докато накрая привлече вниманието на Ник. Беше хубавичка помощник репортерка в редакцията, която само си запълваше времето, като чакаше да ѝ възложат да представя новините в ефир.

Всичко, което Лекси знаеше за личния живот на Ник, беше го научила от колеги, които не обичаха нищо друго толкова, колкото да развенчават мита за мъжа, чието лице се появяваше всяка вечер точно в седем часа във всеки дом в страната. За Лекси не беше кой знае колко изненадващо да научи, че макар професионалният живот на Ник да протичаше сред държавници, президенти и крале, в частния си живот той прекарваше времето си в компанията на тълпи от случайни жени, които запазваха менюта и пепелници като сувенири от предкоиталните вечери в някои от най-люксоznите ресторанти по цял свят.

Първият път те всъщност имаха разговор. Ник бе поканил Лекси в кабинета си под претекста, че иска да обсъдят бъдещето ѝ. Тя му

оказа нужното уважение, любезно отговори на въпросите му, изброи университетските си препоръки, обсъди целите в живота си и остана леко изненадана от себе си, когато се чу да приема поканата за вечеря още същата вечер, след вечерния информационен бюлетин.

За онези, които познаваха Лекси, беше очевидно, че тя ще успее в избраното от нея поприще и без Ник Блейк. Тя притежаваше дарбата да изслушва хората, да проявява неподправен интерес към това, което те искаха да споделят. С всеки човек, с когото разговаряше, тя по различен начин навеждаше главата си, стискаше по различен начин ръката му, различно беше изражението на очите ѝ, които винаги бяха изпълнени с внимание. А когато говореше, правеше дълги паузи между отделните думи, с което още по-силно спечелваше събеседника си и го хипнотизираше. Обстоятелството, че тя също така се бе оказала и красива, по никакъв начин не накърняваше привлекателността ѝ. Беше наследила от майка си фината ѝ ирландска хубост, а от баща си — неговото чисто американско, дългуресто телосложение. Тя притежаваше усет за една естествена изисканост, което ѝ позволяваше да носи дрехи, подчертаващи специфичния ѝ стил на елегантност на една мъжкарана — панталони и тениски, дънки и обикновени ризи, фланелки и сака, които или бяха провиснали, или плътно стягаха тъничката ѝ талия и тесните ѝ гърди. Тя можеше еднакво лесно да изглежда елегантна и женствена, когато се появяваше и на делови срещи, и на официални вечери, и на други приеми. При тези случаи тя винаги се обличаше в скромна черна тясна рокля, която правеше силуета ѝ отзад да изглежда строен и тесен и по-слаб от този, на която и да е манекенка от подиума. Когато влезеше в някое помещение, имаше навика да полюшква тялото си в серия полукръгове при вървежа. Когато се привеждаше напред и назад при това, заради ръста си, движенията ѝ наподобяваха сякаш танц.

Година по-късно тя не само подготвяше голям дял от текстовете на Ник, но и замествахше в уикендите някои от репортерите на живо при предаване на местните новини.

В началото на тяхната връзка Лекси се смяташе за късметлийка, че се е влюбила в мъж, който гледаше сериозно на работата си и притежаваше изискан вкус. Допълнително възнаграждение беше и това, че и той обичаше холивудските филмови епопеи, телевизионните комедии на ситуациите и ча-ча. Ник я размиваше. Ник я разплакваше.

Той беше първият мъж в живота ѝ, който смяташе, че прелъстяването се изразява повече в изслушване, не в приказване. Лекси обичаше да казва, че през десетте години, когато бяха заедно, той ѝ бе наставник, приятел и любовник. За голямо нейно нещастие единствената роля, която той не приемаше да изпълни, беше да стане баща на нейно дете. По ирония на съдбата точно по време на последното им пътешествие до Париж, в същия хотел, в който сега се намираше с Крисчън, въпросът дали да си имат бебе предизвика разрив помежду им, а той фактически така и не можа да бъде преодолян.

Лекси бе повдигнала въпроса по време на вечеря.

— Искам да имам бебе — бе се усмихнала тя. — И по-специално да имам бебе от теб.

— Двама са малко, трима са много — троснато бе отвърнал той.

— Никога не съм те молила за нищо — бе започнала да спори тя. — Приех това, че ти не искаш да се жениш, но дори и сега не те моля за нищо. Само споделям с теб какво изпитвам и какво би ме направило щастлива, като признавам, че не е нещо кой знае колко оригинално, но аз вече съм на тридесет и три и искам да родя бебе, преди да е станало твърде късно.

Той бе въздъхнал.

— Не ни ли е добре така, както сме сега?

— В интерес на истината не ни е чак толкова добре така, както сме.

През следващите няколко часа двамата бяха продължили да спорят за смисъла на нещата, да се позовават на философски съждения и умело да избягват всички подробности, по-големи и по-малки, от които и двамата се бяха възмущавали във връзката си.

До края на престоя им в Париж между тях бе останало напрежение. Бяха ходили на покупки, по музеи, бяха се хранили в някои от най-изисканите ресторанти, бяха се любили, но нищо помежду им не бе останало същото. През последната им вечер в Париж, докато седяха в поредното бистро, Ник бе напълнил чашата си с шампанско.

— За теб, Лекси — бе казал той и се бе навел напред. — За нас двамата.

Разговорът обаче бе стигнал твърде далече, за да се вдига тост в израз на любов от негова страна. Двамата бяха влезли в спор по тема,

която още от самото начало бе смущавала отношенията им. Тя бе вдигнала чашата си.

— За мен — бе казала тя.

Ник сякаш се бе сепнал.

— Какво значи това?

В очите ѝ имаше сълзи.

— Не мога, Ник. Минаха почти десет години, но аз повече не мога да издържам. — Бе си поела дълбоко дъх. — Всичко свърши.

Беше напълно безсмислено. Две седмици след като се върнаха в Ню Йорк, при медицинския преглед, на който Ник бе длъжен да се явява заради застраховката си, се установи сериозни смущения в кръвната му картина. Първият човек, на когото той се бе обадил, бе Лекси. Срещнаха се на чашка след работа.

Лекси бе останала до него през всички етапи на болестта му, а Ник точно и сякаш по график изстрадваше всички учебнически симптоми на заболяването. Точно тогава той бе започнал да говори за това как си представя живота без него, за морските приливи и отливи, за изгряващото и залязващото слънце, за календара, който следваше своя ред на дните, месеците и годините, телевизионните програми, излъчващи своя договорен сезон и, естествено, Лекси, която продължаваше да изпълнява своите досадни ежедневни задачи в живота си, за който той знаеше, че ще продължи и без него.

Когато Ник почти се бе покорил на съдбата си, неговият лекар му се бе обадил, да му разкаже за едно експериментално лечение, провеждано в Швейцария, където се прилагали някои лекарства и токсични коктейли на химиотерапия, което не било още одобрено от Федералната служба по лекарствата. А ако и те не подействаха, последният му шанс бе трансплантация на костен мозък. Доктор Ханс Фелс, един от най-изтъкнатите европейски онколози, имаше възможност да вмъква пациентите си във всички списъци на евентуални съвместими донори. По ирония на съдбата, Фелс също бе и привърженик на „рационалната евтаназия“, или по-мъглявата ѝ братовчедка „смърт с достойнство“. Не по-малко привлекателно беше и обстоятелството, че частната клиника на доктора в Монтьо, равноотдалечена от гробището и казиното, предлагаше нещо, което Ник никога не би могъл да получи в Ню Йорк. Анонимност. Той беше прекалено прочут, лицето му беше прекалено добре познато от



ежедневните му вечерни предавания и не можеше да се радва на какъвто и да било личен живот, особено след като вестниците бяха вече отпечатали статиите за болестта му, а телевизионната компания беше излъчила съобщение по повод отсъствието му от страната. И той, и Лекси изтръпваха при мисълта, че всичко можеше да свърши с това, той да застане във фокуса на предавана по телевизията съдебна битка, или тема на безброй уводни статии, които обсъждат дадени основни човешки права.

Лекси беше останала потресена, когато по време на първия му трансатлантически телефонен разговор със специалиста, Ник бе заявил на доктор Фелс с изненадващо лишен от злост глас:

— Така или иначе, дали ще ме излекувате с лекарства, или ще умра, вие ще сте последният ми кадър.

Лекси бе до него, докато всичко това продължаваше. Двамата решиха да заминат за Швейцария.

Месец след началото на лечението прогнозата не бе добра. Той не бе реагирал така, както лекарите бяха очаквали.

Дни и седмици наред след смъртта на Ник, Лекси живееше с усещането за такава крайна празнота, че ѝ беше трудно да повярва, че един ден може отново да се почувства изпълнена с живот. Беше се погледнала в огледалото и се бе ужасила от образа си в него. Несресана, немита, изпаднала във физическо безредие, тя бе прекарвала дните си, тъпчейки земята край вилата, принудена да мие подовете, да изтръсква чекмеджета, да изпразва кашони, да трупа вързопи дрехи, които да мести от една влажна стая в друга, да ги събира на купчини, които да запази или изхвърли, преди да рухне от пълно изтощение на пода и да се разплаче. Изпитваше нужда да не спира да се движи, да бъде в постоянно движение. Всеки път, когато телефонът иззвънеше, тя оставаше в прикритието на телефонния секретар и слушаше думите на съчувствие, изричани от приятели и познати, без изобщо да им отговаря. Често, преди да изгрее слънцето, тя се измъкваше от къщата да се скита от брега на езерото до предпланините на Алпите, безцелно, без всякакъв интерес към заобикалящата я местност. Докато вървеше бавно, възстановяваше в ума си всяка подробност от последните две години — от появата на първите симптоми, до мига, в който Ник бе издъхнал.

Бе изминал един месец и урната с прахта на Ник стоеше върху полицата над камината в стаята, която някога им беше спалня. Тя имаше дълг към него — да го погребее по начина, по който той бе пожелал, но не можеше да събере смелост да замине за Париж и да пръсне прахта му по Шан-з-елизе. Една вечер, когато най-сетне ѝ се бе приспало, телефонът иззвъня. Тя машинално вдигна слушалката. Беше Сорша.

— Кога ще си идваш у дома — бе я попитала майка ѝ с тревога в гласа. — Не можеш да стоиш вечно там.

На Лекси не ѝ беше минавало през ума, че може да направи точно това.

— Защо?

За миг Сорша се поколеба.

— Ами, най-напред, защото ми е мъчно за теб, а на второ място, като стоиш там сама с това, нищо няма да промениш.

Лекси не знаеше как да отговори на това. Имаше толкова много спомени, някои от тях болезнени, други горчиви, всичките прикриващи неясния гняв, който тя веднъж се бе опитала да определи. Истината беше, че Лекси нямаше никакво желание да се връща у дома, макар че съзнаваше, че като отлага пътуването от Монтро за Париж, тя фактически отлага неизбежното — да се завърне в Ню Йорк и да продължи живота си.

— Работя по въпроса — отговори сънливо Лекси. — Вече почти имам готовност да си тръгна оттук.

— О, Лекси — каза Сорша. — Не си причинявай такива неща. Изпълни желанията му и се прибери у дома.

Естествено, че щеше да изпълни желанията на съпруга си. Нима не го бе правила винаги досега?

## ШЕСТА ГЛАВА

Малко след изгрев-слънце Реми бе събуден от някакъв дразнещ звук. Някой натискаше продължително звънеца на вратата. В началото Реми вмъкна този звук в съня си. Беше последвал жената с бебето до порутения жилищен блок близо до Латинския квартал. В съня си той бе изтичал нагоре по стълбите след тях, беше стигнал до вратата и бе натиснал продължително звънеца. Тъкмо тази настойчивост на звъненето го събуди от дълбокия сън. За миг той реши да не отваря, но внезапно си спомни. Скочи от леглото само по боксерки, бързо отиде до вратата, погледна през тесния отвор на металната шпионка, преди да отключи и да отвори рязко вратата.

— Закъсна доста часа. Очаквах те снощи.

Стария имаше изненадващо свеж и отпочинал вид. Оредялата му бяла коса бе отметната на главата му, веждите му бяха събрани над носа му.

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

Реми отвори вратата по-широко и се дръпна, за да го пусне. Стария мина покрай него, без да спира да се ръкува, и се огледа за миг преди да седне на един от двата удобни стола във всекидневната, като внимателно подпря дипломатическото куфарче на коленете си.

— Това беше първата ми възможност да се освободя. — Мъжът се взря в раната върху бузата на Реми. — Дълбоко си се порязал!

Реми сви рамене.

— Можеше и да е по-зле.

— Копелета! Аз бях само на две преки от „Фуке“, когато бомбата избухна.

— Очевидно откъм безопасната страна на южния вятър.

— Имах късмет. Няколко души бяха порязани от летящи парчета стъкло. — Той поклати глава. — Но това няма значение, цяло чудо е, че ти си останал жив.

— Да прием тогава за нашия общ късмет — предложи Реми. — Кафе или нещо по-силничко? — попита той.

Стария погледна часовника си.

— Мисля, че случаят налага да прием нещо по-силничко, не си ли съгласен?

Реми се скри в спалнята, където набързо си сложи чифт панталони с цвят каки и тениска. Минутка по-късно той се върна с бутилка скоч и две водни чаши. Седна, напълни чашите и подаде едната на госта си.

— За късмета — предложи тост Реми.

— За живота — добави Стария.

След като приключиха с формалностите, Реми погледна към стария си приятел и наставник за миг, преди да се разсмее на висок глас.

— Ти никога ли не спиш?

В крайчеца на устните на мъжа се появи кисела усмивка.

— Как бих могъл да спя, когато всички искат да вземат частица от мен?

Реми протегна краката си и кръстоса ръце на гърдите си, след което отговори с лека ирония.

— Трябва да се научиш как да възлагаш на други задълженията си. След като имаш толкова голям персонал сега, трябва да им създаваш повече работа.

Краткият жест, с който мъжът не прие предложението, изглеждаше още по-внушителен в малката стаичка.

— И ти си като другите — с престорена раздражителност започна той, — мислиш, че моят толкова голям персонал, както ти се изрази, гори от желание да се рови из купищата документи и доклади, които всеки ден се трупат на бюрото ми. — Той се взря в Реми над рамката на очилата си. — Истината е — продължи той, премигвайки бързо с очи, — че моите хора ми заявяват, че са твърде заети, за да удовлетворяват невъзможните ми искания.

— Значи най-после си станал реалист.

— Селекционер — поправи го мъжът с лека усмивка. — Подбирам си само хора, които са в състояние да вършат невъзможното.

Реми бе наясно, че скромността съвсем не беше най-характерното нещо за Стария. Това обаче, което го развесели най-много в момента, беше начинът, по който той се бе облякъл. Беше си сложил твърде много дрехи за необичайно топлата парижка пролет,

носеше плетена вълнена жилетка под сакото от туид и приличаше на продавач в бакалия от Нова Англия през някой мразовит есенен ден.

— Да не съм прекъснал нещо, а? — запита Стария престорено вежливо, поглеждайки към спалнята.

— Стига де...

— Марти се обади днес сутринта — внезапно каза гостът.

Реми се присегна към кутията с цигари на масата. Гласът му прозвуча хладно и незаинтересувано.

— Всеки си има свое предпочитано оръжие. — Той изпусна струйка дим и добави: — За Марти това е телефонът.

Няколко дни преди трагичната случка Марти бе започнала да звъни на Реми в Берлин, молейки го да се прибере у дома — за една нощ, за седмица, завинаги, като се кълнеше, че е готова да приеме емоционалната му отчужденост в замяна на физическото му присъствие. Когато не ѝ затвореше телефона, без да каже нито дума, той ѝ обещавахе да ѝ се обади. Никога не го направи. За него беше цяло изтезание дори само да чува гласа ѝ, защото му напомняше единствено за това, че тя му е родила детето, което той обичаше повече от самия живот.

— Иска да те види.

Реми не каза нищо.

— Защо се държиш така сурово с нея?

— Тя не ме интересува.

— Итън, както знаеш, го е родила тя.

Очите на Реми се напълниха със сълзи.

— Не мога да ѝ помогна. Аз дори на самия себе си трудно мога да помогна.

Реакцията на Стария бе незабавна.

— Нека тогава аз да ти помогна.

— Можеш ли да ми помогнеш да разбера защо седемнадесетгодишният ми син е мъртъв?

— Никой не може да ти помогне да разбереш такава безсмислена трагедия — тихо каза Стария.

— Какво ще ми предложиш?

— Надежда. Въпреки всичко, което изпитваш точно сега, след време раната ти ще зарасне.

— Такава рана никога не може да зарасне!

— Това зависи от теб.

— Никой вече не може да зависи от мен — кротко каза Реми. — Не го ли знаеш? На мен не може да се разчита.

Синът му беше починал преди близо година, блъснат безсмислено от някаква кола на отбивката на германския аутобан, жертва на злополука, при която извършителят беше избягал от местопроизшествието. Реми още не знаеше кой беше убил сина му. Очевидно, след като шофьорът бе избягал от мястото, той е бил обладан от страх — и така и не беше заловен. Момчето беше останало в кома цял месец. А Реми взе решението да бъде изключена системата за поддържане на живота му.

Стария въздъхна и когато заговори, гласът му беше благ.

— Аз разчитам на теб — само каза той. — Ти си най-добрият, когото познавам. — Стария се наведе, за да докосне Реми по рамото. — Имай малко вяра.

— От кога Бог е влязъл в твоя речник?

Стария се облегна назад и въздъхна.

— Откакто Библията и Корана станаха част от ежедневно ми четиво. Тъй като съм принуден да разбера тези откачалници, които убиват хора в името на Бога. Аз все по-често се улавям, че подлагам на съмнение цялата представа за Бога, като някой, който седи на високо и режисира всичко като някой божествен Сесил Б. Де Мил<sup>[1]</sup>. Нека си остане между нас, но тези смахнати съсипаха представата за религията у всички ни. — Гласът на Стария се сниши, за да подчертае мисълта му. — Вярата е нещо объркващо, също толкова объркващо, както и опитите да се разберат всички причини, поради които биват убивани невинни хора.

В гласа на Реми се долови лека острота.

— Аз не бих поставил въпроса точно така — възрази той.

Стария имаше безразличен вид.

— Как би го поставил?

— Бих казал, че това е опит да се приеме неизбежността на смъртта — отговори той, — или несправедливостта, или, ако така предпочетат, безсмислието на живота.

— Затова ли хората използват Бога, за да се съсредоточат върху ритуала? — тихо попита Стария. — Може ли това да измести загубата?

Реми беше смаян от собственото си самообладание.

— Вероятно.

— По-лесно ли би се приела смъртта, ако всеки безразсъден акт на насилие се извършваше поради разумна причина? — изказа предположение Стария.

— Предполагам, че така пак се връщаме към Бога.

Гласът на Стария прозвуча рязко.

— Така се връщаме към „Фуке“.

Реми изпита облекчение, че разговорът се бе насочил към болката и мъката на непознати хора.

— Отбележи това в „и други такива“.

Стария бе решил да кара по-бавно.

— Това нападение е по-различно.

Внезапно почувствал се изморен, Реми попита:

— С какво?

— Жената, която се взриви, не отговаря на типичния профил на атентаторка самоубийца. — Той внимателно се вгледа в Реми. — Тя е от бялата раса. Руса и синеока.

— Кое то значи, че теорията ти е вярна. Поздравявам те.

Стария изглеждаше засегнат.

— Няма да се престоря, че не разбирам забележката ти.

Реми се наведе напред, за да напълни двете чаши.

— Поне никой не може да те обвини, че си измисляш нови врагове, за да оправдаеш съществуването на новата си служба — безгрижно рече той.

Стария се престори на изненадан.

— Че защо да правя такова нещо? Предполагам, че ти винаги си разбирал, че е само въпрос на време, преди старите и новите да намерят общ език. Омразата си е омраза. Терорът си е терор. — Той сви рамене. — Но както и да е, аз никога не съм вярвал на тези расови профили. Както винаги, американците се проявиха като наивници, когато трябваше да се проумеят тези копелета. Те обобщаваха. Създадоха общ профил на злото — екстремистът-мюсюлманин. Що се отнася до французите, при тях винаги проблемът е бил целесъобразността.

О, този доминантен йерархичен ред на нежелателните елементи, тази рихтерова скала на оскърбените! — помисли си Реми. Във Франция това винаги е било въпрос на изгода. Всички мразеха евреите,

като се изключи, когато трябваше да се направи избор между тях и арабите, а в този случай арабите се оказваха губещи, освен онези от тях, които имаха нефтени кладенци и милиарди, които имаха желание да инвестират във френската икономика — хотели, висша мода или големи пътнически самолети. В такива случаи желаните араби наемаха фирми за връзка с общественото мнение, които гарантираха присъствието им на луксозни вечери в XVI район или на президентски градински увеселения в Деня на превземането на Бастилията, но само тогава, когато не си говореха на малко име с дадени лидери ренегати и с неуравновесени богати момчета, които бяха решени да взривят целия свят. В Америка необходимото условие за приятелството беше много по-директно — нефт.

— Не става дума за наивност — тихо възрази Реми. — Американците са лишени от въображение. Когато някой от способите за извършване на терористични акции бъде разкрит какво представлява, следващата логическа стъпка е да се предвиди къде и с какви методи терористите ще продължат.

— Не всички притежават твоята способност да предвиждат следващите ходове на врага.

Реми сви рамене.

— Няма нужда да ме ласкаеш — рече той. — Твоите кръстоносни походи и каузи вече не ме вълнуват. — Той се изправи и отиде до бюрото си, където хвърли поглед на няколкото неотворени плика, преди да премести погледа си към Стария. — Нищо не остана — тихо рече той. — Аз съм опустошен.

Дори да беше разочарован, изразът на лицето на Стария не издаваше това.

— Истината е, че аз съм оптимист — каза той почти развеселен. — За пръв път след трагедията имам чувството, че си готов да се върнеш.

— Защо смяташ така?

— Ти най-сетне се съгласи да се срещнем на обяд. — Той се усмихна. — Вярно е, че нашият обяд беше взривен и се превърна в пушек, но все пак...

— Може би съм си търсил компания.

— Може би си търсил истината.



Въпросът се отрони от устните на Реми, преди той да успее да го потисне.

— Каква е истината?

— Като се самонаказваш, с това няма да върнеш сина си.

Реми се дръпна от бюрото си, седна тежко на стола и си пое дълбоко дъх.

— Истината е, че аз нямам кураж да се самонаказвам.

— За това не е нужно да имаш кураж, нито да избягаш от онова, което означава нещо за теб.

— Престанах да бягам — тихо каза Реми. — Дойдох си у дома.

— Париж не ти е дом. Но дори и да беше, къде точно си се върнал? Да си седиш в апартамента и да се самосъжالياваш ли? Или, което е по-лошо, да се самообвиняваш, дотогава, докато се парализираш от вината и мъката ли? — Стария отпи от скоча. — Имам нужда от теб — само каза той.

След катастрофата Реми беше напуснал не само работата си, но и живота с всичките му проблеми, удоволствия и ежедневиe. Накрая бе напуснал Берлин и слънчевия апартамент в Шьонберг, в който бе живял със сина си. Играчките — влачета и хеликоптери, които двамата заедно бяха направили, бяха останали зарязани върху голямата маса в трапезарията — вещи, непоносимо напомнящи за това, че момчето го нямаше. Реми се бе отказал и от екскурзиите в събота и неделя до баварските ловни хижи, които бе предприемал с всякакви млади и сериозни кандидати за службата, които бе набелязвал или отхвърлял.

Бе се върнал в Париж и през следващите десет месеца рядко бе излизал от къщи. Бе се заровил в книгите, които не бе чел от времето, когато следваше в университета, и жадно се zasiщаше със спомените за едно време в живота си, когато нямаше нищо друго, освен надежди и мечти. В такива нощи, когато не можеше да заспи, а те бяха чести, той в хронологичен ред гледаше касети на сина си — от първата му усмивка до последното му озъбване. Отпуснал се на стола, пушеше цигара от цигара и се взираше в образите на своето момче, замръзнали във времето — като бебе, като малко дете, което прохожда, и накрая като висок юноша на фона на обединения Берлин. Обезумял от мъка, Реми хукваше навън от къщата, мълчаливо крещеше към небето и безцелно караше колата си. Никой, абсолютно никой не можеше да му

предложи задоволително обяснение защо единственото му дете е мъртво.

Месеци наред Стария се бе опитвал да го извади от депресията му с увещанията си. Беше му се обаждал, беше му писал и дори беше извършил няколко безсмислени пътувания до Париж, за да си тръгне, без дори да бе видял Реми.

Реми отклони погледа си и гласът му почти не се чу.

— Аз не мога да се върна в Берлин.

— Кой е казал нещо за Берлин? — реагира Стария. — По този въпрос няма никаква промяна.

Малко след трагедията Стария бе предложил Париж да стане базата на Реми, което бе достатъчно близо до проблемните райони и достатъчно далече, за да не се натъкне на всякакви визуални опити за физическо насилие, които само ще извикат във въображението болезнени спомени. И дори ако някои от колегите на Реми смятаха, че с него е свършено и че връщането му в Париж е начин, по който Стария иска да го пенсионира в разцвета на силите му, без да го кара да се чувства ненужен, те не го казваха със завист. У дома нямаше никой, който да не смята, че той е заслужил назначението си. Както винаги, Стария бе постъпил по-скоро прагматично, отколкото емоционално. Той беше убеден, че Париж е единствената възможност Реми да започне отново работа за тях, — а също и за себе си. В края на краищата, Париж беше родното място на Реми. Той разбираше френската душа, говореше езика и лесно се ориентираше.

Стария свали очилата си и потърка очи, преди пак да ги сложи внимателно на носа.

— Върни се — тихо каза той. — Заради своята здрава психика, ако не заради друго.

Отпуснат на стола, Реми поклати отрицателно глава.

— Направи го тогава заради мен — опита се да го склони той. — Поне ми позволи да ти разкажа какво сме научили, след като ти напусна.

Реми не каза нищо. Логиката му повеляваше да откаже. Уважението, което изпитваше, го караше да не възразява. Той вдигна очи.

— Не го ли правя винаги? — попита той. — Не правя ли всичко заради теб.

---

[1] Виден американски кинорежисьор (1881–1959). Осиновената му дъщеря Катрин е женена за Антъни Куин. — Б.пр. ↑

## СЕДМА ГЛАВА

Слънцето бе намерило малък процеп между спуснатите щори. Ивици светлина се отразяваха върху покрития с дебел килим под. Андреас Карим не беше заспал. Под въздействието на успокоителното, той разбираше, че лежи върху операционната маса в кабинета на лекаря, макар че споменът за това как се е озовал там бе още смътен. Той ясно възстановяваше в съзнанието си събитията до момента, в който слезе от колата само няколко минути преди взрива. Спомняше си, че бяха закусвали с Доминик и майка му в апартамента на авеню „Фош“. Спомняше си, че бе провел телефонен разговор с вуйчо си Петер, който беше в Лозана. Виждаше в спомена си как двамата с Доминик излизат от апартамента с бебето и се качват в колата. Доминик изглеждаше спокойна. Бебето бе заспало в скута ѝ. Когато минаваха по Шан-з-елизе към площад „Конкорд“, той усети, че му се налага да спре за малко. Спря на тротоара пред „Фуке“ и реши да влезе бързо в писоара на ъгъла, това щеше да отнеме по-малко време, отколкото да влиза в ресторанта, помисли си той, защото там щеше да се наложи да обяснява, да пита къде е тоалетната, да мине през подобната на пещера зала за хранене, да се справи със стълбите към тоалетната и да му се наложи да повтори всичко това, преди да излезе на улицата. Никога нямаше да може да си обясни кое го накара да се обърне да погледне назад, когато търсеше дребни в джоба си, за да ги пъкне в ключалката на вратата на писоара. Но се бе обърнал и видя, че Доминик стои на тротоара. Помисли си, че тя иска да подиша чист въздух или че бебето не иска да стои на едно място. Когато обаче излезе от писоара и се готвеше да се върне в колата, видя, че Доминик разговаря с някаква жена. Тя внезапно подаде бебето на жената, преди да се качи обратно в колата. Взривът избухна, когато той се бе отправил към нея. Последното нещо, което си спомняше, беше болката, така силна, че не можеше да я понася. Докато лежеше на тротоара, опита се да свърже в едно това, което се бе случило преди малко — Доминик, бебето, бомбата. Трябваше да се махне от там. Ами бебето? Жената, която бегло бе видял да разговаря с Доминик, беше

изчезнала. Той успя с труд да слезе по стълбите и изчезна в метрото. Инстинктът го ръководеше. Единственото нещо от значение в този момент беше да се добере до кабинета на лекаря си. Беше извадил късмет. Хората смятаха — напълно правилно, — че е станал жертва на бомбената експлозия. Разчорлен и ранен, Андреас Карим беше човек като тях, невинен случаен свидетел, който бе станал статистическа бройка в поредния варварски акт на насилие. Докато пътуваше с метрото, мислите му бяха съсредоточени единствено върху това да стигне до лекаря си и да получи помощ за мъчителната болка. В ретроспекция той се укоряваше, че е направил тази фатална грешка. Когато пристигна при лекаря, говореше само и единствено за бебето. И въпреки утешителните думи на лекаря и уверенията му, че болката го е направила неспособен да мисли логично, а шокът го е зашеметил и не е могъл да прецени какъв да бъде приоритетът му, страданието не намаля.

Когато се унасяше в сън под въздействието на лекарствата, той едва виждаше лекаря, който се бе навел над него и му говореше тихо.

— Андреас, чуваш ли ме?

Пациентът кимна, останал без сили.

— Поставих ти лека упойка, за да наместя ръката ти. Счупена е, има фрактури на две места. Лекарството, което сега ще ти дам, ще облекчи болката. Ще заспиш.

Андреас не оказа съпротива. Вместо това, в миговете, когато мисълта му се активира, вместо да отслабне, да извика в паметта си незначителните подробности за жената, която бе изчезнала с детето. Напрягаше мисловните си възможности, за да задържи жив образа ѝ в съзнанието си. Русокоса и стройна, европейка, предположи той, но почти веднага отхвърли тази мисъл.

Беше твърде висока и облечена твърде обикновено, което бе характерно за американките, реши той, и при тази възможност го побиха тръпки.

\* \* \*

Бригите Тоглин Карим стана от стола, където дремеше, откакто бе пристигнала в кабинета на лекаря преди почти дванадесет часа вече.

Тя пристъпи към неподвижната фигура на сина си върху операционната маса и леко докосна с ръка лицето му, преди да допре устни до челото му. Беше облечена в костюмче на „Шанел“ и практични леки обувки, русата ѝ коса, вече прошарена, беше отметната настриани от лицето ѝ. Макар и още да бе елегантна и модно облечена, тя вече не беше онази красавица, каквато бе на младини. Времето беше загубило чертите ѝ, тялото ѝ се бе наляло и сега мъката и страхът бяха задълбочили бръчките на лицето ѝ и потъмнили кръговете под очите ѝ. Лекарят, слаб и кокалест, с орлов нос и малки очи каза тихо:

— Той ще остане тук няколко дни. Тук е по-безопасно. Ще видим как ще се развият нещата, преди да вземем решение да го преместим.

Жената кимна в знак на съгласие и сълзи напълниха очите ѝ, когато лекарят мушна иглата в ръката на пациента.

Андреас бе изгубил всякакъв интерес към грижите за него и разменяните шепнешком реплики. Втрещеният му поглед се спря върху часовника с декоративни позлатени листа, поставен върху бялата мраморна полица над камината. Той присви очи в опит да фокусира погледа си и се опита да види колко е часът.

— Почти стана обяд — каза лекарят. — Ти си тук от вчера следобед.

Лекарството не му позволи да протестира. Андреас погледна встрани и видя, че ръката му лежи неподвижно в бяла пластмасова подложка. Опита се да вдигне глава и да каже нещо, но това беше безполезно. Опита се отчаяно да осмисли реакциите си. Как би могъл да се върне на мястото на експлозията, за да потърси детето? В хаоса, който бе последвал атентата, той не бе разбрал изобщо къде бе отнесла бебето непознатата. Това беше катастрофа. Той пак се унесе в съня си, а у майка му пламна искра на гневен изблик.

— Кълна ти се — утеши тя сина си, — че ще намерим бебето. Ще си го върнем. Обещавам ти. Вуйчо ти ще оправи всичко.

Откъм другата страна на неподвижното тяло на Андреас лекарят хвърли на жената многозначителен поглед. Това беше обещание, което щеше да коства живота на доста хора. Той само се надяваше пациентът му да не попадне в бройката на жертвите.

## ОСМА ГЛАВА

Слънцето беше изгряло, а Реми стоеше дълбоко замислен. Стария продължаваше да говори оживено с цветист език, но Реми нито бе помръднал, нито бе казал нещо. Той само бе втренчил поглед в празното пространство и се опитваше да застави мислено Стария да престане да го увещава да се върне. Познати му бяха всичките му доводи. И двамата ги знаеха. Бяха работили заедно толкова дълго, че идеално се разбираха, бяха в пълен синхрон. В разговора им настъпи кратка пауза, когато Стария, изглежда, се опитваше да формулира мислите си. След което, неочаквано, сякаш внезапно се бе сетил, той го попита:

— Ти забеляза ли нещо необичайно преди взрива?

Това беше мигът, от който Реми се боеше. Сигурен беше, че ще му бъде зададен такъв въпрос. В края на краищата, двамата се бяха уговорили да се срещнат на обяд точно във „Фуке“. Той беше подготвен с всякакви извинения. Беше излязъл от играта за малко повече от година вече. Разсъдъкът му бе помрачен. Чувството му за време не работеше. Инстинктите му бяха притъпени. Умът му беше другаде и в никакъв случай там — да наблюдава подробностите, на онова място, за което никой не го бе предупредил, че е надвиснала опасност.

— Необичайно — повтори той въпроса, сякаш се опитваше да извика в мислите си някаква евентуална незначителна подробност, която би могъл да си припомни от сцената. — Фактически, не — предпазливо рече той, — струва ми се, че умът ми бе ангажиран с това да се питам защо закъсняваш толкова. — Той погледна към Стария в опит да предвиди реакцията му. Такава нямаше. Почувства облекчение, макар и съвестта му да не беше все още напълно успокоена. Мина му през ума възможността, че красивата непозната също е била участничка в заговора и атентата във „Фуке“. Сега обаче прогони тази мисъл от главата си. Не искаше да повярва в това. То не подходдеше на фантазиите му в момента. Тъй или иначе, вече не участваше в тази война.

Дори да беше разочарован, че протежето му не желае да отговори честно на въпроса, Стария не сподели чувствата си. Той се приведе напред на стола си.

— И най-дребната подробност може да се окаже важна — започна той. — Но ти естествено си бил в шок. — И той остави всичко друго недоизказано.

Реми лъжеше. Той не се измъкваше, нито се преструваше, че неправилно е разбрал въпроса, дори не твърдеше, че е бил изпаднал в такъв шок от експлозията, та не може да си спомни дали е видял нещо или някого. Решението му да отказва сътрудничество беше обмислено, макар че и на него самият не му беше съвсем ясно как може така безочливо да лъже един стар приятел, за да прикрие една съвършено непозната жена.

— Не — отговори Реми, като се престори, че е обмислил нещата. — Не съм забелязал нищо необичайно. — И след това пак излъга, твърде добре съзнавайки, че не е нужно да дава допълнителна информация, която е без всякаква връзка с това, което Стария искаше да чуе. — Забелязах, че на няколко от масите имаше иранци. — Той помълча. — Чух ги, че говорят на фарси. Видях също и няколко кандидати за слава, тръгнали за Кан. Но не, нищо необичайно не съм забелязал.

Стария беше много опитен. На лицето му не можеше да се прочете и намек, че е изненадан или ядосан, че протежето му не отговори съвсем честно.

— Не си видял случайно атентаторката, нали? — продължи Стария със същия спокоен глас.

— Видях само парчетата от нея — пак излъга Реми. — След взрива.

Тонът на Стария остана неутрален.

— След всеки бомбен атентат фактите стават измислици, а измислиците факти. Някой спомена, че атентаторката била слязла от някаква кола. Казват, че носела бебе. — Той леко се усмихна. — Но това може да е било пакет. Нали знаеш тези истории започват да живеят свой живот...

Реми не отклони погледа си от очите на Стария. Силите се бяха изравнили. Той трябваше да предположи, че неговата страна беше по-проницателната. „Някой“ споменал нещо пред Стария, а след това този



„някой“ стана „те“. Поне в граматиката имаше предимство над него. За зла участ не му беше повярвал за това колко неточни са фактите, или за обичайните слухове, разпространявани от въображаеми източници. Стария знаеше. Реми беше сигурен в това. Атенаторката бе носела бебе.

Реми сви рамене.

— И какво следва от това?

— Абсолютно нищо — бодро отвърна Стария — А може би нещо важно, което ние сме пропуснали. — Той се усмихна. — Но това не е твой проблем. Може би ще те засегне по-късно.

Реми изглеждаше обезпокоен.

— Всичко стана толкова бързо.

— Разбира се — съчувствено каза Стария. Спокойствието му по-скоро се дължеше на способността му да запазва самообладание, не на примирение със съдбата. Нямаше никакъв смисъл да се задълбочава разговорът. Досегашният му опит му говореше, че в края на краищата, ще разбере. Отказа се да продължи и като се отпусна назад на стола, умело смени посоката. Когато пак заговори, потривайки ръце, гласът му беше изпълнен с енергия и възбуда.

— Предполагам, че Имоджин ти е казала, че мерцедесът, който се взриви пред ресторанта „Фуке“, е бил регистриран на името на компанията „Ориент Трейдинг“, една от конгломерата от фирми на Петер Тоглин. Помниш ли Тоглин?

За малко поуспокоен, но все още нащрек, Реми насочи мислите си към Петер Тоглин. Експедитивен, предпазлив, елегантен и добре образован, Петер Тоглин беше типичният гражданин на Швейцария, който водеше отшелнически живот в луксозната си вила в Лозана. Той беше човек, винаги недостъпен за журналистите, които категорично отказваше всякакви покани за светски събития и рядко го виждаше друг, освен най-близките му сътрудници, които от дълги години бяха на служба при него. Когато пътуваше, което бе доста рядко, той слизаше от колата си с личен шофьор, за да се качи на личния си самолет и оттам да отиде в добре защитена резиденция, охранявана от телохранители и сложна система за сигурност.

Реми се наведе напред и в този миг, за един миг само, някогашната му енергия сякаш се бе върнала.

— Удивително е, че не е бил по-предпазлив за това кой използва колата му.

— Само шепа хора знаят, че Тоглин е свързан с компанията „Ориент Трейдинг“, и всички те работят за мен. — Стария седна по-напред на стола си. — А сигурно можеш да си припомниш, че сестрата на Тоглин, Бригите, се омъжи за Али Карим, милиардера от Саудитска Арабия, и го ощастливи със син. — Гласът му беше пълен със сарказъм.

И двамата знаеха това досие наизуст.

Бригите Тоглин, красивото швейцарско момиче, бе запленило сърцето на Али Карим, милионера от Саудитска Арабия, и бе станала четвъртата му и любима жена. Имаше всякакви слухове, някои верни, други — не. Единственото нещо, което се знаеше със сигурност, беше, че след като техният единствен син се бе родил, Бригите Тоглин Карим безумно бе обикнала момчето, беше го научила да плете дантела, да чете френски автори, да овладее френски език и да удовлетворява вкуса му към добри вина и скъпи парфюми.

— Така беше по времето, преди Али Карим да започне да се укрива — върна се в спомените си Стария. — За него беше направо чудесно, че любимата му жена живее в чужбина. Това му служеше като извинение да пътува до Европа. Редовно идваше да види нея и сина си. Играеше на хазарт в Лондон и пиеше добро вино в Париж.

Андреас бе израснал, като живееше живот, който бе шизофренично изпълнен с материални и плътски наслади. От светските изкушения на европейските градове, където прекарваше приятно сред жените, с костюмите на „Армани“ и с червеното си ферари, до джамиите, където се опиваше от доктрината на исляма и стриктно изпълняваше всички религиозни предписания за жертвоготовност и влизане в бой — навсякъде той оставаше недосегаем заради семейното си богатство и връзките на благочестивото си семейство. Когато посещаваше баща си в разкошната му зимна къща в Таис, в Саудитска Арабия, в планините над Джида<sup>[1]</sup>, в провинция Хиджаз, близо до Мека и Медина, той обличаше бяло тобе — халат, с наметало — готра, което покриваше главата му. В лятната резиденция на баща си в Сирия, на Голанските възвишения, той захвърляше всички символи на Бога и разговаряше за проливане на кръв и отплата с младежа, който баща му бе наел на

служба. Самият той, сладкодумен, занимателен и буен, Андреас изпитваше същото презрение към тийнейджърите–ливанци, които по шорти висяха по цял ден във фоайето на „Шератон“ в Дамаск, каквото изпитваше и към прехвалената военна мощ на западните си врагове.

Стария отпи от уискито, преди да продължи разказа си. Нямаше никакво съмнение, че разказът бе заинтригувал Реми.

— Геният на Тоглин всъщност се прояви в това, че той успя да убеди Али Карим да финансира и обучи една нова армия от убийци — лишените от всякакви права, децата на бившите съветски номенклатурчици, източногерманските полицаи и офицерите на ЩАЗИ, които, след като падна Стената, бяха изхвърлени от обществото.

— Това можем да го отбележим като един от капаните на демокрацията — обади се Реми. — Фитил, изработен в ада. — Той сви рамене. — Предполагам, че китайците затова се подсмиват.

Стария беше озадачен.

— Защо смяташ така?

— Защото тяхната стена още е цяла — отговори Реми.

Стария кимна, че оценява шегата, след което пак стана сериозен и продължи с инструктажа.

— Али се съгласи не само да плаща сметките за заплатите, оръжието и безопасните квартири — обясни той, — но даде указания на Андреас да наема и обучава тази нова армия от терористи със светъл цвят на кожата — французи, германци, швейцарци, холандци, британци, жени и мъже, които лесно можеха да преминат през охраната на летищата и да се скитат из всички европейски градове, без да привличат внимание. — Стария се облегна на стола. — Но пък освен това нали най-важното е да се подбере правилният момент? Няма никакво съмнение, че разпадането на Съветския съюз съвпадна с възхода на Ал Кайда и рязкото разрастване на неонацистката мрежа из цяла Европа. — Той се поспря. — И тук отново се връщаме към наивността на нашите американски приятели. — Той пак поспря. — Които, както ти се изрази, са лишени от въображение.

За миг-два единственото нещо, което интересуваше Реми, сякаш беше ръбът на чашата му. Той мълчеше, докато прокара пръст по него. Когато накрая заговори, гласът му почти не се чуваше.

— Ще те излъжа, ако кажа, че не ме заинтригува. — Той вдигна очи. — Но ще ти направя огромна лоша услуга, ако се върна. — Той пак съсредоточи вниманието си върху чашата. — Аз не съм същият човек...

Стария изглеждаше потънал в мислите си за няколко секунди, преди да продължи да говори. Някъде в дълбините на ума си той напълно разбираше, че Реми не е същият човек, макар че вярваше, че това е временно. Или поне искаше да вярва.

— Преди две седмици — продължи той — конфискувахме два камиона на швейцарско германската граница. Първоначалният оглед показва, че превозват дамски дрехи и разни дрънкулки. Когато обаче разглобихме камионите, намерихме експлозиви, поставени зад няколко тайни преградки. Задържахме шофьорите. Отведохме ги в нашето посолство в Берн и ги разпитахме, преди да ги прехвърлим обратно в страната им. Задържани са от полицията. — Той почука по куфарчето си, което още лежеше затворено в скута му. — Всичко е тук, вътре. Според информацията, с която разполагаме, това е третата пратка в разстояние на три седмици. Като се връщаме назад, сега знаем, че материалът от тези камиони е бил използван при двата последни бомбени атентата, единия в Брюксел, другия в Тулуза.

Реми усети, че го въвличат в играта.

— Каква е връзката с Тоглин?

Стария внимателно изгледа Реми. Той се премести напред на стола си.

— Преди шест месеца компанията „Ориент Трейдинг“ беше продадена на символична цена на Бригите Тоглин Карим. — Той се спря, сякаш сам доволен от себе си. — В товарителниците на камионите за бутиковите вещи е вписана фирма с название „Модни аксесоари“. — Той се облегна назад и кръстоса ръце на гърдите си. — Едноличен собственик на „Модни аксесоари“ е Бригите Карим. От това, което научихме, дамата осъществява износ на скъпи украшения, бижута, броеници, рокли, декорирани с бродерия, джелаби и тюрбани. Бизнесът ѝ е доходен, тя зарежда скъпи бутици в Женева, Брюксел, Париж и Рим. Всичките много луксозни, трябва да призная, и всичко щеше да е съвсем почтено, ако се изключи обстоятелството, че мадам Карим закри компанията „Ориент Трейдинг“, веднага след като я купи от брат си, за да основе новата фирма. — Той внимателно

наблюдаваше Реми. — Проблемът е в това, че някой е забравил да промени регистрацията на камионите.

Реми се готвеше да каже нещо, но Стария му даде знак да мълчи.

— Бомбата във „Фуке“ е направена от същия вид материали, като тези, които намерихме в камионите.

Реми можеше да предположи това, макар че сега не беше моментът да направи компромис или да сваля гарда си.

— Няма твърде много начини за направата на една бомба.

— Точно така — тихо рече Стария, — тъй като уплътнителният материал точно за тази бомба са стари вестници. Те, обаче, бяха с дата от седмица, преди да конфискуваме материалите от тези камиони. — Той спря за малко. — Анализът показва, че вестниците бяха броеве на един женеvски ежедневник. — Той пак спря. — А детонаторът? — попита той реторично, преди да отговори. — Добър стар надежден швейцарски часовник. Това, което френските власти още не са установили, е как бомбата избухна два часа и тридесет минути по-рано. — Той се облегна на стола си с доволно изражение на лицето. — Или старият надежден швейцарски механизъм е спрял и пак е продължил да работи, или е имало допълнителен дистанционен прекъсвач за контрол на устройството.

Реми нямаше никакво намерение да се издаде, че внезапно е разбрал защо и как атентаторката бе подала бебето на жената, преди да се самовзриви. Това беше атентаторка самоубийца с майчин инстинкт. Атентаторката преждевременно бе активирала прекъсвача, но не и преди да подаде бебето си на първия подходящ човек, когато шофьорът, нейният съучастник, слезе, за да пусне една вода. Реми се чувстваше вкаран в клопка. Сега повече от всякога единственото, което искаше, беше да сложи край на този — по негова преценка — съвършен дебат, целящ неговото завръщане.

— Не е нещо необичайно да се използват два прекъсвача — каза той. Поне беше започнал да се отпуска. Очевидно Стария не го подозираше в нищо и смяташе, че говори честно за спомените си от мястото на атентата. — Какво искаш? — попита накрая Реми.

Стария се наведе напред.

— Започни от там, където бе спрял — помоли го той. — Направи още един опит и ако не успееш, аз никога повече няма да те занимавам с този въпрос.

— Благородството ти ме изумява — отговори Реми, преди да сведе очи към ръцете си. — Но, както и да е, ти беше този, който се занимаваше с Тоглин. Аз нямах представа за тези нови европейци, които той е вербувал. Ти ми беше възложил да работя върху връзките на крайнодесните фракции с терористичните групи от Близкия изток.

— Точно така — каза Стария. — Помисли си само колко време изхаби. — Той се поспря. — Помисли си колко много усилия вложихме в тази операция. Следващата стъпка щеше да е да потърсим начин да се срещнеш с Тоглин.

— Защо не си ми го казал навремето? — възрази Реми.

— Аз подготвих постепенно нещата — тихо каза Стария. — Смятах да го уредя чрез легендата ти в областта на изкуството. Всъщност, точно така ще го направим и сега.

Реми изглеждаше изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

— Самоличността ти под прикритие е още напълно валидна — започна Стария, но Реми го прекъсна.

— Аз не съм се появявал никъде повече от година вече.

— Няма значение. В този бизнес хората се появяват и изчезват и това зависи от последната им сделка. Твоето име все още е известно. — Той леко се усмихна. — Или поне твоят псевдоним. В Берлин се ползваш с добра репутация. — Той замълча за малко. — Това имах предвид, когато говорех за времето и усилията, вложени в тази операция. — Той пак замълча. — Утре в Париж се провежда важен търг. Моите източници ми съобщават, че Тоглин планира да наддава за една малка картина на Тисо.

— И?

— Ти ще наддадеш повече от него.

Реми изглеждаше изненадан.

— Това е сериозна задача. Една картина на Тисо може да се продаде за милиони.

— Точно тази не. Малка е и не се смята за една от значителните му творби. Представлява портрет на жена и би трябвало да се продаде за около 250000 долара. Моите източници ми съобщават, че Тоглин иска картината, защото смята, че жената на картината прилича на покойната му майка. — Той леко се усмихна. — Трогателно, нали?

Естествено, ако наддаването стигне твърде висока цена, предполагам, че Тоглин ще постъпи по-практично и не така емоционално.

Образът на жената, която държеше бебето, бе останал жив в ума на Реми, макар че моментът не беше подходящ да се разсейва. Той се застави да се съсредоточи върху това, което Стария говореше. Накрая той рече:

— Толкова висока, че Тоглин да повярва, че ти си неблагоразумен. Но и не толкова висока, че да съсипеш бюджета ми. — Той се усмихна и се наведе напред. — Когато Тоглин научи, че ти си купил картината, тоест, ако той се откаже от наддаването, бас държа, че ще накара някого да се свърже с теб и ще се опита да ти предложи сделка. Ти ще демонстрираш склонност, но без да изгаряш от желание. Той ще бъде този, който ще те преследва. Точно сега е без значение колко пари ще загубим за картината.

Реми се засмя.

— Някой някога казвал ли ти е, че половината от успехите ти се дължат на късмета ти?

— На късмета, на Бога, знам ли? — Стария сви рамене. — Просто се опитвам да си върша работата. Да си оправдая заплатата, за да мога да се пенсионирам и да се отдам изцяло на зеленчуковата си градинка. — Той се протегна напред и стисна рамото на Реми. — Мога ли да продължа?

Реми кимна, на лицето му беше изписано, че му е забавно.

Стария се отпусна назад на стола си и се впусна в нови технически подробности. Нямаше намерение да осигури възможност на Реми да му откаже.

— Френски екип от антитерористи–съдебни експерти вече работи над възстановяването на мерцедеса, а също и на останките от бомбата — започна Стария. — В екипа са включени специалисти, които използват сложно оборудване за щателно претърсване на улиците около ресторант „Фуке“. Като, естествено, отделят специално внимание на развалините, в които се е превърнал писоарът.

Вниманието на Реми се отклони към един пункт в далечината. Вън от съмнение беше, че гори от желание да научи всичко за Али Карим и за швейцарския клон на алчната му фамилия, но въпреки това, как можеше да започне отново, тръгвайки от една лъжа?

— Досега не са намерили никакви човешки останки, което означава, че те приемат, че шофьорът си е тръгнал — продължи Стария. — Несъмнено, според тях, макар и да е възможно той да е бил мишената на съучастника си, влиятелните сили твърдят, че е избягал, за да спасява живота си. — Той внимателно се взря в Реми. — В един миг Андреас Карим изчезва от екрана на френските радари. Ако са разбрали, че той е пристигнал във Франция, в което се съмнявам, тъй като той си сменя паспортите толкова често, колкото един среднестатистически гражданин си сменя бельото, те не са намерили връзката между него и атентаторката. — Той замълча. — С други думи, не са установили, че той е взел колата на летището и я е карал до момента, в който тя се взриви.

— Французите сигурно са започнали ДНК анализи на останките, намерени на мястото — рече Реми.

Стария леко се усмихна.

— Намерени са различни парчета от атентаторката, които са транспортирани до парижката морга за анализ на ДНК и на пръстовите отпечатъци. Извикали са съдебен зъболекар, за да извади челюстта на атентаторката, тъй като още били останали два непокътнати зъба. Освен това друг екип от френски експерти са свалили отпечатъци от пръсти по кормилото. — Гласът на Стария внезапно се изпълни със съжаление. — Боя се, обаче, че французите ще имат големи проблеми с идентифицирането на атентаторката, както и с проверката на идентичността на шофьора. — Той се наведе напред. — Разбираш ли, някакъв тъпанар в лабораторията случайно заразил мострите от ДНК и изгубил всички късчета от челюстта, с които разполагали, а освен това и всичко останало, намерено на местопрестъплението, включително и отпечатъците от пръсти от вътрешността на колата.

Минаха няколко секунди, преди той да докосне Реми по рамото.

— Ние имахме късмет — тихо продължи той. — Тя има досие. Швейцарка е. От добро семейство от Женева. Както изглежда, и Андреас като баща си има предпочитания към швейцарките. Какъвто бащата, такъв и синът, крушата не пада по-далеч от дървото, не е ли така? — Той се дръпна назад. — А за отпечатъците от пръсти по кормилото — те напълно съвпадат с тези на Карим.

Стария отвори куфарчето си.



— Атенаторката беше изчезнала преди малко повече от година — продължи той, докато тършуваше из книгата си. — Нямаше никаква следа от нея никъде и това е причината ние най-случайно да разполагаме с нейните отпечатъци от пръсти и с картона на зъболекаря ѝ. Родителите ѝ направиха всичко възможно да я открият. — Той подаде на Реми няколко папки и кафяв плик, в който имаше снимки. — И тук имахме късмет.

Реми пое всичко и отиде до бюрото. Седна там, разстла документите и снимките пред себе си и започна да чете. Когато свърши, разгледа снимките. Минаха няколко минути, преди той да вдигне очи.

— Какъв е приоритетът ти? — попита Реми, а един мускул потрепваше на челюстта му.

— Ние несъмнено искаме да запазим живота на Тоглин, сестра му Бригите и малкото ѝ момченце, Андреас. Ако нещо се обърка с Тоглин, ти ще решиш какво да правиш с него. В зависимост от настроението ти, разбира се... Ако французите решат егоистично да не се ангажират, вън от съмнение е, че швейцарците, с наша помощ, ще предявят обвинение за пране на пари и неплатени данъци. Ще прекара остатъка от живота си в затвора. Що се отнася до сестра му, Бригите, в даден момент ние ще предоставим нашите улики на швейцарците и французите за дребния ѝ експортен бизнес. В момента ме интересува единствено Андреас и по тази причина ни е необходим Тоглин. А, ако успеем да заловим саудитския арабин, Али Карим... — Той с усмивка се облегна назад. — Е, така животът ми ще придобие нов смисъл.

За известно време Реми упорито продължаваше да смята, че не е добра идея пак да започне всичко, но след това отстъпи, като призна, че има интересна предпоставка. В края на краищата, Стария беше изтъкнал сериозен мотив. И не беше ли по-добре за него да бъде взривен в някоя чужда страна под претекста, че така е по-логично, вместо да умре на сантиметри от собствената си къща? Много по-късно той щеше да признае, че се бе съгласил заради вината, която изпитваше. Ако не бе излъгал за жената, можеше да откаже на молбите на Стария да се завърне.

Стария отново започна да тършува из куфарчето си. Той подаде на Реми няколко документа, като обясняваше:

— Паспорт, шофьорска книжка, кредитни карти. Продължаваш да се наричаш Стефан Уоткинс, същото име, което използваше в Берлин. Ти са наполовина британец, наполовина французин и имаш апартаменти в Лондон, Париж и Ню Йорк.

Реми неохотно протегна ръка и взе документите.

— Откъде знаеше, че ще се съглася?

— Не знаех. — Стария се усмихна. — Продължавам да бъда предпазлив оптимист. Засега само ще отидеш на търга. — Той замълча внезапно и постави ръцете си върху раменете на Реми. — Ще ми се да мисля, че взаимните ни чувства през всичките тези години значат нещо. — Той пак замълча. С други думи, вярвам, че ти ми имаш доверие, когато ти казвам, че това е най-доброто за теб. Надявам се, че ми вярваш.

Двамата останаха неловко така няколко мига.

— Няма да отрека, че мотивите ми като цяло не са алтруистични — тихо продължи Стария. — Но ти знаеш, че аз държа много на теб и вярвам и че ти също държиш на мен. — Той спря. — Вярвам ти — повтори той и вдигна ръцете си от раменете на Реми. — Сега, ще ме извиниш, но имам нужда да взема един душ. Резервирах си стая в едно хотелче зад ъгъла. — Той се усмихна. — Във всеки случай, можем да обсъдим останалото по време на обяда. Какво ще кажеш, да мина ли да те взема към един часа? Наоколо има десетина малки бистра, които са по-добри от „Фуке“ и не са по вкуса на владетелите от Третия свят и на треторазредните богаташи.

— Между другото — попита Реми, сякаш едва сега се бе сетил, — ти как предлагаш да вляза в една приятелска страна като Швейцария и да извърша публична екзекуция на един от най-видните граждани на страната?

Двамата мъже се вгледаха един в друг. Това беше мигът, в който и двамата разбраха, че оттеглянето от работа, което Реми си бе самоналожил, официално бе свършило.

— Кой е казал нещо за публична екзекуция?

— Ами какво?

— Аз си мислех по-скоро за нещо от рода на публично погребение.

\* \* \*

Веднага след като излезе от сградата на Реми и тръгна към близката пресечка Стария извади мобилния си телефон. Той не изпитваше никакви скрупули за това, което се готвеше да направи. Все пак, независимо от това колко държеше на Реми, неговото протеже беше излъгало. Нямаше никакво значение дали го беше направил нагло, или защото причината беше преживеният шок от атентата. Разполагаше с време по-късно да изслуша извиненията му.

---

[1] Морското пристанище на Мека на Червено море. — Б.пр. ↑

## ДЕВЕТА ГЛАВА

За Лекси бе немислимо да заспи. Седнала на стола до прозореца в хотелската си стая, откъдето се виждаше малката градинка, тя се чувстваше съвсем самотна. Бавно се премести от стола към леглото и като отпусна рамене, за да се отмори, завъртя главата си, както я бе посъветвал лекарят остеопат, който някога я бе научил как да се освобождава от напрежението, като сама си прави масаж. Не почувства облекчение.

Докато часовете минаваха, Лекси гледеше как небето над Париж се променя от черно в наситено бледомораво със златни отблясъци, докато слънцето изгрываше над сивите и черни парижки покриви. Не знаеше дали бе заспивала. Нямахше спомен дали е сънувала. Цялото усещане за облекчение, което бе изпитала, когато двамата с Крисчън най-сетне бяха намерили подслон в хотелската ѝ стая, сега се бе сменило от страх и несигурност. Утрото бе връхлетяло връз нея. Това ѝ се струваше като кулминационния миг на изминалите вече няколко години на мъчение. Отказваше да повярва на диагнозата на Ник, изпитваше скръб след смъртта му, — но всичко това се смени с непоколебимото решение да изпълни последната му молба, което прерасна в ужас при внезапната и безсмислена разруха, а той се замени от натрапливата нужда да научи подробностите.

Бебето беше продължение на живота.

Крисчън се размърда и заплака. Лекси го взе в ръце, смени пелените му и продължи да го държи, докато му приготвяше шишето. Тя се подпря на няколко възглавници в леглото и положи бебето върху извивката на ръката си, докато го хранеше. Очите му бяха широко разтворени, на мъничкото му лице се четеше лакомият израз на гладен човек, докато сучеше от биберона. Докато го оглеждаше, Лекси осъзна, че задоволството му беше в контраст с травмата, която и двамата бяха преживели. Кой беше той? Лекси нямаше представа и знаеше само, че сега трябваше да се грижи за него. На колко беше? На три месеца или може би на четири. Шишето беше наполовина изпразнено, Крисчън, заситен гукаше на рамото на Лекси, а последната

капка мляко се стичаше от малката му брадичка. Лекси избърса устата на бебето с мека кърпа, внимателно го положи по гръб на двойното легло. Тя се наведе и прилепи устните си към челцето на детето. Мъничките му крачета риташа, ръцете му шаваха, а на личицето му се появи мъничка усмивка. Ако имаше нещо в живота, което Лекси да знаеше със сигурност, то беше, че има намерение с цената на всичко да го задържи при себе си.

Ваксинациите и посещението при лекаря бяха други пунктове, които се добавяха към списъка ѝ от задачи. Сети се за Ханс Фелс, лекаря на Ник от Монтрьо, с когото се беше сприятелила през тези последни месеци. Имаше му доверие. Най-малкото, ако успееше да премине швейцарската граница и се консултираше с него, той можеше да ѝ даде съвет за медицинските прегледи и за това как да опазва здравето на детето. Необходими ѝ бяха обаче съответните документи за Крисчън, за да премине от Франция в Швейцария. Като обърна глава, Лекси забеляза мигащата червена светлина на хотелския телефон. Изпита внезапен потрес от нехайството си. В бъркотията беше забравила, че майка ѝ, разбира се, знаеше, че тя е заминала за Париж, за да се разпорежи с прахта на Ник. Погледна към другия край на стаята и зърна мобилния си телефон върху тоалетната масичка. Дори беше забравила да провери получените съобщения. Какво обяснение щеше да даде за Крисчън? Тя стана и пресече стаята. Тъкмо се готвеше да вземе мобилния си телефон и обърна внимание на малката кожена чантичка, която носеше на кръста си и в която бяха кредитните ѝ карти, шофьорската ѝ книжка, парите ѝ и паспорта. Щеше да унищожи всичко, за да придаде правдоподобност на разказа си. Щеше да обясни на хората от американското посолство, които не я познаваха, че двамата с Ник са се оженили, малко преди той да бъде победен от болестта си. Те щяха да знаят кой е той и сигурно щяха да са прочели некролога му, отпечатан в „Ню Йорк Таймс“ преди две седмици, защото „Интернешънъл Хералд Трибюн“ го беше препечатал едва миналата седмица. Никой, който не я познаваше отблизо, не би заподозрял, че бебето не е нейно. Некрологът на Ник бил написан, дълго преди те да се оженят, а понеже тя щеше да твърди, че е пазила бременността си в тайна, там не се споменават никакви живи деца. Колкото по-дълго обмисляше всичко, толкова по-силно се убеждаваше, че служителите от американското посолство ще разберат защо тя няма

документи. Щеше да им каже, че всичко е било в чантичката ѝ, включително и свидетелството за раждане на детето. Тя прекоси стаята, седна на леглото и взе хотелския телефон. Натисна червения бутон и прослуша всички оставени съобщения — майка ѝ, чийто глас звучеше все по-разтревожено при всяко следващо обаждане, а също и шефът на парижкото бюро на телевизионната мрежа на Ник, чийто глас също звучеше настоятелно. Беше звънял най-малко четири пъти. Тя затвори очи. Как бе могла да забрави и че всички от Ай Ти Ен също знаеха, че е заминала за Париж с прахта на Ник? Погледна часовника си. Шест часът сутринта парижко време, полунощ нюйоркско — прекалено рано да звъни в посолството, но нито твърде късно, нито прекалено рано да звъни на Сорша. Тя набра номера на майка си и зачака. При третото извънмяване Сорша вдигна слушалката.

— В никакъв случай не си ме събудила — веднага реагира тя в отговор на въпроса на Лекси. — Бях извънредно разтревожена. Всичко наред ли е?

Лекси очевидно не знаеше откъде да започне. Логиката обаче надделя над формата. Тя започна от края на историята, след като се бе спасила, без да получи нараняване при бомбения атентат, а Крисчън вече бе останал единствено на нейните грижи. Сорша я изслуша, без да я прекъсва, докато Лекси ѝ изясни всичко с подробности, включително и своите чувства и извинения защо си е тръгнала с бебето. Връщайки се бавно назад, докато Сорша я слушаше и не я прекъсваше, Лекси най-сетне привърши с описанието на събитията, като накрая разказа с безинтересни подробности как набързо е освободила вилата в Монтьо.

Реакцията на Сорша последва незабавно.

— Аз ще взема първия самолет на „Ер Франс“ тази вечер — заяви тя със своя изменен от уискито и цигарите глас, останал непроменен, въпреки че отдавна се бе отказала от старите си навици, — така че ще бъда в Париж утре сутрин местно време.

— Какво да кажа?

— Нищо — рязко отвърна Сорша. — Нито дума, на никого. Никакви интимни разговори в леглото, никакво споделяне на тайни с нови най-близки приятели или изповеди пред стари приятели. И престани да се плашиш и да се чувстваш виновна. Нямала си друг избор.

— Можех да го предам на полицията...

— И щяха да го изпратят в някой държавен приют или нещо по-лошо. Някой от роднините на агентаторката щеше да го изиска. Само си помисли каква би могла да е съдбата му.

Лекси беше разстроена.

— Аз откраднах бебето — промълви тя през стиснатите си зъби.  
— Не разбираш ли това?

Сорша с нескрито нетърпелив тон реагира.

— Престани да драматизираш нещата — рече тя. — Не си го откраднала. Онази жена, майка му или която и да е била, ти го е дала.

— Представи си нейното душевно състояние, след като е знаела, че след малко ще умре.

— Очевидно умът ѝ е бил достатъчно бистър, за да търси спасение за детето си. — Сорша изчака Лекси да възрази, но когато тя не реагира, добави: — Само се придържай към разказа си. Не си общувала с никого повече от година. Не забравяй, че не си слоница. Бременността продължава само девет месеца.

Лекси се усмихна на себе си. Не изпитваше нужда да разговаря с никого. Със съчувствие, здрав разум и усет за това как да омагьосва света и същевременно да изпитва нежелание да приеме неговата власт, Сорша представляваше въплъщението на това, което всеки успял човек внася във всеки проблем или сделка — отсъствието на страх. За миг Лекси не успя да разбере добре следващия въпрос на майка си.

— Той нали е прекрасен? — повтори Сорша.

— Кой? — попита Лекси.

— Моят внук!

\* \* \*

Лекси взе дистанционното и включи телевизора, друг жест, който при естествени обстоятелства би бил машинален рефлекс в мига, в който се прибереше в хотелската си стая. Тя седна на края на леглото, докато гледаше френските програми, които показваха многократно сцени от последиците от бомбения атентат. Превключвайки на англоезичната мрежа на Ник, тя остана изненадана, че дори те излъчват репортажи със същата оскъдна информация, както и

френските програми. Точно тогава хотелският телефон иззвъня. Без да се поколебае, Лекси вдигна слушалката.

Трябва да съм звънял поне десетина пъти — каза от другия край на линията гласът, веднага след като Лекси се обади. — Знам, че звъня в безбожно късен час, но се притесних, че не мога да се свържа. Добре ли сте?

— Кой се обажда? — попита Лекси, която не успя да разпознае гласа.

— Извинете ме — каза мъжът, — аз съм Дерик Ландън от бюро на Ай Ти Ен в Париж. От Ню Йорк ми изпратиха по електронната поща съобщение, че ще бъдете тук. Позволете ми да добавя и колко съжалявам за смъртта на Ник.

Ландън бе постъпил наскоро на работа, като преди това бе работил на свободна практика за английското радио и телевизия. Беше си спечелил репутация с репортажите си за Северна Ирландия. Ай Ти Ен го бяха назначили на работа в Париж с уговорката, че от него се очаква да пътува из цяла Европа, когато има събитие.

Лекси го увери, че се чувства добре и тъкмо се готвеше да му каже, че всъщност е била на сантиметри от смъртта, когато Крисчън се разплака.

— Почакайте малко — каза тя и остави слушалката, за да вземе бебето. Притискайки го до себе си, тя го погали по гърба и закрепил слушалката между брадичката и рамото си. Крисчън продължи да плаче.

— Какво е това? — попита Дерик.

Това не би могло да се случи в по-неподходящ момент. Искан да се махна от тук. Уволнете продуцента. Сменете картичките с репликите. За миг тя се паникьоса, но си спомни какво беше казала Сорша — тя не беше слоница.

— Това е бебе — отговори сухо Лекси.

Последва миг на мълчание, преди той да запита:

— Чие бебе?

— Моето — каза Лекси.

Пак последва мълчание, преди Дерик да възвърне способността си да говори.

— Вашето — повтори той също така сухо, преди да зададе предвидимия си въпрос: — Вие с Ник кога сте родили бебето? От Ню



Йорк никога не са споменавали за това. Аз нямах представа...

— Съвсем малко хора знаеха — излъга спокойно Лекси. — Толкова много неща се случиха през изминалата година, както можете да си представите.

Крисчън се бе успокоил и вече заспиваше, опрял глава на рамото на Лекси.

— Лекси, това е чудесно. Съжалявам, че не знаех. Изгарям от нетърпение да го видя... — Той направи пауза. — Него или нея?

— Него — отговори тя. — Крисчън.

— Е, не знам дали да се смея или да плача — продължи той, преди да се впусне в обяснения. — Сигурно съм звънял поне десетина пъти. Сигурно сте чула за бомбения атентат, а?

Тя се опита гласът ѝ да прозвучи с безразличие.

— Всъщност аз бях във „Фуке“, когато бомбата се взриви. — Чу го, че изахка.

— Защо не ми се обадохте, за Бога?

— Предполагам, защото бях направо вцепенена. Така или иначе, извадихме голям късмет.

— И аз така мисля — съгласи се той. — Вижте, искате ли да намина към вашия хотел и да ви заведа на обяд. Крайно време беше да се срещнем, макар че предполагам, че можеше да се случи при благоприятни обстоятелства.

Завладя я чувство на облекчение.

— Би било чудесно, но ми се налага да отида до посолството. — Тя вече бе взела решение. — Изгубих си паспорта и документите на детето — излъга тя.

— Аз ще ви заведа там след обяда. — Той помълча и когато продължи, гласът му звучеше по-меко. — Лекси, аз нямах представа... — започна той и се запъна. — За нищо.

— Ще поговорим за всичко, когато се видим. — Мисълта ѝ трескаво скачаше. — Колко време смятате, че е необходимо да ми издадат нов паспорт?

— Не знам — отговори той. — Обикновено става за двадесет и четири часа. — Той се позасмя. — Колко глупаво е това? Сигурен съм, че посланикът е познавал Ник или поне е слушал за него. При тези обстоятелства, сигурен съм, че всички ще направят всичко необходимо за вас. Все пак вие сте неговата вдовица.

Лекси съдържа изненадата си. Тя никога не се беше сещала за предимствата от това да е вдовицата на Ник Блейк, защото всъщност не бе успяла да се нарадва на привилегиите да му е жена.

— Аз ще се обадя в посолството, веднага щом започнат работата, тоест към девет часа — увери я Дерик.

— Много ви благодаря — каза тя, преди да попита, като гласът ѝ не издаваше нищо друго, освен празно любопитство: — А какво знаете вие за бомбения атентат?

— Нищо конкретно. Към тоя момент само куп слухове.

— Например?

— Ами като за начало, атентаторката самоубийца не отговаря на обичайния профил. Струва ми се, че някой каза, че била русокоса.

Никак не я интересуваше външното описание на жената. Можеше по-добре от всеки друг да предостави на френските следователи всички подробности, от които се нуждаеха. Думите ѝ излязоха от устата ѝ една по една, сякаш несвързани.

— Странно, че никой не е поел отговорността за атентата — продължи Лекси с надеждата да научи други доказателства. — Или поне аз не съм чула нищо такова от новините.

— И ние не получаваме много информация. Последното нещо, което аз чух, е, че някаква група, която се нарича „От любов към човешкия род“ се е обадил в агенция Франс Прес и е заявила, че те били поставили бомбата в знак на протест срещу френските власти. Заради изхвърлянето на група нелегални имигранти от парижка църква.

Внезапен порив да си припишат заслуга, каквато нямаха, помисли си тя.

— Успяха ли да постигнат нещо?

— Не — отговори Дерик. — Малко преди да ви се обадя, научих, че „От любов към човешкия род“ официално са изключени от списъка. Тази групичка, ако може да се нарече така, се състои от един луд и неговият бавноразвиващ се син и те не могат да гръмнат дори един балон. Така или иначе, пуснахме обява в „Трибюн“ веднага след атентата с молба за предоставяне на любителски филми, за да мога да направя специален репортаж.

Тази информация наруши спокойствието ѝ.

— Сигурно са се отзовали толкова хора, че са ви залели със записи — предпазливо попита Лекси.

— Всъщност, не. Най-стандартни неща. Повечето неизползваеми. Сигурно ще получа и още материали днес.

Ако имаше запис, на който да се вижда как атентаторката ѝ подава бебето, Дерик със сигурно щеше да го спомене. За миг тя си позволи да се отпусне, докато Дерик продължи да обяснява какво бил научил от своите източници във френското разузнаване и полицията. От чисто цинична гледна точка, обясни той, френските разузнавателни служби се надявали престъпниците да се окажат чужденци и да се разбере, че нападението не е било подготвено или замислено във Франция.

— Никой тук не иска да се създава политическа ситуация между властите и арабската общност в предградията, или със сепаратистите от Корсика.

Лекси пое дълбоко дъх.

— Естествено — разсеяно каза тя, — размирици, грабежи... — Гласът ѝ заглъхна. Отново я обзе вълна на паника. Не страх. Тя се застави да пропъди паниката. Нямахше опасност, нямахше изненади. Тя не допускаше никакъв ужас да я завладее и бързо пресмяташе потенциалния риск. Кой всъщност я беше видял да взема бебето? Тя гледаше втренчено право напред, решително, по начина, по който гледаше, когато вземаше интервю. Мъжът от съседната маса. Но какъв беше шансът да го види отново? При други обстоятелства тя вероятно би пожелала да се видят. Мълчаливо се укори за това, че дори само си бе помислила колко привлекателен бе той. Но пък и никога досега не се бе чувствала толкова уязвима. Може би не трябваше да унищожава паспорта си. Може би трябваше да се опита да премине през границата в Швейцария с кола, въпреки че Крисчън нямаше никакви документи за самоличност. Но ако бъдеше спряна, рискът бе огромен. Доказателство, че детето е нейно, помисли си, бюрократични подробности. Единственото нещо, което я успокояваше, бе, че Сорша пристига, защото нямаше никакви съмнения, че тя не би ѝ позволила да поеме този риск. Унищожаването на документите бе единственото логическо обяснение защо няма свидетелство за раждане на детето. Така или иначе, нямаше смисъл да обмисля или да премисля вече взети

решения. Трябваше да върви напред. Гласът ѝ, когато накрая продължи, прозвуча накъсано.

— Ще се видим във фоайето в един — каза тя и колкото и да бе странно, не изпита нищо друго, освен една вълна на мрачни предчувствия, за това, че не е изразила уместно благодарността си.

— Ще намерим някое хубаво бистро близо до вас — повтори Дерик. — Опитайте се да си починете.

Почивка, помисли си Лекси, когато затвори слушалката. Щеше да намери почивка, едва когато двете с бебето се приберяха благополучно в Ню Йорк. Дотогава не можеше и да става дума за почивка.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Вторият път, когато се срещнаха, беше на входа на едно очарователно бистро недалече от хотел „Ле троа марониер“. Лекси тъкмо бе минала през вратата с Крисчън, закрепен на гърдите ѝ, полегнал доволно в преносимата си брезентова чанта, като издаваше обичайните бебешки звуци. Дерик се бе спрял при масата за резервации, за да съобщи, че са пристигнали. Лекси се бе спряла, обърната към Дерик. Когато се извърна назад, го зърна. Бе застанал на няколко крачки пред нея в компанията на по-възрастен мъж. Те също чакаха да ги настанят.

Лекси се улови, че се е загледала втренчено в тила му. Разпозна го веднага. Той сякаш усети погледа ѝ и се обърна. Погледите им се срещнаха. Нито единият, нито другият каза нещо, и двамата не показаха по никакъв начин, че са се разпознали.

\* \* \*

Случайната среща бе продължила не повече от половин минута, но в тези кратки мигове Стария разбра всичко. Той знаеше точно коя е тя и не само защото носеше бебе. Разбра всичко веднага, защото забеляза погледите, които двамата си размениха, и всичко изказано и неизказано, когато очите им се срещнаха. Твърде добре познаваше Реми. Успя да долови точно колко твърдо той е решен да се преструва, че това е само някаква жена с бебе, която чакаше да бъде настанена на свободна маса в някакъв безобиден ресторант на Левия бряг. Имаше нещо неясно брутално в тази размяна на погледи и дори Стария не успя да се наслади на случилото се, което можеше да бъде приписано единствено на изключително лош късмет. Ситуацията беше почти перверзна, което му подсказа да изпита нещо подобно на жал и за двамата.

Дълбоко в себе си Стария смяташе, че достатъчно го вълнува човешкото състояние, че е чувствителен към потребностите на хората,

които работеха за него и, за голямо негово огорчение, че бе надарен с вроден инстинкт да създава неприятности на другите. Може би твърде дълго бе живял на този свят и бе видял твърде много, като бе усъвършенствал личните си познания за човешката природа до такава степен, до която просто предсещаше нещата, свързани с най-съкровениите чувства и емоции на хората, нещо, което не можеше нито да докаже, нито да обясни. Кого се опитваше да заблуди? Тук не ставаше въпрос за разбирането му, или за инстинктите, или дори за предполагаемото милосърдие към събратята му. Ставаше дума за една лъжа, за лъжата на Реми и това бе единствената причина да забележи онова, което в противен случай би пропуснал — красивата жена с бебето.

След всички тези години на оцеляване в брак без любов, след безброй изневери и после, след всичките тези месеци на скръб по единственото човешко същество, което бе означавало нещо за него, Реми в един преломен следобед се бе влюбил. Стария бе почувствал това. Бе го забелязал и бе разбрал, точно както бе разбрал, че Реми бе направил компромис с разума и приоритетите си заради него. Имаше и нещо друго, смяташе Стария, имаше още един обрат в това емоционално влакче на ужасите. Чувствата на Реми към жената бяха сами по себе си достатъчно объркани, но към тях се бе прибавило и бебето, веднъж вече пощадено, но сега отново изложено на опасност. Стария само можеше да си представи противоречивите чувства на своето протеже, което бе изгубило своя син. Той не можеше обаче да си представи по-спорно стечение на обстоятелствата.

\* \* \*

Облечена семпло в спортни бежови панталони и бежова копринена блуза, Лекси бе почистила добре лицето си, а косата ѝ, още мокра от душа, беше събрана отзад на конска опашка. Имаше вид, сякаш се е подстригала за монахиня и се е отрекла от всичко плътско. Единствено очите ѝ бяха в контраст с ведрата ѝ външност — в тях се четеше изненада и трепетен смут, че го вижда пак. Когато се обърна, за да последва Стария до масата им, той успя да долови, че тя полага усилия да запази присъствие на духа. Беше точно толкова красива,

колкото си я спомняше. Въздействието ѝ върху него бе мигновено, точно така, както го бе изпитал, когато за пръв път я видя във „Фуке“. Може би, ако не бе толкова разтърсен от тази случайна среща, щеше да се запита защо Стария се извини, че трябва да отиде някъде, преди да заеме мястото си на масата.

\* \* \*

Стария измънка нещо, което Реми не успя добре да чуе, и се отправи към тоалетните. Когато влезе вътре, извади мобилния си телефон. Притисна го към ухото си, но раздразнението му растеше. Нито му отговаряха, нито се включваше телефонен секретар. Той тихо изруга, пъкна телефона в джоба си и влезе в мъжката тоалетна. Застана пред огледалото и наплиска лицето си със студена вода. Вдигна поглед и се взря в отражението си. Беше по-скоро натъжен, отколкото ядосан. Привързаността му към Реми бе непрекословна. Той извади мобилния телефон и пак се опита да избере номера. Пак никой не отговаряше, нито се включваше телефонният секретар. Той пое дълбоко въздух и си наложи да се върне в салона за хранене. Когато се приближи към масата, видя, че Реми има изненадан и объркан вид. Стария разбра, че обядът им нямаше да продължи дълго.

\* \* \*

Реми вече беше започнал да изучава менюто. Вместо да си избира ястие, което да допадне на кулинарните му вкусове, той търсеше да си избере такова, което щеше да бъде приготвено за най-кратко време. Искаше само да приключи обяда си, преди жената и нейният спътник да са приключили техния. Искаше само да приключи обяда си със Стария, без да се случи нищо, което да разобличи лъжата му. Искаше само да се отърве от Стария, за да не изпусне жената за втори път през живота си.

— Аз ще си взема салата „Ница“ — каза Стария.

— И аз — каза Реми и се огледа за келнера.

За щастие келнерът се появи почти веднага и взе поръчката им. След като той се отдалечи, двамата мъже останаха няколко минути в мълчание. Мислите на Реми препускаха в главата му. Стария знаеше. Дали наистина знаеше? Ако знаеше, щеше да каже нещо. Все пак двамата се познаваха толкова добре от много време. След това обаче осъзна истинската реалност. Беше излъгал. Не друго, а гузната му съвест беше причината за вътрешното му разстройство. Не бе трябвало да се тревожи, помисли си той в изблик на облекчение, когато Стария го погледна, потупа го леко по ръката и се усмихна.

— Мисля, че *наистина* твърде много работя. Внезапно се почувствах изморен.

— Ти се напрягаш отвъд всякакви разумни граници — съгласи се Реми.

— Проблемът е там, че ми се налага бързо да се връщам пак в посолството.

— Не можеш ли просто да спреш да работиш за час или два?

Стария поклати глава.

— Невъзможно е.

Келнерът пристигна със салатите им и гарафа наливно вино. Странно, отново изпадна за миг в параноя Реми. Никой от тях дори не бе погледнал в менюто за напитки. Просто се бяха спрели на наливното червено вино на заведението.

Тя беше през две маси и Реми можеше да я наблюдава незабелязано. Той мълчаливо се укори. Така нямаше да стане. Вече знаеше това. И въпреки всичко не можеше да не изпита внезапна болка, когато я видя как се смее на нещо, което бе казал мъжът, с когото обядваше. Спомни си, че носеше златна брачна халка. Може би мъжът бе съпругът ѝ. Нямаше значение. Нищо нямаше значение. Искаше я. Бе съвсем просто. В този свят на необясними крайности, той изпитваше едно нелогично желание да я има. От мястото, където седеше, Реми можеше да види, че двамата още чакаха да ги обслужат. Поуспокои се леко, докато се хранеше, съзнавайки, че Стария се храни спокойно. Нямаше причина да се тревожи. Реми беше сигурен, че Стария не подозира нищо. Той само беше оправдано преуморен и вероятно гладен. Реми единствено се надяваше, че това ще е достатъчен стимул обядът им да не се проточва.



— Това са най-спокойните мигове, които съм преживявал от седмици — каза Стария, когато келнерът разчисти масата от чиниите. Той се облегна назад. — Кафе?

Реми виждаше, че на жената и нейния придружител току-що им сервираха. Келнерът поставяше чиниите върху масата.

— Еспreso — каза той, като се надяваше, че кафето няма да предизвика дълъг разговор.

Поръчаха кафето. Келнерът го донесе. Двамата го изпиха и Реми запали цигара. Стария се обърна да извика келнера.

— Аз ще тръгна вече за посолството. Ще си поговорим по-късно.

Реми също стана и стисна рамото на Стария.

— Чакай — рече той и взе сметката пред себе си. — Нека аз да я платя. Това ще е първото перо от разходите ми след завръщането. — Той погледна към купчината вестници, оставени за четене от посетителите. — Мисля да прегледам пресата.

— Нямах за къде да бързаш — отвърна Стария. — Ще поговорим по-късно.

Докато стоеше прав, Реми изпита усещането, че Стария се колебае дали да не му каже нещо. Но вместо това той се обърна и бързо излезе от ресторанта. Реми седна и тихо въздъхна от облекчение.

\* \* \*

Стария се придвижи пеш до следващата пресечка, зави зад ъгъла и влезе в малко кафене. Той застана на бара и си поръча пак кафе, преди да извади мобилния телефон от джоба си и да набере номера. Изчака няколко секунди и едва тогава се обади.

— Нямах ли телефонен секретар, по дяволите? — ядосано прошепна той. Изслуша другия няколко минути и едва тогава продължи. — Няма значение — рязко добави той. — Направи точно това, което ти нареждам. Реми е в ресторанта „Ле дьо оазо“ на улица „Рю Жакоб“. Изпрати Айвън да го проследи. — Мълчаливо изслуша отговора. — Защото не го познава, затова. — Говореше бързо. — Жената и бебето също са там. — Той нетърпеливо прекъсна другия. — Не, не, тях ги следят.

Преди да затвори, даде точния адрес на ресторанта. Изпи на един дъх кафето и потърси в джоба си дребни пари. На излизане си помисли, че бе успял след толкова време да убеди Реми да се върне на работа. А сега установяваше, че се опитва да разбере мотивите си. Дали го беше накарал да се върне, защото знаеше, че без нещо, което да придава смисъл на съществуването му, Реми няма да преживее болката и страданието? Или беше настоял той да се върне, защото без него, шансовете за успех на тази сложна операция бяха по-малки? Ако трябваше да отговори честно, би признал, че основанията му не бяха съвсем алтруистични. Само укори се. Трябваше да го предположи. Реми не беше готов. Това беше грешка от негова страна, грешка, чиято възможност да завърши с катастрофа бе неограничена.

\* \* \*

Вестникът, който Реми взе от поставката, лежеше неотворен на масата до кафето му. Идеята му хрумна за миг, че тя изобщо не отговаряше на неговите предпочитания, но не се подвоумила преценява последиците. Стана и отиде до масата, където се бе настанила Лекси.

— Какво съвпадение — рече той, като я оглеждаше с преднамерено отсъствие на силен интерес. — Помислих си, че трябва да сте вие, но не бях сигурен.

Тя се обърна и усети, че е преbledняла. Когато го бе видяла преди малко, първата ѝ реакция бе да се паникьоса. Но когато той не ѝ обърна внимание, беше се убедила, че шокът от взрива бе причината той да я забрави, или пък да не е сигурен къде и дори дали изобщо я е виждал някога по-рано. Трябваше да го предположи. Тя беше прекалено интелигентна, за да прояви такава наивност. Докато обядваше с Дерик, нервите ѝ бяха опънати. Не смееше да се огледа. Застави се да мисли, че е невидима. Помоли се наум той да я е забравил, като е предположил, че е само някакво познато лице, което не може да свърже с нищо. Но сега, когато той се бе приближил до масата им, тя се застави да събере смелост и сили да проведе светски разговор с него.

— О, да, нали? — реагира Лекси и се усмихна само толкова, колкото бе необходимо, за да не изглежда нелюбезна. Стисна ръката му и изпита усещането, че нейната ръка е сякаш отрязана от лакътя надолу.

Страхът ѝ не оставаше скрит. Тя се опита да му внуши да забрави всичко, което е могъл да забележи по време на атентата. Помоли се на бога защитник на всички изгубени и откраднати деца той да не е видял изобщо нищо. Даде обет на внушителен брой непознати сили, че ако той не спомене за бомбата и за бебето така, че да се предположи, че те са свързани по знаменателен начин — за миг тя се пребори със себе си, — тя никога повече няма да краде друго дете. Нервен пристъп на кикот за малко щеше да се изплъзне от устните ѝ. Дерик се изправи. Лекси побърза да обясни.

— Ние случайно седяхме близо един до друг във „Фуке“ — обясни тя, преди да се спре да посрещне с очи открития поглед на Реми. Той беше още по-привлекателен, отколкото го помнеше.

— Добър ден! — наруши мълчанието Дерик и протегна ръка да се представи.

Реми остана съвършено спокоен.

— Казвам се Стефан Уоткинс — излъга непринудено той, влизайки в ролята на новата си самоличност от фалшивите си документи. След като приключи с представянето си, очите на Реми пак се загледаха в Лекси. — А вие? — усмихна се леко той.

Лекси пак се поколеба, преди да потисне смущението си.

— Александра Рейн — учтиво отговори тя.

— Приятно ми е — каза той и се обърна към Дерик. — Нямахме време официално да се запознаваме след взрива.

Дерик се усмихна.

— Сигурно е било ужасяващо. Аз всъщност бях в бюрото, когато това се случи.

Реми съобрази за миг.

— Разбира се — каза му той. — Вие сте от телевизията. Аз редовно ви гледам.

Дерик изглеждаше доволен, че физиономията му е толкова добре позната.

— А, вие ли сте единственият ми зрител — пошегува се той, след което стана сериозен. — Това наистина е цяло чудо. Когато

научих, че Лекси е била там, направо загубих ума и дума!

Лекси, повтори в ума си името ѝ Реми. Значи Дерик беше достатъчно близък с нея, за да използва умалително име.

— Действително е цяло чудо, че няма повече жертви — насочи вниманието си към бебето Реми. Мъжът най-малко не ѝ беше съпруг. — Какво прелестно бебе — каза той, като се загледа в детето над ръба на носилката му. — Предполагам, че е момче — добави той, като леко докосна синята плетена шапчица. — Как се казва?

Това беше прекалено. Първата инстинктивна реакция на Лекси бе да го плесне по ръката, за да я отмести.

— Крисчън — отговори тя и се зае да развързва възела на шапчицата на бебето.

— Той наистина е прелестен — каза Реми, който и бездруго бе станал един прекрасен лицемер. — Колко е голям?

Смутена и с отмалели крака, тя почти бе повярвала, че молитвите ѝ са били чути. Въпреки всякакъв разум, заблуда или намерение, ако този непознат просто продължеше да стеснява разговора до общи любезности, тя трябваше да запази присъствие на духа, макар че въпросът за възрастта на Крисчън я бе сепнал. За пръв път някой я питаше нещо конкретно за детето. Обърна се да погледне Реми в очите.

— На три месеца — отговори тя, — почти на четири.

Реми се възхити на спокойствието, което тя запази.

— Голямо преживяване за едно новородено дете.

Спорно беше дали Лекси щеше да остане незасегната от досадните закачки за Крисчън. Тя нямаше представа накъде ще тръгне този разговор и в този момент се питаше дали някой можеше да забележи как сърцето ѝ бие под блузата.

— Голямо преживяване за всеки, бих казала — нехайно отвърна тя.

Последва кратко неловко мълчание, след което и Лекси, и Реми едновременно започнаха да говорят. Тя усети как страните ѝ поруменяват.

— Вие също ли сте журналистка?

Дерик се готвеше да отговори вместо нея, когато Лекси се намеси в разговора.

— Аз съм тук в качеството си на туристка — каза тя безгрижно, — или поне бях такава, преди замалко да стана статистическа бройка.

Той не беше още свършил.

— Някъде наблизо ли сте отседнала?

Тя искаше да си тръгне, далече от въпросите и тази абсурдна размяна на закачки, в резултат на която двамата ставаха приятели по спешност, поради това, че споделяха обща преживяна травма.

— Да, само за няколко дни — учтиво отговори тя.

— В любимия ми хотел — каза Дерик и добави дружелюбно, в „Ле троа марониер“, тук, на улица „Рю Жакоб“.

— Добре го познавам — каза Реми, — аз живея само на няколко пресечки от там.

Лекси пребледня. Искаше ѝ се да изтръгне езика на Дерик от устата му, въпреки че Ник винаги бе твърдял, че Ню Йорк и Париж са като селца, малки анклави, оградени от няколко пресечки, като поради тази причина бе невъзможно да не срещаш хора и те да не те срещат. Съдбата определено не бе на нейна страна.

— Боя се, че случилото се провали плановете ми за почивка — добави глупаво тя.

— Разбирам това — съгласи се Реми.

Лекси пак го погледна. Очите му бяха изумително сини, помисли си тя, но един здрав нощен сън щеше вероятно да му се отрази добре.

— При атентата сте получили наранявания — отбеляза тя.

— Така е — отвърна той, като си даваше сметка, че можеше да каже нещо по-забавно.

— Не искате ли да седнете при нас? — попита Дерик.

— Не, благодаря — бързо отговори Реми. — Не исках да ви прекъсвам обяда, но не можах да се стърпя да не дойда тук, когато видях, че сте вие.

Тя го изгледа внимателно за миг, питайки се точно за какво е всичко това. Беше твърде странно. Сякаш преди това не я бе забелязал.

— Нищо не прекъсвате — отговори от свое име вместо нея Дерик.

— Благодаря все пак — повтори Реми, — но за съжаление ме чака цял куп неотворени писма, които трябва да прегледам. — Той се усмихна леко на Лекси. — Наистина е цяло чудо, че вие и бебето ви сте останали невредими.

Тя се готвеше да му отговори, но чу Дерик да пита:

— Предполагам, че нямате видеозапис на атентата, нали?

Лекси пребледня.

Реми запази спокойствие.

— Боя се, че не — отговори той, усещайки как внезапно в стомаха му се сви някакъв възел.

— Много лошо — каза Дерик, като сви рамене. — Но ще намеря някой запис, който е заснет така, че образите да не се наслагват по целия екран. Доста туристи с видеокамери е имало там. — Той пак сви рамене. — Все на някого ръцете не са му треперели.

Върху лицето на Лекси бе застинала усмивчица. Без всякакво съмнение, тя нямаше какво друго да добави.

Реми подаде ръка на Дерик.

— Е, приятен обяд — любезно му пожела той, след което се обърна към Лекси. — Пожелавам ви остатъкът от вашата почивка да премине без проблеми — добави игриво той в опит да демонстрира неангажираността си.

— Аз също — отвърна тя и го проследи с поглед как се обръща и си пробива път назад към масата си, за да плати сметката.

Кой имаше власт над него, запита се Лекси — над този мъж на име Стефан Уоткинс. Кой му готви вечеря, кой му купува вратовръзките? Стефан, повтори тя името му мълчаливо в ума си. Французин ли беше? Немец? Странно, че не можеше добре да определи акцента му. Стефан, замисли се тя, презимето Уоткинс е по-скоро английско. Не успя да си поеме дъх. Заповядайте, Стефан Уоткинс, помисли тя, оглозгайте кокалите, защото нищо друго не остана след тази малка случайна среща.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Болката беше попреминала и Андреас бе буден, с бистър ум и в състояние да приеме малко храна. След дълги разговори с Париж и Женева майка му и вуйчо му бяха решили, че Бригите и Андреас ще заминат за Монтрьо след два дни, както бе настоял Тоглин, като обаче Андреас ще пътува с влак, а Бригите със самолет. Вуйчо му, освен това, бе инструктирал сестра си в деня преди заминаването ѝ за Швейцария да се прибере в апартамента си, за да може да отпътува оттам. Предпазливост, бе предупредил той, в комбинация със здравословна доза параноя. Дватамата с Андреас трябваше да се разделят. През цялото време тя трябваше да не забравя, че вероятно ги следят. Междувременно Ханс Фелс, швейцарският лекар на Андреас, извършваше всички необходими приготовления за пристигането им в клиниката си.

Андреас прекарваше времето си в игра на карти с майка си. След бомбения атентат двамата следваха еднообразен дневен режим — игра на карти след вечеря, докато той се измореше, след което тя го придружаваше до спалнята и присядаше на леглото му, докато той не се унесеше в сън.

През една особено мрачна и влажна парижка вечер, дълго след като любезният лекар си бе тръгнал и уличните лампи като мънички жълти луни процеждаха светлината си през жалюзите на прозореца на трапезарията, а картите за игра лежаха пръснати върху дъбовата маса, Бригите Тоглин Карим седеше облегната назад и внимателно се вираше в сина си. Дълги години тя бе мълчала и бе приемала решенията, които съпругът ѝ и брат ѝ вземаха. Сега Андреас бе на нейно разположение, сам, зависим от нея, както когато бе момче, и изплашен, както никога преди. Тя се вираше няколко минути в него, а неговият поглед бе сведен към сгънатите в скута му ръце. Беше прекрасен, слабичък като баща си, с хармонично тяло, с широки плещи и тънък кръст. Жълто-зелените му очи бяха резултат от смесицата на нейните кристално сини и черните като въглен очи на съпруга ѝ, в тях още се четеше непокорство, което така често бе разярявало баща му. Тя

го познаваше по-добре от всички други, как като ученик в Лондон бе замаскирал зад бунтарството си укривания срам, който изпитваше като мелез, син на саудитски шейх. Тогава, през осемдесетте години, арабите бяха тези, които бяха завладели града, превръщайки го в недостъпен за британците, те бяха съсипали хотелските стаи около Хайд Парк<sup>[1]</sup> и за тях се носеха слухове, че готвели храната си върху псевдообюсонските килими, че се перчат с инкрустирани с диаманти ръчни часовници „Ролекс“ и примамват недодяланите английски провинциалистки в дискотеките, в залите за хазарт и в леглото. Дори когато се бяха преместили в Париж, Бригите си спомняше как в класа му, в който имаше много други синове на богаташи от европейски произход, на Андреас му се бе наложило да търпи арогантните и надути французи, както и суетните деца на чуждестранните дипломати с благороднически титли. Тя му бе единственият приятел, другар в игрите, обожаващ го спътник и ментор, дотогава, докато бе станал мъж и бе усвоил репертоара от магически думи, с които прелъстяваше красиви чужденки от всякакви националности. Беше го изгубила някъде по пътя към удовлетворяването на страстите му, прищевките на вуйчо му и негодуванието на баща му от всички, които оскверняваха суровата му вяра.

Докато си спомняше различните етапи от живота на сина си и как тя винаги се бе притичвала да изправи грешките му, Бригите внезапно загуби самообладание. Тя не за пръв път се гневеше на съпруга си и брат си за влиянието им върху нейния единствен син. Сега, обаче, смяташе, че има много повече основания за гнева си. Нито Али, нито Петер бяха постигнали някакъв напредък в издирването на бебето.

— Как е могло това да се случи? — осмели се най-сетне да попита тя.

Андреас вдигна поглед, челото му се свъси в мрачно изражение.

— Мен ли обвиняваш, мамо? — с въпрос отвърна на въпроса ѝ той и гласът му прозвуча необичайно рязко.

Рязко, пренебрегвайки изблика на гняв на сина си, тя продължи.

— Тази Доминик, швейцарката, ти почти не я познаваше. Може би си постъпил твърде необмислено.

Той измърмори нещо на арабски, след което пак заговори на френски.



— Elle etait parfaite. Тя беше идеална.

Бригите разбираше критериите му от самото начало: чиста, невинна, наивна и притежаваща необходимите биологически съставки, за да роди идеалното бебе на нейния син.

— Тя беше неуравновесена. Ти трябваше да забележиш това.

Андреас не отговори нищо. Истината бе, че той бе манипулирал и използвал неуравновесеността на Доминик, за да я прелъсти. Спомни си първия път, когато я видя. Само един разговор бе достатъчен, за да плени сърцето на студентката швейцарка в онова малко кафене, недалече от вилата на баща му на Женевското езеро. От самото начало той бе установил, че тя е скучна и без въображение, една млада жена, която гледаше на симптомите на мизерията по света без почти никакво любопитство за причините. Не беше нито активистка, нито пацифистка, нито вярваща, нито атеистка, беше доста обикновено момиче, което послушно бе изкарало с труд училище, което спазваше правилата и се опитваше да оправдае очакванията на швейцарското си семейство от висшата класа. Най-ценното ѝ качество, както бе смятал навремето Андреас, бе желанието ѝ да угажда, да се доверява, да се учи. Тя беше идеалният ученик. А той беше идеалният учител, метафоричното божество, в чиито нозе тя бе готова да седи и да пие отровата му до самия край. Той нямаше никакви съмнения за това. Андреас знаеше силата си. Той беше красив и очарователен, през целия си живот бе такъв и жените се въртяха около него на тумби. Необходими му бяха само три дни, за да вкара Доминик в леглото си и също толкова кратко време, за да я накара да се хвърли през глава в авантюрата на плаща и камата като в най-стария номер, описван в книгите.

Андреас бе взел в прегръдките си пълничкото и некрасиво момиче, след като бе правил любов с нея, бе започнал разговор с нея, бе я предразположил и ѝ бе изразил състраданието си, когато тя му бе описала как се чувства изхвърлена отвсякъде. Бе имала много малко приятелки в училище, не притежаваше почти никаква вяра — нито в себе си, нито в родителите си, които приемаха за дадено, че тя накрая ще се омъжи за някое с нищо незабележимо и посредствено швейцарско момче. С добре обмислен израз на съчувствие, съчетан с неумолима логика, той накрая я убеди да се разбунтува срещу привилегированите си корени. Първият белег на бунта ѝ беше, че

пренебрегна установения от родителите си вечерен час и започна да се прибира много по-късно. В няколко случая изобщо не се прибра. Насърчавана от него, Доминик започна да презира лекомислените постъпки в своя, както той я убеди, безсъдържателен живот. Като я подтикваше предпазливо, той я накара да говори оскърбително за безразличието на хората, които по-рано ѝ бяха близки, към страданията на другите. Накрая тя започна да вярва, че е твърде полезна, за да остане цял живот в Женева. Той работи с момичето, докато я накара да се чувства желана и напълно да разчита на него, като я убеди, че тя съществува само като негова жена, негов другар в живота, негов духовен партньор. Той придаде на нейния малък живот смисъл. Предложи ѝ величие вместо меланхолия, драма, с която да замени отегчението си, и накрая я превърна в своя робиня на любовта и смъртоносно оръжие. Ако тя проявяваше съмнения в него, той я утешаваше с обещанията си, ако демонстрираше и най-малък остатък от съвест, той я убеждаваше, че актовете на насилие не са нито престъпни, нито безнравствени, ако се приложат за борба с безочливостта на онези, които държаха света под свой контрол. В един момент Андреас дори ѝ даде статии и изрезки за други млади момичета от добри семейства — германки и италианки, — които бяха успели да оставят своите кървави следи през седемдесетте и осемдесетте години на двадесети век, като бяха осигурили достъп до оградените със стени разкошни домове на своите семейства. Това бяха момичетата от „Червените бригади“ и групата „Баадер–Майнхоф“, които бяха изпълнили ролята си на коварни слугини на други любовници насилници. Доминик в крайна сметка започна да вярва, че при тези обстоятелства, откупът, кражбата и причиняването на телесни повреди не се свързват толкова с измяната, колкото с една оправдана кауза, при положение, че в цял свят цареше социална несправедливост.

За сравнително къс период от време размерът на сумите нарасна. Тя започна да краде от дома на баща си и то не защото Андреас имаше нужда или го интересуваха бижутата или среброто. Това бе само проверка на нейната лоялност, знак, че тя вече не се бои от наказание от родителите си. И което бе по-важно то бе доказателство, че за нея той беше нейната луна, нейното слънце, единственият ѝ източник на светлина в този иначе унил свят.

Тя се развиваше все повече и в други области. При първия път, когато той отне девствеността ѝ, бе реагирала като най-разпалено кученце от порода лабрадор, без координация, тремаво, задъхано, което искаше да се целува с влажна уста в най-неподходящите моменти. С нежност и търпение той я обучи да бъде по-изтънчена в правенето на любов, да го удовлетворява с обузданост и нюансираност, докато успя да я формира не само в духовно, но и в сексуално отношение. Бавно и методично той стана нейният учител в нюансите на любовта и опасността, възнаграждавайки я с ноци на страст, отказвайки ѝ онова, което бе започнала да очаква, когато срещнеше нейната съпротива. След време дори я убеди да удовлетворява сексуалните потребности на някои от най-доверените му бойци. Каза ѝ, че това е изпитание на нейната лоялност, доказателство, че разбира, че в този свят бойците са братя по кръв, че са едно и също нещо и че споделя и разменят и най-интимните си и скъпоценни притежания.

Пресметливо и убийствено той я бе задържал при себе си в продължение на шест месеца, докато тя накрая не му съобщи, че е бременна с дете от него. Тогава точно той я бе отвлякъл мистериозно от Женева, надалеч от всичко, което някога ѝ бе било познато. Заминаха за Афганистан, където Доминик се запозна с истинските жертви на сляпата омраза на неговия баща. През деня тя се движеше след нещастните и окаяни хора, предлагаше утеха на опечалените и лекарства и облекло на бедстващите. Когато бременността ѝ стана по-очевидна, Доминик се превърна в земна героиня за всички, които възнамеряваха да станат мъченици на каузата. Бойци и приятели се впускаха да целуват ръката ѝ и да докосват корема ѝ, в който носеше детето на своя любовник, последното неродено внуче на техния неистов човешки бог, който ги хранеше и обличаше, който им доставяше оръжие и лекарства. През петия ѝ месец Андреас уреди да се изследва зародишът ѝ, като се взе проба от околоплодната течност, за да се провери дали кръвната група на ембриона е съвместима с неговата. Това беше само първата стъпка. Когато се увери, че детето, което тя носеше, отговаря на първоначалните критерии за неговото собствено оцеляване, той ѝ разреши да продължи да износва бебето до термина. Точно тогава Андреас започна да използва Доминик за други задачи. С русата си коса, със сините си очи и издутия си корем, с фалшиво име във фалшив холандски паспорт Доминик можеше да

пътува безпрепятствено из цяла Европа. Тя беше неговият сокол, един незабележим куриер, човек, който можеше да пренася пари в брой, чекове и други привидно безобидни вещи, без да събужда подозрение. По това време тя изгаряше от желание да изтърпи трудности, които надхвърляха представите за социалната съвест на едно богато момиче. Той я убеди, че е предопределена да извърши велики дела, че той има планове за нея, които навеки щяха да я превърнат в сложна част от живота му.

Когато идеите приемаха конкретни форми и плановете се превръщаха в реалност, когато Андреас се придвижваше от недостъпния Афганистан към елегантните столици на Европа, той не можеше да предвиди такъв катастрофален финал на тяхната връзка. Ала невъобразимото се случи, когато Доминик стана господарка на собствената си съдба и се взриви пред ресторант „Фуке“. Андреас не искаше дори да мисли, че е било възможно това да е непредвиден нещастен случай. Момичето знаеше наизуст установения ред. Заедно го бяха репетирали безброй пъти. Тя беше осведомена в необходимата степен, за да се гарантира успехът. Носеше раницата. Разбираше, че устройството ще детонира бомбата. Колата, която бе предвидено да я отведе в рая, бе паркирана близо до американското посолство, лимузина без отличителни знаци, невъзможно да бъде проследена.

Същата вечер, докато седеше в трапезарията на лекаря си в парижкото му убежище, Андреас беше колкото ядосан, толкова и объркан от нежеланието на майка му да разбере съвършенството, с което той бе избрал, прелъстил и обучил момичето. Нямаше смисъл да изостря напрежението помежду им. Майка му можеше да загуби също толкова, колкото и вуйчо му. Мерцедесът беше регистриран на компанията „Ориент Трейдинг“, която можеше пряко да бъде проследена и да се стигне до нея, не до Петер. Пропускът беше на майка му. Тя бе възнамерявала да промени регистрацията, докато бяха в Париж. Но дори тази потенциална опасност не го глождеше. Имаше известна истина в това, което майка му казваше. След цялото това време и усилия, които бе вложил в Доминик, беше нещо повече от унижение, че тя го бе предала по този начин.

— Мила мамо, аз притежавам твоята интуиция — поласка я той, превърнал се пак в нежен и всеотдаен син. Усмихна се. — Но така или иначе, ти я познаваш. Ти ми даде благословията си. Сама каза, че тя е

идеалната жена — нито умна, нито изтънчена, а неопитна, трогателно лишена от вяра в себе си.

Все още нервирана, Бригите погледна сина си право в очите.

— Ти си глупак! Подценяваш жените, също като баща ти.

Гласът му прозвуча изразително, той беше преминал в отбрана.

— Аз я притежавах — възрази Андреас.

— Не ставай смешен — реагира Бригите. — Как можа всичко да стане така, щом си я притежавал?

— Ако знаех, че... — започна той, но Бригите го прекъсна.

— Бебето, глупако — гневно рече тя. — Болката, която е изпитвала заради детето. — Очите ѝ гледаха студено. В гласа ѝ прозвуча презрение. — Ти нямаш никаква представа какво значи да износиш един човешки живот.

Това наистина бе една константа, която Андреас бе пропуснал да обмисли. Преди да забременее, Доминик беше предсказуема. Тя приемаше отчуждението си от приятелите и семейството си като дребна цена, която плащаше, за да има неговата любов. А когато Андреас бе очаквал, че всеотдайността ѝ ще достигне невъобразимо доказано високо ниво, едно друго чувство, един инстинкт да закриля и отглежда детето бе надделял.

— Очевидно и баща ми няма представа — каза той.

— Баща ти — каза тихо, с презрение Бригите, — той никога не можа да разбере чувствата на една жена, когато ставаше въпрос за детето ѝ.

Али, Петер и Андреас предварително се бяха споразумели за последния етап на плана. След раждането на бебето от Доминик нямаше вече нужда. Нямаше друг избор. Тя трябваше да умре.

Али Карим бе дал указания на Андреас да съобщи на Доминик, че баща му е против техния брак, че не желае да приеме едно дете, чиято майка е европейка, че е твърдо решен синът му да остане венчан за каузата им и да си вземе няколко жени мюсюлманки, които да му родят чистокръвни бойци.

Андреас бе направил така, както баща му му бе наредил.

Когато изслуша всичко, Доминик се разплака. Стана безутешна, потисната и изплашена. В отговор Андреас я успокои с целувки, потисна най-лошите ѝ страхове, предразположи я с гневни думи срещу

баща си и се закле, че по-скоро ще умре, отколкото да бъде заставен да изостави нея и бебето им.

Бригите изслуша внимателно сина си и поразмисли над обяснението му, след което попита:

— Когато я остави в Бейрут, преди да бе родила, имаше ли тя някакви основания да се съмнява в теб?

— Никакви — отговори Андреас.

\* \* \*

Две седмици преди термина на Доминик, Андреас дойде да я вади в модерния апартамент в Бейрут, който гледаше към крайморския булевард. Зимата бе започнала, но температурата бе скочила на двадесет и пет градуса. Доминик бе отметнала от лицето си дългата си мръсна руса коса и облечена само в дълга бяла памучна рокля, която едва покриваше издутото ѝ тяло, седеше върху украсения с орнаменти подръчник на креслото във всекидневната. Тя мълчаливо наблюдаваше Андреас, който влезе, като с нищо не наложи присъствието си, а само се наведе да я целуне по челото. Когато той седна, влезе една от прислужниците с поднос, върху който имаше две стъклени чаши, пълни с пресен чай с джоджен, който плуваше в горещата вода.

— Тя не пие достатъчно — каза жената, като остави подноса. Доминик вдигна очи да я погледне.

— Остави ни сами — нареди Андреас.

Когато жената излезе, той отпи глътка от чашата.

— Много е горещ — каза ѝ, — ще се изгориш.

Видя, че тя няма никакво намерение да се навежда, за да вземе чая. Почти не можеше да се движи.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна и отстрани един мокър косъм от челото си.

— Бях в Джида — продължи той, — уредих някои последни неща за пътуването ни.

Забеляза изражението на лицето ѝ — сякаш той се беше побъркал да си въобразява, че тя би могла да отиде, където и да било в това положение.

— Не сега — продължи той, предусещайки реакцията ѝ. — След като се роди бебето.

— В края на януари — най-после се обади тя.

— Ти готова ли си? Молиш ли се по три пъти на ден, за да събереш сили?

За миг образът на младото момиче с воднисто светлите очи и изражение на радост върху лицето, което бе зърнал да го чака пред университета в Женева, сякаш се появи отново. Гласът ѝ бе развълнуван.

— Понякога се моля да размислиш и да заминем някъде завинаги. Само ние двамата с бебето.

Андреас тъжно поклати глава.

— Това е пътят, който би поел нашият враг — безотговорно и егоистично. А нашият път е славен — каза той и помълча. — Нашият път е предопределен двамата заедно да бъдем в рая за вечни времена.

Тя изглеждаше разтревожена.

— Баща ти не е ли размислил.

Андреас се престори, че изпитва мъка.

— Нашата съдба е да бъдем заедно завинаги — избегна въпроса ѝ той. — Баща ми няма власт над това, което Аллах ни е повелил.

Тя не каза нищо.

— Дяволите да го вземат баща ми с неговото неодобрение към жената, която обичам — внезапно заяви той. — Аллах ми даде смелост да избира Него пред земния си баща. — Той се наведе напред да докосне корема ѝ. — И аз се моля за теб и за нашето дете постоянно, когато не спя. Моля се да те намеря по-красива, отколкото си сега, когато бъдем поканени на трапезата на Аллах.

Трудно беше да се разбере в каква степен нейната душа още търси доказателство. Андреас знаеше със сигурност само, че в негово отсъствие тя бе необщителна и тъжна. Прислужницата му докладваше всеки ден как плаче за него и не може да спи. До този момент логиката на баща му бе необорима. Да запознае момичето с бомбите и другото оръжие и да я застави да се грижи за мъртвите и умиращите беше само част от обучението. Да я остави сама в Бейрут през най-трудните месеци на бременността, да зависи от него за всичко беше още по-решаващо, за да си осигури безрезервното ѝ подчинение.

Тя бе поставила ръце върху корема си и само кимаше.

— Да заспя завинаги с теб и моето бебе не ме плаши — каза тя.  
— Другият път е толкова бурен — с болката.

Усмивката му бе ослепителна, това бе онази усмивка, с която преди толкова време я съблазняваше в онзи скучен бар в Женева, недалече от университета, в който тя ходеше на глупавите си лекции.

— Да умрем от собствената си ръка, без да убием врага си е грях според нашата религия, ти знаеш това — само каза той. — Ние ще сложим край на нашия живот, като разрушим тяхното посолство в Париж. Това ще е предупреждение, че ще бъдат предприети порешителни мерки, докато те не разберат, че нашето намерение е да поставим на колене нечестивите военолюбци.

— Аз се страхувам — каза тя с глас, тих като шепот.

Той се изправи и отиде при нея, смъкна се на колене и сгуши главата си при нероденото им дете.

— От какво, скъпа моя? От вечното щастие ли?

След по-малко от шест седмици Доминик роди. Когато бебето беше само на няколко часа, лекарите извършиха по-сериозни изследвания на новороденото, за да определят дали то има необходимите стойности на хемоглобина, за да спаси живота на Андреас. Лабораторните изследвания на кръвта бяха готови за двадесет и четири часа. Детето имаше положителен резус-фактор, група 0. Два часа по-късно се получиха изследванията на костния мозък, които показваха, че при бебето седемнадесет от всичко двадесет клетки бяха съвместими с тези на баща му. Шансовете за успешна трансплантация и следователно за оцеляването на Андреас бяха очевидно в негова полза. Беше въпрос на най-много месец, докато се извършеха някои предоперативни дейности, преди първата от четирите трансплантации да можеше да започне в клиниката в Монтрьо, в Швейцария.

Когато бебето стана на два месеца, Доминик с него и Андреас напуснаха Ливан.

\* \* \*

Бригите внимателно слушаше сина си и клатеше глава, когато той описваше душевното състояние на Доминик. Няколко мига тя



остана мълчалива. Накрая заговори, грижливо подбирайки думите си.

— Проявил си небрежност — започна тя. — Тя сигурно е подслушала някакъв разговор или нещо друго. Как иначе може да знае, ако не е така?

Челото му се набърчи.

— Тя не знаеше за дистанционното управление — нетърпеливо отговори той. — Знаеше само за фиксирания към раницата шнур.

Бригите обмисли отговора му.

— Ти си се готвел да слезеш от мерцедеса в подземния гараж до „Фуке“ — каза тя, почти на самата себе си. — След това си имал намерение да отидеш пеш до американското посолство, където е била паркирана другата кола. — Тя сякаш потъна дълбоко в мислите си, преди да продължи. — Когато стигнеше до американското посолство, си се готвел да настаниш Доминик в колата.

— Казах ѝ точно това, което ти ми каза. Че ще мина с бебето покрай ъгъла на предградието „Сан Оноре“, за да можеш да я целунеш за сбогом.

— След което ти щеше да взривиш бомбата от безопасно разстояние — завърши Бригите. Тя си пое дълбоко дъх. — Баща ти изобщо не разбира какво може да изпитва една жена — заяви тя с глас изпълнен с ярост. — Глупост е било да се вярва, че тя ще убие собственото си дете. Тя е видяла възможност да спаси бебето, когато си я оставил сама пред „Фуке“. В онзи момент изобщо не я е интересувал твоят план. Разбирала е, че е обречена. Единствено я е интересувало детето. — Бригите поклати глава. — Ти дори не си бил фактор вече. Тя вече не е била твоето малко войниче, твоята покорна робиня на любовта. — Тя помълча. — Тя вече е била само една жена, която иска да спаси детето си на всяка цена.

Андреас започна да говори пред нея с гласа на човек, който възразява на някой невменяем.

— Ти беше убедена, че всичко ще стане по плана. — Очите му изпитателно се възряха в нея. — А сега, мамо, да не искаш да ти повярвам, когато ме уверяваш, че Петер ще намери бебето?

Тя се загледа някъде встрани, след което се наведе напред и улови брадичката на сина си с ръце.

— Давам ти дума. Аз ще намеря бебето ти. Не Петер и не баща ти. Аз.

Андреас умираше.

Нямаше никакво значение, че мерцедесът сега бе предмет на интензивна международна проверка.

Нямаше никакво значение, че ударът по американското посолство не бе успял.

Бригите бе преди всичко майка. Състоянието на нейния син беше твърде критично, за да се започне търсенето на друг донор, от който да се вземе костен мозък, за да се продължи животът му. Дар от Бога бе, че бебето е родено с идеални генетични компоненти, които да осигурят излекуване на Андреас, или в най-лошия случай да облекчат критичното му състояние.

Бригите Тоглин Карим се замисли за брат си и за съпруга си, като бе наясно, че и на двамата им липсва финес и въображение, каквито тя винаги бе притежавала. Те бяха отлични стратегии, когато ставаше въпрос за насилствени действия. Тя, от друга страна, беше експерт по въпросите на алчността. Парите бяха отговорът, макар че точно в този момент тя не можеше добре да прецени как нещата ще се обърнат в нейна полза. Едва часове по-късно, когато не можеше да заспи и реши да прегледа няколко броя на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, успя да види, това, което ѝ трябваше. В броя на вестника от деня след атентата някакъв журналист от Ай Ти Ен бе публикувал обява в колонката за съобщения, че търси всякакви аматьорски видеозаписи от времето преди и след взрива във „Фуке“. Разбира се! Защо не се бе сетила по-рано?

---

[1] В района на Хайд Парк се намират най-скъпите частни хотели в Лондон. — Б.пр. ↑

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След обяда Дерик и Лекси, с Крисчън, който се бе сгушил у нея, тръгнаха по Шанз-Елизе. Минаха покрай „Рон Поан“, където фонтаните, заобиколени от лехи многоцветни лалета, оформяха кръстовище с кръгово движение, по което колите трябваше да заобиколят, преди да продължат напред, към площад „Конкорд“, където булевардът свършваше. От едната страна на кръговото движение имаше няколко ресторанта, музеи и един театър. От срещната страна имаше малка градинка, успоредно на американското посолство. Дерик поведе Лекси към градинката, където двамата се поразходиха, след което той предложи да седнат замалко и да поговорят, преди да отидат в посолството. Лекси прие и избра пуста пейка, която се огряваше пряко от слънцето. Тя закри Крисчън от прахта, която се носеше от лекия ветреца, седна и вдигна очи към Дерик, когато той се настани до нея. Усещаше, че има да ѝ казва нещо специално. Мълчанието му означаваше, че се затруднява да го каже. Той започна с това, че я попита за Ник. Дали е страдал? Дали краят е бил в мир? Дали е знаел, че умира? Обичайните въпроси. Отговори му, доколкото можеше, без да изпада в патологични подробности.

— Не исках да развалям обяда ни — каза накрая Дерик. — Сигурно си се чувствала неудобно да говорим за това. — Той имаше мрачен вид. — Каква трагедия! Сигурно за теб е било доста тежко.

— Предполагам, че за него е било още по-тежко — отговори тя тихо.

Дерик се засуети.

— Знаеш ли, Лекси — започна той, Ник беше изключително популярен. — И пак се запъна. — Аз, ами, всъщност това не е моя идея, но от отдела за външни новини у дома предложиха да направим интервю. Искам да кажа, че можеш да не се съгласиш, но историята е адски интересна.

Тя можеше да бъде по-деликатна, но реши друго.

— Какво значи да е адски интересна?

— Това, че си дошла в Париж, за да разпръснеш прахта му, а след това, искам да кажа, след това ти се случва да преживееш онова нападение просто така. — Той махна с ръка към Крисчън. — Бебето. — Дерик вдигна ръка. Не ме разбирай погрешно, разбирам те, ако не си готова да говориш за това. Аз дори им казах, на онези в Ню Йорк, че се съмнявам дали ще се съгласиш, но те продължиха да настояват, че Ник всяка вечер е присъствал в милиони всекидневни по цял свят.

Тя се изруга мълчаливо. Колко наивно бе от нейна страна да не предположи, че Дерик веднага ще се обади в Ню Йорк, за да им каже за бебето.

— Каза ли им?

— Боя се, че целият свят знае за „Фуке“.

— Не, не. — Лекси се улови, че гласът ѝ изразява нетърпение. — Имах предвид, за бебето.

— Е, да, наистина, споменах за него — призна той. — Не знаех, че е тайна.

— Не е тайна — студено каза Лекси. — Просто бих предпочела сама да кажа на всички. Когато съм готова.

— Ами, съжалявам. Както и да е, те се вълнуват за теб и смятат, че това ще бъде... — той се поколеба.

Лекси изправи рамене, сякаш готова да посрещне юмручния удар. Ако посмееш да изречеш тази дума, каза си мислено тя, аз сигурно ще те блъсна и ще те съборя от пейката. Тя затаи дъх.

— Финал — каза Дерик. — В Ню Йорк смятаха, че това ще бъде като финал за всичките му поклонници.

Каза го. Тя се почувства замаяна и вбесена, но не даде израз на чувствата си. Беше ѝ необходим, за да преодолее още едно препятствие — посолството.

— Ще си помисля — каза тя, като ѝ бе ясно, че единственото нещо, за което щеше да си помисли, е как да запази спокойствие.

Двамата станаха и бавно пресякоха градинката в посока авеню „Габриел“, където американското посолство заемаше почти целия квартал между четири улици. Знамето беше вече свалено наполовина на пилона в знак на траур за американците, които бяха изгубили живота си във „Фуке“. Дерик беше уредил всичко, за да бъдат приети в резиденцията на посланика. От двете страни на улицата, пред каменната сграда, в която бяха настанени дипломатът и неговото

семейство, имаше засадени на равни интервали кестени, а помежду им бяха разположени квадратни циментови блокове за защита срещу коли бомби. Дълга редица сини автобуси, превозващи жандармите, бяха паркирани край най-близкия до градинката тротоар, а въоръжени полицаи, с провесени на рамо автомати бяха застанали мирно от двете страни на алеята за коли, която водеше към резиденцията. Точно когато Лекси и Дерик се приближиха, трима от охраната с бронезилетки заобиколиха един малък бял фургон, който се опитваше да влезе в двора на къщата. Охранителите пъхнаха огледало, което движеше под превозното средство, за да претърсят отдолу пода на фургона за скрито оръжие или бомба. Лекси знаеше, че тези охранителни мерки не са в отговор на взрива във „Фуке“, те бяха въведени всъщност след Войната в залива от 1991 година, когато Америка достигна върха на своята непопулярност във Франция.

След като Дерик съобщи името си и подаде паспорта си за проверка, дадоха им знак да преминат през първия контролен пост, без да ги задържат. На охраната вече бе предадено, че Лекси и бебето ѝ нямат документи за самоличност. След проверката тримата продължиха към сградата, където трябваше да преминат през детектор за метал. Една от жените от охраната помогна на Лекси да извади Крисчън от носилката, която бе пусната по лентата. Когато Лекси пренесе Крисчън през сензорното устройство, той се размърда в ръцете ѝ. Загука и загъркори, видимо необезпокоен от всичко, което го заобикаляше. Очите му се спряха на Лекси, своя новооткрит отправен пункт на близост и защита. В отговор Лекси го целуна по бузата. Дерик премисляше случая, Лекси го следваше. Когато се качваха по късно по ред мраморни стъпала към официалната резиденция, тя си наложи да изглежда любезна.

— Всичко това е много мило от твоя страна — рече тя приветливо.

— То е нормално — отвърна той. — Аз искам да направя всичко възможно, за да ти помогна.

Тя беше нащрек и се застави да запази спокойствие.

— Знам това.

— Колкото повече мисля по случая, толкова по-силно се убеждавам, че интервюто ти с мен ще ти помогне да оставиш зад себе си всичко това и да можеш да продължиш напред в живота си.

В този момент тя разбра, че думите бяха безполезни. Дерик Лъндън щеше да направи всичко възможно, за да се хареса на централата в Ню Йорк, като направи предаването за живота и смъртта на Ник. С нея или без нея. Обстоятелството, че тя бе оцеляла при бомбения атентат в момента, в който се разпореждаше с прахта на Ник, и че имаше дете, за което твърдеше, че е родено едва няколко месеца преди смъртта на Ник, щеше да добави само драматизъм и патетика към материала. Улови се, че се пита дали няма да може да приключи всичко, ако просто го нокаутира. Вместо това обаче се усмихна с една от най-милите си усмивки.

— Ти вече ми помогна невероятно много, Дерик — каза в отговор Лекси. — След малко ще се срещнем с посланика. — Беше развълнувана. — Като си помисля само колко много време и бюрокралични пречки ми спестяваш. — Осъзнавайки, че ръцете ѝ треперят, тя беше признателна, че се налага да прегръща с тях Крисчън.

\* \* \*

В мига, в който Лекси бе поканена в стаите, обитавани от семейството, и бе представена на посланик Ръдърфорд и съпругата му, тя определено почувства ясно, че е на чужда територия. Значи, това беше Америка. След почти две години, прекарани в чужбина, през които тя четеше за атмосферата в страната, сега се намираше сред хора, които за добро или за зло имаха власт над бъдещите им съдби, нейната и на Крисчън.

Посланикът се настани в центъра на сцената.

— Е, приятели, нека ви информирам какво става с атентата — започна той, говорейки натрапчиво и помпозно. — Французите извършват обичайните стъпки за охранване на всичко в компютрите на „Бригад Криминел“ на Кедорфевър. Оттам те ще прехвърлят информацията на Интерпол или Европол, както сега ги наричат, а там тази информация ще бъде качена в няколкостотин международни база данни. Честно казано, единствената възможност за намиране на чудовищата, които са участвали, е да се използва информатор. Но дори

и тогава шансовете за извършване на фактически арести са минимални.

— Никаква представа ли няма кой стои зад всичко? — попита Дерик. — Неофициално.

С изключителен драматизъм посланикът отговори:

— Неофициално, моето правителство концентрира вниманието си върху обичайните заподозрени. Проблемът е този, че великият Сатана на атентаторите самоубийци се превърна в изтъркано клише. Този атентат може да е дело на всекиго. — Той премести погледа си от единия към другия. — В крайна сметка, в този момент ние просто не знаем.

— Обичайните заподозрени ли? — простиодушно попита Лекси.

Посланикът се усмихна.

— Всичко е само предположения, разбира се, но това е от този тип акции, които Али Карим финансира — отговори той сухо.

При самото споменаване на името през цялата нервна система на Лекси премина режеща болка. Али Карим, тази мрачна личност, която въпреки всичко оставаше включен в не един международен списък на търсените престъпници, ала известен и с това, че има високопоставени приятели. Стомахът ѝ се сви на топка, ушите ѝ запищяха. Не каза нищо.

— Както вероятно вече знаете — обърна се само към Дерик посланикът, — синът му е включен в нашия списък за наблюдение, което не означава почти нищо за французите. Работата е там, че Андреас Карим често идва тук, защото майка му има апартамент в Париж. — Той се усмихна, макар че очите му гледаха студено. — Французите са доста снизходителни, когато става въпрос за допускането на всякакви хора в страната, без да им създават проблеми. Всички знаем, че те дадоха убежище на някои от най-големите престъпници и терористи на света, или им позволиха да пристигнат на лечение тук. Между нас да си остане, но имам някои приятели във Вашингтон, които наричат Франция буницето на Европа. — Той се прокашля и добави бързо: — Не е моя работа да правя преценки. Официално ние зачитаме това, че французите демонстрират търпимост към определени лица, които в други страни, бихме могли да кажем, са нежелани. Несъмнено моите лични чувства отразяват тези на нашия президент. Французите имат право да решават кой да пристига в

страната им. Което включва и чужди дипломати, защото ние също сме техни гости. — Гласът му внезапно смени тона си. — Официално не е регистрирано влизане на Андреас Карим във Франция през последните няколко дни. — Той поклати глава. — Както вече казах, ние просто не знаем кой е замесен в атентата. Знам само, че двама американци са мъртви и други четирима са ранени, единият сериозно.

— Бог да ги прости — прошепна съпругата на посланика.

Половин час по-късно, след като се размениха общи приказки за положението в света и след като беше изразено съчувствие към неотдавнашната загуба, която Лекси бе преживяла, наред с огромен брой безсмислени разсъждения за тероризма — в спектъра от възмущението до крайния патриотизъм, посланикът най-сетне стигна до въпроса за новия паспорт на Лекси. Бебето трябвало да бъде вписано в документа на майката. Лекси трябвало само да дойде пак утре сутринта със съответните снимки и документи. Тя беше инструктирана къде да отиде, даде ѝ се името на личния сътрудник на посланика, който щял да я „придружава“ през целия този процес. С обичайните въпроси, като тези за датата и мястото на раждане на Крисчън, на Лекси сякаш ѝ бе по-лесно да се справи в комфортната обстановка на всекидневната на посланика. Тя отговори, без да се запъва. От мига, в който бе решила, че Крисчън е на три месеца, почти на четири, тя беше изчислила точната дата на раждането му и безупречно можеше да опише, как е започнало то във вилата им в Монтрьо. Ако Ник не бил толкова болен, тя е можело да планира раждането да стане в някоя близка клиника. Но тъй като и той, и тя искали заедно да преживеят събитието, били осигурили акушерка, която да помогне на Лекси да даде живот на бебето у дома. Беше неуязвима в спокойствието си, когато даваше отговор на въпросите на съпругата на посланика за хигиенните условия и психологическите предимства от раждането у дома. Мисълта ѝ бързо, сякаш с механичен шум на машина преценяваше всички възможности, преди тя да даде правилни отговори на въпросите. Това си беше неин материал и нейно предаване. Нямаше продуценти, които да оправят объркания текст, нито наслаждаващи се на аналните натрапливости коректори, които да ѝ звънят и да я питат за имена, дати, селища. Изумена от собствените си умения да съчинява романтични истории, като обединява факти и фантазии, като печели време и предлага впечатляващи фрази за



периода преди и след раждането, по нейна преценка изпълнението ѝ не бе нищо повече, освен въпрос на оцеляване — на нея самата, и на Крисчън, който бе спокоен и доволно гукаше през цялото време на посещението им.

Трябваше да отдаде дължимото и на Дерик. Той бе договорил мястото на срещата с типичната за британците самоувереност, като не допускаше нито за миг, че ги очакват специални съображения, а постоянно изразяваше лека изненада и признателност за любезността и отзивчивостта към изпадналата си в беда приятелка. Той беше идеалният гост. Дори предложи на дипломата възможността да изкаже — по чуждата телевизия — възмущението си от извършителите, както и да заяви солидарността на своята страна с Франция. Оръдейният залп бе даден, едва когато те се сбoguваха на вратата.

— Швейцария не е член на Европейския съюз — започна посланикът и за миг Лекси нямаше никаква представа за какво говори той. — Бюрократичните спънки и други такива — продължи той, като южняшкият му акцент се засили, а той заговори с небрежен и простоват глас.

Тя внимателно се вслуша.

— Разбирам, че сте изгубили всичките си документи при атентата, заедно с акта за раждане на този мъничкия тук — продължи той, като докосна вратлето на Крисчън с показалеца си, преди да стигне до решителния момент. — Ще ни трябва препис.

Озадачена и слисана, Лекси се поусмихна.

— Разбира се. — Бе трябвало да се досети. Всичко изглеждаше толкова лесно.

— Ако Швейцария беше член на Европейския съюз — с почти извиняващ се глас каза посланикът, — можехме да имаме достъп до общата база данни. — Той сви рамене. — Но вие ги знаете тези швейцарци! Отказаха да се присъединят, за да пазят банковата си система от любопитни очи. — Той се засмя и като по даден знак и превзетата му съпруга също се засмя. — Така че, боя се, но ще ви се наложи да се свържете със службата по гражданско състояние в Монтрьо и да вземете препис от там.

В мислите си тя тичаше, вървеше напред към един мираж, който не спираше да отстъпва назад в далечината. Чувстваше се напълно и съвсем сама, неуравновесена и неадекватна. Чувствата ѝ бяха в пълен

безпорядък. Искаше ѝ се да се засмее от чисто облекчение, че швейцарците са отказали да се присъединят към еврото и всички останали изисквания и предписания на Европейския съюз, които щяха да ги превърнат в законна и финансово обвързана част на обединена Европа. Обща база данни как не! Имаше Господ на изгубените и откраднати деца и несъмнено Той е седял в швейцарския парламент, когато се е внесло и е било отхвърлило предложението за присъединяване към Европейския съюз. Минаха няколко секунди преди реалността да надделее и краткият първоначален изблик на комична еуфория да прерасне в отчаяние. Да получи препис от нещо, което не съществува в официална швейцарска служба беше също толкова лесно, колкото да отпътува на друга планета, яхнала някое конче. Бягай, глупачко такава, рече си мислено тя, просто се втурни навън. Чу Дерик да говори нещо, докато тя събираше вещите си и поставяше Крисчън в носилката.

— Можете ли да издадете паспорт на Лекси, преди да пристигне документа за бебето?

— Не виждам защо не — отвърна посланикът. — Винаги можем да добавим името на малкия Крисчън после.

Очарователна, спокойна и с невероятно чувство за лично достойнство, Лекси стисна протегнатата ръка на посланика и се ръкува с госпожа посланичката, усмихна им се с къса усмивка, благодари и на двамата за отделеното ѝ време и бавно си тръгна. Слезе надолу по три реда стълби, покрай детектора за метали, през вратата, покрай остъклената будка на часовия, докато стигна до улицата. Когато накрая се спря на отсрещния тротоар, който ограждаше градинката, Лекси се обърна и застана с лице към Дерик. Беше твърдо решена да избегне понататъшното обсъждане на телевизионното предаване за Ник и улови ръката на Дерик с двете си ръце.

— Наистина съм ти признателна за това, което направи за мен. Аз ще проведа необходимите телефонни разговори, когато се прибера в хотела.

— Ако ми дадеш точните данни — отвърна Дерик, явно по-уверен за своите позиции, — ще ти спестя суетнята и ще се свържа със съответните хора в Монтрьо. Мога да уредя да ми изпратят акта за раждане в бюрото по факса.

Искаше ѝ се да изкрещи.

— Не се безпокой. Аз ще поема тези неща. Няма проблеми. — Тя изчака какво ще последва. Трябваше му само секунда да продължи. Той поне беше предсказуем, трябваше да му отдаде заслуженото Лекси.

— Не е ли по-добре да дадеш интервюто на мен? Въпрос само на време е преди всички да разберат, че си била във „Фуке“. Знаеш какви са журналистите. Ще напишат материалите си, без дори да се консултират с теб.

Твърде добре познаваше тя журналистите. Можеше да си представи сантименталните предавания, псевдоискреността на истинския миг в телевизионната беседа, както и звуковите ефекти от мястото на събитието. Можеше да си представи хората, които познаваше, как превключват каналите, за да научат, че тя, както изглежда, бе скрила бременността си. Допълнителните въпроси щяха да предизвикат безчет въпроси и нахлуване в личния ѝ живот. Сантименталното предаване бе само нещо по-деликатно. Тя потръпна вътрешно. Откажи. Това беше нейният свят и за нейно щастие подозрителността и оцеляването бяха почти част от нейната ДНК. Инстинктът ѝ подсказваше да откаже. Мъдростта ѝ подсказваше да отложи фактическото обявяване на решението си.

— Дай ми два дни — помоли пак тя. Стисна рамото му. — Обещавам — увери го.

В момента нищо не бе от значение, освен да има бистър ум, за да преодолява препятствията едно по едно. Точно сега искаше да остане сама, да се върне пеш сама с Крисчън в хотела. Имаше нужда от чист въздух, за да обмисли всичко. Дерик не настоя. Той я целуна по двете бузи и я остави да си тръгне през градинката.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Настанен в обезопасената зала на своето посолство недалече от Шан-з-елизе, периодически претърсвана за подслушвателни устройства, където телефоните бяха осигурени с шифрована честота, Стария обмисляше информацията, която бе получил. Както подозираше, Реми и жената бяха прекарали повече от час заедно. Това не го изненада. Той знаеше, че в мига, в който той напусне ресторанта, Реми ще отиде да разговаря с нея. Единствено не беше сигурен дали да запознае без заобикалки Реми с фактите, или не, и просто да продължи така, сякаш е напълно неосведомен за измамата.

На вратата се почука. Човекът, когото чакаше, беше пристигнал. Стария се изправи, за да го посрещне. Двамата се ръкуваха и си размениха кратки шеговити забележки, преди да седнат и да започнат да обсъждат делови въпроси. Тъй като цял живот бе страдал от това, че е двадесет сантиметра под средния ръст, мъжът компенсирал физическите си размери с прекомерен апетит към храната, жените, парите и всички други луксове, които му се струваше, че заслужава. Макар че мъжът беше интелигентен, Стария така и не успя да го обикне. Мъжът не беше от любимците му. Разполагаше с надеждни източници и информацията му обикновено беше достоверна, но съзнаваше от самото начало, че дължи лоялност преди всичко и най-вече на собственото си правителство.

— Има важно ново развитие — спокойно започна мъжът.

Стария изчака. Дразнеше го това, че мъжът сякаш се наслаждаваше на напрегнатото очакване.

— Продължавай. Слушам те.

Мъжът извади от джоба на сакото си някакви бележки.

— Току-що получих това от моите хора, пет минути, преди да си тръгна от работа. — Той пое дълбоко въздух.

— Преди три години на Андреас Карим му е поставена диагноза неходжкинска лимфома. — За състоянието му се грижи лекар, който е световноизвестен специалист в тази област. — Мъжът погледна

бележките си. — Постъпвал е няколко пъти в малка частна клиника в Монтрьо, в Швейцария.

Стария се наведе напред на стола си.

— За известно време изгледите са били добри. В продължение на две години нямал усложнения, но преди година рухнал физически, след като в стомашно-чревния му тракт с магнитно ядрен резонанс е открит тумор. По-нататъшните изследвания показали, че туморът е злокачествен. Името на лекаря му е Ханс Фелс. Изглежда, Фелс е поддържал състоянието му стабилно с минимални дози на експериментално лекарство, което официално не се продава по аптеките. Единствената му надежда обаче за пълна ремисия е трансплантация на костен мозък.

— Трансплантация на костен мозък — повтори Стария, присвил очи.

— Както вероятно знаете, изключително деликатен въпрос е да се намери съвместим донор, а и процедурата потенциално отнема много време.

Умът на Стария трескаво работеше, като събираше и изхвърляше всякакви маловажни и уместни факти, с които разполагаше по тази тема, а те бяха ограничени.

— Предполагам, че Тоглин и майката и бащата на Андреас вече са предложили услугите си като потенциални донори.

— Нито Тоглин, нито майката на Андреас са се оказали съвместими. А що се отнася до Али Карим, няма как да разберем, дали са му правили изследвания.

— Какви са изискванията за съвместимост? — попита Стария.

— За да се сведе до минимум рискът от отхвърляне на присаденото вещество, оптималният донор често е еднояйчен близък. В други случаи най-подходящият донор на костен мозък би бил брат или сестра, както и първото или четвъртото дете на човека.

Стария поклати изумено глава.

— И защо така?

— Защото от научна гледна точка първото и четвъртото дете наследяват един тъждествен антиген от баща си и един тъждествен антиген от майка си, което води до пълна съвместимост. За съжаление, Андреас няма братя или сестри.

— Разбирам — тихо каза Стария.

Мъжът помълча малко.

— Единствената възможност е — продължи той, — пациентът да има дете със съвместим костен мозък. Това значително намалява риска от отхвърляне.

Стария беше започнал да схваща и точно тогава зият дух го облада.

— Бебето — прошепна той едва-едва, отпусна се назад на стола, а устата му остана зейнала. — Разбира се!

— Точно така — реагира мъжът. — Както знаете, Андреас е пристигнал в Париж преди три дни с детето си и с майката на детето си — започна той. — Това, което не знаете, е, че той е бил на път за Швейцария, за да се подготви процедурата по трансплантацията.

— Продължавай — каза Стария, а очите му бляскаха от възбуда.

— Преди година и половина Андреас се е запознал с една млада жена в Женева. Тя е забременяла от него. — Мъжът пак поспря и погледна бележките си. — Разполагам и с всички данни за нея.

Стария му даде знак да продължи. Те разполагаха с пълна информация за атентаторката, но той нямаше никакво намерение да я споделя с никого.

— Според моите източници — продължи мъжът, — този лекар от Монтрьо е изследвал бебето в утробата на майката и отново след раждането му. Оказало се е, че бебето притежава съвместими антигени с Андреас.

— Да, да — промърмори Стария. — Това определено променя нещата.

Мъжът сгъна ловко бележките си и пак ги сложи в джоба си.

— Определено нещата за Андреас се променят.

Стария имаше объркан вид.

— Андреас е бил на път за Швейцария за лечение, когато стана бомбеният атентат — тихо каза той. — Защо би поел риска, като знае, че бебето трябва да остане живо?

Мъжът знаеше как да постъпи и не предложи отговор на въпроса.

Стария стана и започна да крачи из залата с ръце хванати зад гърба.

— Защо е трябвало да иска да се взриви жената заедно с бебето й? — Той поклати глава. — Няма никаква логика. — Той стигна до

прозореца и спря да крачи из помещението. Хвърли поглед към улицата долу и продължи: — Дори ако атентаторката е била замислила да се жертва, защо не е дала бебето на Андреас? — Той се обърна назад. — Освен ако — бавно започна той, — другата жена не е била съучастница... — Той се усмихна. — А може и да е работила за вас?

\* \* \*

Лекси и този път усети присъствието му, преди всъщност да го забележи. Той внимателно разглеждаше американските списания, заемащи един цял рафт от изложената на свободен достъп преса, който се простираше чак до тротоара на улица „Рю Жакоб“. С крайчеца на окото си тя видя, че той по никакъв начин не показваше, че съзнава, че тя е само на по-малко от две педи разстояние от него. След като плати покупките си, той измина няколко крачки, разгърна някакво списание и го зачете. Лекси направи така, че собственикът на магазина да не започне разговор, но за неин ужас, когато той я попита какво иска да купи, макар че това беше очевидно, беше принудена да му отговори. В миг Реми чу разменените реплики, разпозна гласа ѝ и се обърна.

— О, здравейте — каза той.

— Здравейте отново — отвърна тя с подходяща доза изненада в гласа си.

Той я бе проследил, но и да искаше, не можеше да се престори, че е толкова радостен да я види, колкото всъщност беше.

— Приятно ли прекарахте на обяд?

Лекси за момент го изгледа критично, преди да отговори.

— Наистина прекарах приятно — послъга го тя. — Това ми беше първата възможност да се отпусна, откакто съм пристигнала.

— И не сте почувствали никакви болки със закъснение?

— Засега не — отговори тя, изненадана от това, колко лесно можеше да изглежда очарователно.

— Александра се казвахте, нали?

Тя се поколеба.

— Лекси.

Той нямаше накъде да отстъпва и тръгна напред. Име, дата на раждане, националност, професия — само лъжи.

— А, Лекси, значи. А аз съм Стефан.

— Да, разбира се — каза тя. — Помня.

Двамата тръгнаха по улица „Рю Жакоб“ и неспонтанно влязоха в крачка, когато стигнаха до ъгъла на улица „Рю дьо Бюси“, където имаше пазар на открито. Реми беше решен да я накара да се отпусне.

— Не знам как се чувствате вие, но аз като че ли съм си възвърнал цялата енергия. От обяд насам тичам по задачи, ту едно, ту друго...

Това, че го беше срещнала случайно, а сега двамата вече се разхождаха като стари приятели, объркваше чувството ѝ за ред.

— Вие по работа ли сте тук? — чу се да го пита, сякаш това беше съвсем нормален въпрос при обстоятелствата, при които се бяха срещнали. Тя го изслуша с интерес, докато той обясняваше, че живее тук, или поне повечето от времето, а сега бил пристигнал, за да направи някакви покупки, да прерови антикварните книжарници и битпазарите, за да търси редки издания, а така също и безценни музикални партитури. Бил търговец на редки книги, на музикални произведения и предмети на изкуството от XVIII, XIX и XX век. Най-откровено той дори спомена подробности за заглавията на някои от редките книги, които се надявал да намери, включително и подробности, свързани с финансирането на настоящото му пътуване в издирване на ценни предмети.

— Бях излязъл от играта за близо година — продължи Реми да съчинява лъжите си, като съзнаваше, че колкото повече неща казваше, с толкова повече щеше да бъде овъзмезден, — поне не участвах в нея в Европа и установявам, че оттогава цените са скочили неимоверно. Всъщност, преди да дойда тук, бях в Ню Йорк и сключих голяма сделка за продажба. Но така или иначе, върнах се за малко, защото в момента се провеждат няколко важни търга.

— Има и по-лоши неща от това да живее човек в този красив град — каза Лекси.

— До вчера нямаше да се съглася с вас.

Тя се усмихна.

— Разбира се.

Стигнаха до малка оградена градинка в памет на Оноре дьо Балзак, и без да се поколебаят, влязоха през металната декоративна порта.



— А вие? — Той се поколеба. — Предполагам, че с детето ви е трудно да спазвате неговия режим и да работите. — Необходимо му беше да научи за нея всичко, което можеше. При все това една част от него искаше да научи само онова, за което той вече бе стигнал до решение, — че тя е невинна.

Ако наистина искаше да сложи край на разговора, тя можеше да му каже, че е сестра в клиника за неизлечимо болни, след което да му разкаже за някои от своите най-трагични случаи в крайна фаза на заболяването им. Той, разбира се, нямаше да настоява за подробности относно задълженията ѝ през работно време. Кой знае защо обаче тя забрави, че трябва да поддържа дистанция помежду им.

— Всъщност, аз съм журналистка — каза тя, — или по-скоро бях такава до преди година и половина.

— А сега? — Надеждата, че тя казва истината, нарастваше.

— Сега ли? — Тя обмисли въпроса, докато отмяташе кичур коса от очите си. — Мисля, че и аз се опитвам да намеря отговор на този въпрос. — Тя го погледна и се усмихна.

— Много сте смела да летите през океана с едно наскоро родено дете.

Тя прецени избора си на тактика. Да влезе в стълкновение с него и да го обвини в лицемерие, или да се престори, че му вярва, за да види докъде ще стигне. Или да си повярва, че собствената ѝ гузна съвест и параноята ѝ я карат да се бои, че той знае истината за Крисчън. В този момент се чувстваше силно изкушена да предположи, че нещата се развиват по най-благоприятния за нея сценарий.

— Всъщност — отговори тя, Крисчън е роден в Швейцария, така че фактически не ми се наложи да пътувам много надалече.

Не можа да се въздържи. Може би заради неговия трудно определим съмнителен британски акцент, който обикновено означаваше, че става дума за европеец от висшето общество, който е бил изпратен в училище интернат или в колеж, и това обясняваше защо толкова грижливо произнася думите. Но така или иначе, той не изглежда да има специален интерес към атентаторката или бебето, рече си тя в опит да оправдае разходката им из Париж. Мъж като него изгаряше от други страсти и други интереси запълваха времето му. Бебето кротуваше. Въздухът бе прекрасен. Отпусни се, нареди си тя, не бъди глупава. Доста време бе минало, повече, отколкото ѝ се искаше

да си спомня, откакто някой наистина бе проявявал интерес към нея. В този момент си спомни какво казваше Сорша, когато тя се торможеше дали да приеме покана за вечеря с друг мъж по времето, когато двамата с Ник бяха разделени: „Става дума за една вечеря, не за ангажимент да му родиш деца.“

Ала когато Реми пак заговори с уместна сериозност и загриженост, на Алекс пак ѝ прилоша от страха, че е постъпила неблагоприятно.

— Съпругът ви сигурно се е побъркал от притеснение.

Лекси усети как мускулите на челюстта ѝ се втвърдяват и тя инстинктивно допря устни до главичката на Крисчън.

— Моят съпруг е мъртъв — каза тя сухо. Това пак ѝ се случваше за пръв път — да изрече тези думи пред един съвършено непознат човек, който не бе познавал Ник приживе.

Той отговори безупречно, без да е прекалено загрижен, за да рискува да реагира емоционално, и все пак с уместно съчувствие, за да я насърчи да му се довери.

— Съжалявам. — Той помълча и в този миг зърна в очите ѝ такава тъга, че му се наложи да се възпре да не я сграбчи в прегръдките си.

Когато заговори, Алекс добре бе обмислила отговора си.

— Всъщност, аз пристигнах в Париж заради Ник — тя направи пауза, — моят съпруг искаше прахта му да бъде пръсната по Шан-з-елизе. — Чувстваше се неудобно. — Затова дойдох в Париж — повтори тя, като леко се отдръпна. — Той обичаше Париж — каза тихо. — Казваше, че това е нашият град.

За пръв път в живота и през кариерата си, където възприятията бяха най-надеждният ѝ съюзник, тя се почувства завладяна от цял рояк противоречиви образи. Това, което я удивляваше, бе, че от една страна се чувстваше напълно спокойна с този непознат, и все пак, от друга страна, нямаше никаква представа кой точно обитава вътре, скрит под очарователната фасада. В гласа му имаше отблъскваща благост, но тя по-ясно осъзнаваше онова, което той съдържаше, отколкото това, което издаваше.

— Съжалявам — рече Реми. — Значи вие наскоро сте преживели тази загуба.

Тя го погледна.

— Той боледуваше от почти две години.

Реми отново изрази съчувствието си, сините му очи, затулени зад слънчевите очила, не се откъсваха от нея, докато полагаше усилие да не смени темата на разговора.

— Ужасно е, когато ни се налага да наблюдаваме хората, които обичаме, да страдат...

— Аз по тази причина заминах за Швейцария — спокойно каза Лекси, преди да продължи и да обясни какво мислеше Ник по въпроса за бавната смърт. На нея за пръв път ѝ се случваше да си припомня за онова време от живота ѝ, когато се бе чувствала като изпълнителка на смъртна присъда.

Тя разказа на Реми как Ник винаги бе заявявал настойчиво, че няма намерение да свърши живота си, привързан към апаратите, под контрола на непознати хора, за които той бе убеден, че не бяха прочели и една сваятна книга през целия си живот. Той не желаше непознати ръце, принадлежащи на неграмотни умове да управляват телесните му функции — дишането и сърдечния ритъм. Ухилени до венците на зъбите си идиоти, добави Лекси, като сподели собствените си чувства към тези опекуни на живите мъртъвци, тази нова порода от терористи без милост, обясни тя, тези вампири, които обслужваха поддържащите живота апарати със същата лекота и непринуденост, с която играеха на компютърни игри през свободното си от дежурство време, тези висококвалифицирани болнични служители, работещи с високи технологии, които осъждаха хората на живот, вместо да им позволят достойно да умрат. Ник беше непреклонен за това да не се изразява евфиминистично, продължи тя, когато ставаше въпрос за някои неприятни факти от живота. Той я бе накарал да повтаря ужасната дума, започваща със „С“ отново и отново, докато останеше доволен, че тя я произнася по естествен начин, за всеки случай, ако таеше всякакви лъжовни надежди, ако предния ден или нощ се бяха случили поносими, и двамата бяха някак забравили за неизбежното. Тя разказа на Реми, че от началото на болестта на Ник била решила, че никога няма да казва, че съпругът ѝ е „починал“, сякаш той бе излязъл на разходка на улицата да поеме глътка чист въздух от вечността и е свил в погрешната пресечка. Тя никога нямаше да каже на хората, че е „изгубила“ съпруга си, така, сякаш някакво небесно ченге можеше да го намери и да го доведе при нея.

Тя спря да говори, поколеба се дали да продължи и си пое дълбоко въздух. Никога досега не бе изказвала с пълна сила мъката или вината си пред някого.

— Твърде много говоря — рече само тя, видимо смутена.

Бива си я, помисли си Реми. Изразява се ясно, внимателна е, спокойна. Или беше изключително опитна в тази игра, или беше жертва на потресаващи обстоятелства. И въпреки това, докато я слушаше, възхищаваше се на куража ѝ, на невинността ѝ, на чувството ѝ за хумор, на откровеността ѝ, а заради нея се възхищаваше и на собствената си способност да танцува с толкова много от своите несъвместими сенки. Когато тя разказваше за своята роля при смъртта на мъжа си, това го накара да се почувства като зрител, който проучва своето собствено съучастничество в подобна ситуация. Значи такива чувства изпитваше човек, който накрая се е върнал у дома си. Тя беше красива, забавна, уязвима, но силна и някак невинна — жената, която той бе търсил през целия си живот. А какъвто му бе лош късметът, беше я намерил във възможно най-лошия миг и за двама им. Той усети как предпазният му цинизъм започва да се топи.

— Колко време бяхте женени?

И тя пак можеше да излъже или просто да отбегне въпроса, но не го направи. Чу се как му казва истината с всички мъчителни подробности.

— Точно тридесет и шест часа — отвърна тя. — Достатъчно дълго, за да приключи животът му.

Обредът бил прост, продължи тя. Оженил ги в болничната стая на Ник капеланът на клиниката, а личният лекар на Ник станал единствен свидетел. Макар че и двамата не били религиозни, а и не искали голяма сватба дори при по-нормални обстоятелства. Минути след като ги обявили за съпрузи, пили кратка наздравица, след което капеланът и лекарят ги оставили сами. Подпрян на възглавниците си Ник бе прошепнал на Лекси, че венчавката им е била много по-интимна от това да тичат до Градския съвет през обедната почивка, както и че са я направили с повече вкус от това да си организират безвкусна забава в някой най-обикновен извънградски клуб. Това беше ясно. И двамата знаеха, че сватбата им не би могла да бъде по-интимна или по-смислена. Или по-болезнена.

— Съжелявате ли се за нещо? — попита Реми.

Тя помисли над въпроса.

— Аз от години исках да се омъжа... — Лекси сви рамене. — Дали съжалявам? Разбира се, че да — отговори тя. — Оженихме се не заради това, заради което трябваше. — Тя погледна Реми. — Дали съжалявам за смъртта на Ник? — Тя помълча. — Дълги месеци обсъждахме този въпрос и той беше съвършено непреклонен. — Тя пак се поколеба. — Направих каквото той поиска — завърши тя, като пропусна да спомене, че след като всичко бе свършило, тя бе изпитала чувство на облекчение.

— Голям кураж се е искало — каза Реми, като много добре разбираше, че му се иска наистина да повярва, че е било така.

— Предполагам — каза тя неопределено, като внезапно загуби желание да продължава разговора за Ник. До този момент тя бе избягвала да попита каквото и да е мъжа, макар че подозираше, че ако го направеше, той вероятно нямаше да е толкова общителен като нея.

— Вие имате ли семейство?

Тя привлече вниманието му, само за миг, и внезапно ѝ се стори много уморен и много по-стар, отколкото тя предполагаше.

— Нито деца, нито домашни любимци, нито съпруги. — Той се усмихна, след което погледът му пак стана сериозен, когато си спомни за какъв се представяше. Личният му живот бил всъщност твърде скучен, за да го разискват, каза той, развод, а след това свобода, която му позволяваше да тича от самолета до летището и до хотела, да търси нещо, което от години е било изгубено — книга, нотен лист, предмет на изкуството, да намира съкровищата и да ги предлага на клиентите си, които бяха посветили живота си на колекционерството.

— Имам апартамент в Париж, но за съжаление не прекарвам достатъчно време там. Влизам и излизам и оставам само колкото да си прочета писмата и да сложа чисти дрехи в багажа си.

— За къде ще заминавате сега?

Двамата спряха и по-скоро той спря, а тя го последва. Тя леко се пообърна, без да се дръпне, чакайки да се случи нещо, без да знае какво. Настъпи кратко мълчание, през което той сякаш размисляше какво да направи. Можеше да я вземе в прегръдките си, да я целуне, да ѝ каже как се е почувствал дори само няколко минутки в нейната компания и да ѝ предложи просто да изчезнат, да избягат, и тримата, и да забравят кои са били, или за какви са се представяли, коя е била тя,

преди да реши да седне на обяд във „Фуке“. А можеше също и да ѝ зададе въпрос.

— Всъщност трябва да замина за Швейцария — каза той накрая и се усмихна. — Между нас сякаш има безкрай съвпадения, нали?

Той вдигна поглед към поруменялото ѝ лице.

Въпреки всичко тя не побягна.

Двамата продължиха да се разхождат. Реми я улови под ръка и я насочи към редицата пусти пейки. Тя само разбираше, че нищо не я заплашва и че по някакъв начин, когато вървеше редом с него и усещаше натиска на ръката му върху своята, бе се почувствала изненадващо добре.

— Бихте ли искали да поседнем за малко?

Тя прецени въпроса му и от една страна, и от друга, като обмисляше вариантите, ако приемеше, и пак чу в ума си гласа на Сорша: „Този мъж ти предлага да седнете на пейката, не те кара да му станеш поръчител за ипотека...“.

Двамата седнаха, тя продължи да държи Крисчън сгушен в нея в носилката си.

— А какво ще правите сега? — попита я той.

Тя обмисли въпроса му. Погледна го бегло и си помисли, че ако той беше неин, щеше да го накара да се обръсне.

— Ще продължа да живея живота си, предполагам — просто каза тя и за пръв път се замисли по въпроса. — Домът ми е в Ню Йорк, макар и да не съм била там повече от две години. Мисля, че истината е, че вече не знам къде е моят дом.

Точно тогава бебето се разшава и заплака.

— А вие, вие кога заминавате? — попита го Лекси.

— Не съм много сигурен — отговори той. — Зависи от търговете тук, в Париж.

Дълбоко в себе си той почти изпитваше страх от радостта, с която тя можеше да го дари. Да страдаш значеше да не забравяш, а той не можеше да забрави страданието за сина, който бе изгубил. Последното нещо, което Реми искаше в този момент, беше да продължава с измислиците за Стефан Уоткинс. Стария бе направил грешка. Вече не го биваше. Натрупали му се бяха твърде много противоречиви емоции и неразрешени чувства. Налагаше му се да обясни.

— След като видя всичко тук, предстои ми да насроча срещи в Швейцария. Това вероятно ще ми отнеме седмица, но ако се сдобия с онова, на което се е спрял погледът ми, на търга довечера, бих могъл да замина и след два дни. А вие? Вие кога ще заминете?

— Всъщност, не знам. Загубих паспорта си и документите на детето във „Фуке“. — Тя леко се усмихна. — Но така или иначе, майка ми пристига по-късно днес от Ню Йорк. — Тя изчака малко. — Разтревожена е за нас, предполагам.

Това беше нещо ново. Той кимна.

— Ходихте ли до вашето посолство да поискате да ви издадат дубликат?

Тя се усмихна.

— На майка ми ли?

Той също се усмихна.

— На паспорта ви.

Тя обясни, че няма проблеми със своя паспорт, но е проблем да се издаде дубликат от свидетелството за раждане на Крисчън, тъй като Швейцария не е член на Европейския съюз, доста нелогичен извод, мина ѝ през ума, ала въпреки това той сякаш схвана за какво става въпрос. Но защо, по дяволите, тя обсъждаше всичко това изобщо? Трябваше да се прибере в хотела си и да се порови в телефонния указател, където да намери някой, благосклонно да я свърже с нужния ѝ фалшификатор. А и Крисчън беше или гладен, или се бе подмокрил.

Ако го беше попитала, Реми вероятно би дал да се разбере, че познава такъв фалшификатор, експерт по възпроизвеждане на цялото многообразие от официални документи, които бяха безупречни, невъзможни за разкриване от скенера, от компютъра или от човешкото око.

— Ако бих могъл да помогна — каза нерешително той, — аз се познавам с почти всички в Швейцария. — Сети се за Стария. — Малка страна — весело добави той.

Изкушението да приеме всякаква помощ, която ѝ се предлагаше, бе непреодолимо. Тя обаче се овладя, твърдо решила да изчака Сорша да пристигне.

— Много мило от ваша страна — каза тя, като потупа Крисчън по гръбчето. — Аз обаче вече задействах процедурата — излъга тя. —

Трябва да се прибирам — и продължи. — Той сигурно има нужда да му сменя пеленките.

Двамата се запътиха към портата на градинката, като за миг поспряха пред статуята на Балзак. Когато излязоха на „Рю дьо Бюси“, се поспряха. Тя не каза нищо. Имаше усещането, че всяка част на тялото ѝ беше на нож с останалите. Усещаше дрехите си грубо да се трийт в кожата ѝ.

— Аз съм наляво — каза тя, очаквайки да се случи нещо, което бе предчувствала през цялото време.

— Аз съм надясно — каза в отговор той, като се сдържаше да даде израз на непристойни чувства.

— Това бе първият следобед, който съм прекарвала в...

— От обед насам ли? — с лека ирония попита Реми.

Тя се изчерви.

— Аз също — каза Реми, като изчака да отмине една дълга пауза.

Преди да бе имал време да помисли, думите излязоха от устата му, а преди тя да бе успяла да коригира отговора си, се чу да приема поканата му за нова разходка на следващия ден.

— Ще ви се обадя — каза той и добави: — Ще бъде първата.

— Какво искате да кажете?

— Ще бъде първата ни среща, която не става по случайно съвпадение на обстоятелствата.

Докато бавно се прибираше пеш до хотела, Лекси съвсем ясно осъзнаваше, че това не е някаква солова партия. Те двамата бяха изпълнили един дует. И ако имаше нещо, което да я безпокои в този момент, то това беше съпричастността ѝ към изпълнението. От мига, в който му бе позволила да я поведе по улица „Рю Жакоб“ и в тълпата на уличното пазарче до пейката в градинката на Оноре дьо Балзак, времето, което бяха прекарвали заедно, бе следвало своя собствена хореография.



## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стария още беше в посолството. Той погледна часовника си. Беше станало почти десет часът сутринта. Агентът още беше при него. След като съобщи информацията за болестта на Андреас, мъжът насочи вниманието си към Александра Рейн.

— Всичко е възможно, но се съмнявам дали тя работи за тях — само каза той. След като направи справка с бележките, които извади от джоба си, мъжът продължи: — Александра Рейн неотдавна е станала на тридесет и осем години и наскоро е овдовяла. Съпругът ѝ беше Ник Блейк. Чували сте за него. Работеше в Ай Ти Ен като кореспондент в Бейрут и след това в Рим, преди да стане звезда в Ню Йорк и водещ на предаване. Тя също беше журналистка. И също работеше в Ай Ти Ен, където се запозна с Блейк. Беше лудо влюбена в него, въпреки че той е близо двадесет и пет години по-стар. Несъмнено двамата изживяха десет хубави години заедно, преди тя да разбере, че той няма никакво намерение да се жени за нея. А тя искаше да има бебе. Биологическият часовник и така нататък. Прекъсна отношенията си с него. Скоро след това на Блейк му бе поставена диагноза за заболяване на кръвта с фатален изход. Тя заряза всичко, за да се грижи за него. — Той пак поспря, като внимателно наблюдаваше Стария. — През последните единадесет месеца са живяли в една вила в Монтрьо, в Швейцария. Блейк е бил подложен на някакъв нов вид лечение там.

— В Монтрьо ли? — Стария изглеждаше още по-объркан.

Мъжът изглеждаше доволен от себе си.

— Това е единственото нещо, което няма логическо обяснение, освен ако не става дума за едно адско съвпадение. — Той помълча. — В същата клиника. При същия лекар.

— Двама мъже. Един лекар. Същата клиника. Експериментално лечение. Могло е да се срещнат там. — Стария спря да ходи напред-назад и застана на място, като изглеждаше недоверчив и напрегнат. Той пак седна и се загледа някъде встрани. — Да предположим, че са се видели в клиниката — каза той на себе си. — Защо би му помогнала? Какво печели тя от това?

— Доколкото нас това ни засяга, между тях не съществува правдоподобна връзка. От това, което аз знам за нея, в миналото ѝ няма нищо, което да навежда на мисълта, че тя е свързана с Карим или с някоя друга терористична организация. — Той бегло погледна нагоре. — Случайно съвпадение? — Той сви рамене. — Два детонатора за бомбата? Може би атентаторката е знаела, че е обречена, и е искала да спаси детето си.

Стария отново го бе изпреварил доста.

— Какво прави госпожица Рейн в Париж?

— Дошла е да се разпореди с прахта на покойния си съпруг.

Малко истина и две лъжи. Идеално. Ако той самият трябваше да извърши това, би съставил същия сценарий. Малко скръб, съчетана с удивителен героизъм. Стария се наведе напред и постави ръце на бюрото.

— Няма ли нищо в миналото ѝ, което да подсказва за някакви подозрителни връзки? — пак попита Стария.

— Не — повторно отвърна мъжът, — аз наистина най-задълбочено я проверих.

— Да ме вземат дяволите — измърмори Стария.

В главата му вече се формулираше план. Той мълчаливо огледа за минута-две мъжа. Макар че вече бе започнал да разбира всички възможности за успех и провал и това колко сложна бе станала операцията, Стария се бе ободрил от новата информация.

— Смяташ ли за необходимо да кажеш на Реми къде е отседнала тя?

Мъжът се усмихна.

— Да. По време на обяда, когато Реми спря на нашата маса. Изпуснах се неволно, че Лекси е отседнала в моя любим хотел, „Ле троа марониер“. И да ви кажа, ако може да се убие човек с поглед... Тя беше бясна.

— Това със сигурност е повече, отколкото съм очаквал — каза Стария и се изправи. — Серена сега е в хотела на жената. Вече се е регистрирала. Представя се за туристка. Това ми струва цяло състояние — добави той с чувство за хумор. — Пазаруването и харченето на пари.

Мъжът също се изправи.

— А, има и едно друго нещо — рече той, като се приготвяше да си тръгне.

Стария се обърна.

— Трябва й свидетелство за раждане на детето. Посланикът не иска да впише името на детето в нейния паспорт без свидетелство. Бюрокрация. Бюрократични глупости.

Стария асимилираше информацията.

— Нещата са такива, каквито са — бавно каза той. — На всички ни се налага да се подчиняваме на правилата.

— Ще ви оставя бележките си за Лекси. Има ли нещо друго?

Почти беше забравил. Пресегна се за „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и го запрелиства. Когато отгърна на страницата за реклами и съобщения, намери обявата.

— Това е важно — каза Стария, преди да посегне към чекмеджето на бюрото. — Ето — добави той. — Видеофилма, който са заснели моите хора. Да се надяваме, че някой ще се хване на въдицата.

Мъжът взе видеокасетата.

— Досега имаше добра реакция. В бюрото имам около шест касети. Но на никоя не се вижда как атентаторката подава бебето на Лекси. Повечето е материал, заснет след атентата и показва кървища.

— Обади ми се, веднага след като получиш нещо, което очакваме.

— Веднага ще се обадя — каза мъжът.

— Всичко това е много интересно — загадъчно каза Стария и добави: — И тя няма представа, че ти си нещо друго, а не само колега.

— Абсолютно никаква.

Стария се усмихна.

— Благодаря ти, че дойде. Ще се свържа с теб по-късно тази вечер.

Двамата си стиснаха ръцете и Дерик Ландън излезе от стаята.

Стария тежко се отпусна на бюрото и се замисли над фактите. При това неочаквано състояние на чувствата на Реми той можеше да оправдае действията си като предпазлива презастраховка. Стария се загледа в тавана, като се върна в началото на историята и извика в спомените си всички престъпления, които Али Карим бе финансирал в името на една идеология, които Петер Тоглин бе подкрепял заради собствените си чудати фобии, а Андреас Карим беше извършил

единствено заради удоволствието да убива. Той не хранеше никакви илюзии. Шансовете за залавянето на Али Карим бяха за пръв път подобри от средните. Разобличаването на така наречения порядъчен швейцарски banker Петер Тоглин и сестра му Бригите беше почти гарантирано. Слагането на край на садистките удоволствия на Андреас Карим бе близо. В един кратък миг пълната извратеност на неговата логика подразни съзнанието на Стария. Къде свършваше всичко това? Макар че не му беше приятно да го признае, имаше нужда да чуе едно обективно мнение. Имаше колеги в посолството, като някои дори бяха негови служители, при които можеше да отиде да потърси съвета им. Отхвърли тази възможност веднага. Дълбоко в себе си знаеше какво ще кажат. Отърви се от него. Нямаше значение, че обичаше Реми като син. В техния свят това не означаваше много. И все пак, въпреки лъжите и увъртането, той вярваше вътре в себе си, че може да му се довери безрезервно. Това беше емоционален въпрос и в основата бе голямата загуба и безутешната болка, които бяха принудили Реми да укрива фактите, които се бяха превърнали в чувства, когато нещата бяха опрели до американката. Нетърпелив и недоволен от себе си, той разбираше, че логиката на измислицата в тази история бе това, което го безпокоеше. Уравнението бе просто. Жената притежаваше бебето. Андреас имаше нужда детето да оцелее. И така, и иначе идеята да бъде изпратен Реми, за да прелъсти жената и да създаде идеална обстановка, за да се привлекат мишените, бе единственото осъществимо решение. И все пак, това го притесняваше. Нямаше как да го пренебрегне. Налагаше му се да вземе неотложно решение и макар че вземането на неотложни решения бе същността на живота му, беше объркан. Той поседя на бюрото си и още няколко минути обмисляше нещата. Роуз щеше да знае. Тя беше единствената, която можеше да се оправи в един лабиринт на хаоса. Тя можеше да му даде онова, от което той имаше нужда — обективно мнение. Той набра номера на жена си. Докато телефонът звънеше, той леко се усмихна на самия себе си.

Роуз, любимката на левицата, защитничката на експлоатираните, жената, която бе натрупала слава и бе постигнала успехи като художничка, която изобразяваше болката и унижението на враговете им. Тя отговори на шестото позвъняване. След четиридесет и няколко години брак той можеше да си представи точно какво е правила, преди

да вдигне слушалката — избърсала е изцапаните си с бои ръце с намокрения с терпентин парцал, който държеше близо до телефона.

— Заета ли си?

— Винаги съм заета — отговори тя с нескрита обич. — Но не и за теб.

— Имам проблем.

— Знам — каза тя с усмивка в гласа си.

— Откъде знаеш?

— Защо иначе ще ми звъниш в четвъртък сутрин?

— Аз ти звъня по всяко време — опита се да се защити той.

— Веднъж седмично, в събота вечер. — Гласът ѝ бе гальовен. — Става дума за Реми, нали?

Той въздъхна.

— Да, за Реми — отговори той и започна да ѝ разказва подробно каква е дилемата му. Когато свърши, настъпи тишина. — Е? — попита най-сетне той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ти винаги си твърдял, че светът се управлява от насилието. Аз винаги съм твърдяла, че се управлява от страстите.

— Е, и?

— Е, и аз съм права. Ти винаги трябва да оставяш място в анализите си за поне малко човешки елемент. За неочакваното.

— Да му кажа ли, че знам?

Както винаги, тя оставаше прагматична, без да изпуска от погледа си романтиката или емоциите във всяка ситуация, в която бяха ангажирани реални хора.

— Защо да си даваш труда? Така или иначе, той ще направи всичко възможно, за да защити тази жена и бебето ѝ. Ако е решил да се върне, ще си свърши работата. Какво те е грижа как ще го направи, след като получиш това, което искаш накрая? — Тя го остави да асимилира думите ѝ, преди да продължи: — Нали знаеш, че не можеш да накараш дъжда да завали, за да ти пораснат доматиите — също както не можеш и да промениш чувствата на някого.

Той я разбра, без да ѝ се налага да навлиза в обяснения. Трябваше да сложи във впряга и страстите на Реми. И да ги използва, за да постигне целта си.

След още няколко минути на обичайна размяна на закачки, той затвори телефона. Пак се усмихна на себе си. Запита се какво ли ще представлява най-новата ѝ творба. Без съмнение още една сцена на жестокост над беззащитните граждани, както се твърдеше, уловена с маслените бои върху платното.

Отново погледна часовника си. Беше десет и петнадесет. Вдигна слушалката на телефона и позвъни на Имоджин. Трябваше да се види с нея.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сорша Рейн пристигна в „Ле троа марониер“ сред облак от „Арпеж“. Опитвайки се да не изостане от нея, пиколото тикаше месингова количка, в която пренасяше невзрачен черен брезентов куфар. Макар и над петдесетгодишна, тя беше свършено естествена, олицетворения на жена, която има „лицето, което заслужава след петдесет години“, вместо да се подложи на страданията да придобие „лицето, което може да си позволи“. Тя носеше белезите от годините на брачен тормоз с достойнство и се осланяше на спомените си и на мъдростта си да превърне всичко в поносимо за себе си и по-добро за единствената си дъщеря. Сорша Рейн нямаше друга амбиция, освен тази да живее без болка и с минимална радост. Отдавна беше решила, че думата „вина“ е само евфемизъм за думата „съжаление“.

Беше облечена в семпло моряшко костюмче с панталони и с бяла памучна блуза и носеше в ръка малко пътно куфарче от черна кожа на алигатор. Изпълнена с достойнство и любезна, тя се приближи към портиера и съобщи за пристигането си, като не остави съмнение, че очаква молбата ѝ за настаняване в стая в съседство със стаята на дъщеря ѝ да е изпълнена. Полетът бе продължил дълго, а пътят от летището ѝ се бе видял безкраен. Както винаги, тя прояви загриженост за нестабилното състояние на нервите на Лекси, и преди да бъде отведена до асансьора, помоли портиера да позвъни в стаята на дъщеря ѝ и да я уведоми, че майка ѝ се качва горе в стаята ѝ.

През времето, докато пиколото оставяше багажа в съседната стая, докато прибираше бакшиша и затваряше вратата, Крисчън вече се бе сгушил в ръцете на Сорша. Бебето беше прекрасно, цяло чудо, дар, едно дребно човешко същество, което придаваше нов смисъл на живота на Лекси, както и възможност за Сорша да му отдаде безпрекословната си обич. Бабата по спешност отказа да разглежда всякакви отрицателни последствия или нравствени усложнения, когато ставаше дума за бебето. Тя не беше нито шокирана, нито загрижена, че дъщеря ѝ бе решила да си тръгне с детето на друг човек.

— Нямала си избор — само каза тя. — Така е било писано да стане.

В очите на Лекси имаше сянка от болка, когато каза:

— Клетият Ник. Ако беше жив, щеше да ме накара да го върна. А сега се чувствам виновна, че изпитвам облекчение, че него го няма. Така че, ако изгубя Крисчън, вероятно ще го заслужавам за това, че съм такава калпава съпруга.

Решението да остави настрана темата за Ник и неговата безвременна смърт вече не бе въпрос на избор.

— Ти нямаше време да бъдеш калпава съпруга — каза Сорша, докато люлееше Крисчън в ръцете си. — Ако трябва да си нещо, ти си калпава вдовица.

Настанила се върху възглавничките на канапето, Лекси видимо бе изтощена, почти разплакана и се вкопчваше в нещо, което нито тя, нито майка ѝ можеха да променят — грешките на миналото.

— Какво искаш да кажеш?

— Лекси, твоята брачна церемония бе извършена на смъртен одър — нежно започна Сорша. — Ти вече беше в траур, когато се омъжи за него. За теб вдовството би трябвало да е нещо ненужно.

Лекси тъжно се усмихна. Разбира се, както винаги, Сорша бе права.

\* \* \*

Четиринадесет часа след като бяха свързани за цяла вечност — „докато смъртта ни раздели“ — думите, които не се изплъзнаха от устата на никой от тях, Ник бе твърде слаб, за да обърне глава или да се усмихне. Два часа по-късно той загуби ориентация за времето, мястото и хората. Невроложкият термин беше „троен синдром“, което на прост език означаваше пълно и необратимо отсъствие на надежда. Още два часа по-късно, когато изпадна в последна кома, Ник дишаше с честота дванадесет пъти в минута, а сърцето му биеше с предопределен и персонализиран ритъм и с налягане, което точно се свързваше с последния му познат ритъм, преди да влезе в крайната фаза на болестта си. А Лекси дишаше успоредно с него и не пропускаше нито един удар, сякаш по някакъв начин можеше да поеме



функциите на машината. Времето бе настъпило Лекси да уважи тяхното споразумение, да намери компенсация за обещанието, което бе станало причина за тяхната внезапна сватба в болницата. Като негова съпруга и изпълняваща ролята на негова помощница, тя беше единственият човек, който правно бе в състояние да вземе окончателното решение. Ала въпреки всичко, което бе научила през седмиците и месеците на разговорите им, — а колко пъти бяха обсъждали подробностите, — ако ѝ се наложеше да използва една дума, с която да опише най-добре как се чувства, това би било думата „палач“. Единственото нещо, което я възпираше да не изгуби разсъдъка си, беше да си спомня как Ник застъпва довода с обичайната си безупречна логика, че тя не трябва да забравя, че е необходимо да бъде силна и за двама им.

Шест часа и четиридесет минути след като Лекси бе дала разрешение да изключат респиратора и хранващите проводни, Ник бе започнал да диша самостоятелно. Но споразумението не бе такова. Не се предполагаше, че Ник ще се бори за живота си с временни отсрочки някъде сред техническите подробности на терминологията в медицинския речник. Наскоро след това тя разреши по-драстични мерки.

Когато иглата бе въведена в абоката, Лекси отвърна глава, четиридесет милиграма морфинов сулфат, колко пъти лекарят ѝ бе обяснявал всичко до последния ужасен детайл? Както се предполагаше, дишането на Ник се забави, чертите на лицето му омекнаха и познатият израз на болка изчезна. След още няколко минути дишането му излезе от ритъм, докато накрая спря.

Никълъс Блейк почина кротко в боядисаната в синьо и бяло болнична стая в Монтьо, в Швейцария. Сандъчета за цветя, отрупани с гладиоли, бяха наредени в редица по прозорците, които гледаха към старинната, облицована с калдъръм улица. Този пролетен следобед времето бе облачно и лека мъгла скриваше планината Монблан в далечината, а булото на изпаренията висеше над сивите води на Женевското езеро. Ежегодният джазов фестивал се бе открил предишната седмица и звуците на „Дай си лапата“ на Дейв Брубек можеха да се чуят как се носят откъм казиното в центъра на града.

\* \* \*

Гласът на Лекси прозвуча глухо.

— Предполагам, че за теб различно, нали? В края на краищата ти въздигна вдовството почти във вид на изкуство.

Сорша сви рамене.

— Ние всички си имаме своите силни и слаби страни, предполагам. Баща ти би казал, че аз съм била калпава съпруга.

— В момента не ми се налага да живея с халюцинациите на спомените — заяви Лекси.

— Може и да не ти се вярва, Лекси, но и с мен е така — тъжно отговори Сорша.

Не беше необходимо да се изтъкват основните различия между двете, както и силната им страна като добри съпруги или вдовици. Колкото и опитни да смятаха, че са, за да се справят с жестоката реалност на живота, единият от въпросните покойни съпрузи бе също и баща на Лекси, а не бе тайна и че Себастиан бе пращал Сорша по дяволите и обратно в продължение на няколко десетилетия. Какъв смисъл имаше да обременява майка си, като ѝ напомня колко объркан бе животът ѝ, заради липсата на баща, докато растеше? Истината беше, че макар и Сорша да не бе давала възможност на Себастиан да се почувства жив, докато живееше, тя превърна в смисъл на живота си това да го съхрани жив, дълго след като той бе мъртъв.

— Твоят проблем беше, че се държа твърде добре с Ник за сметка на собственото си щастие.

— Мамо, аз не съм дете, нито съм наивна. Избрах Ник с всичките му недостатъци.

— Недостатъци ли? Ти винаги му позволяваше да се върне при теб, когато ти бе изневерявал, позволяваше му да диктува условията на връзката ви — никакви деца, никакъв брак.

— Изборът си беше мой. Той никога не ме е заставял да правя нищо.

Сорша вдигна ръка.

— Зная, зная, той не е виновен. Но ти изтърпя всичко заради него и когато той накрая реши да се ожени за теб, това беше, нека си признаем, един егоистичен жест от негова страна.

Лекси вдигна поглед.

— Много странно е да твърдиш това. — Тя поклати глава. — Аз сложих край на живота му. Нима си забравила?

— Приключвам с пледоарията си пред съда — остро отговори Сорша. — Виж, аз не отричам факта, че ти си поела риск, когато си си тръгнала с това бебе. — Сорша смени темата с по-практични въпроси. — Твърдя само, че при тези обстоятелства интуицията ти е била правилна.

— Правилна или неправилна — отвърна Лекси, — нашите проблеми съвсем не са свършили. Всъщност, те са още в началото си. Сега идва тежкият момент, как да го изведе от Франция, без да имам правни проблеми.

— Очевидно ние не можем да останем тук за неопределено време, както и не можем да се установим за постоянно в Монтрьо, макар че да се влезе в Швейцария с кола е много по-лесно, отколкото да се опитва човек да мине през едно американско летище без съответните документи. Човек дори едно куче не може да прекара там. — Тя погледна към Крисчън и за миг логиката изчезна и се смени с въпроса, който разкри степента на страданието ѝ. — Няма ли някой, който да може да ни помогне?

Лекси придоби замислен вид.

— Има нещо, което трябва да знаеш — каза накрая тя. — Има един човек — продължи тя и се поколеба. — Той седеше до мен във „Фуке“, когато бомбата се взриви. В началото бях сигурна, че е видял как атентаторката ми подава бебето...

Тя продължи, като разказа за онзи момент, когато Реми я беше намерил непосредствено след взрива и я бе попитал дали е познавала атентаторката, а после, когато се бе сблъскал с нея на обяд, дори не бе намекнал за това, за което тя смяташе, че е видял. Същият следобед двамата се разходили край хотела, но той пак не повдигнал въпроса. Като отметна няколко кичура коса от челото си, тя погледна към Сорша, която изглеждаше изненадана.

— Не знам как да го разбирам.

— Кой е той?

Лекси въздъхна.

— Бил търговец на редки книги и произведения на изкуството, купува и продава също така и редки партитури, така каза. Имал

апартамент в Париж. — Тя кръстоса крака и се изправи на стола си, като погледна към Сорша. — Има и друго.

Сорша беше нащрек.

— Какво?

Загубила ориентация, изпълнена със съмнения и леко обърквана, Лекси потисна желанието си да се разсмее на висок глас. Винаги бе смятала, че самообладанието е най-ценното ѝ качество. За свое удивление тя внезапно осъзна, че беше в основата си едно момиче от средната класа, което се бе озовало на непознат емоционален терен. През целия си живот никога не беше стигала толкова далече. Чувствата ѝ към онзи непознат надделяваха над чувството ѝ за ред и благоприличие.

Тя започна бавно.

— Никога не съм изпитвала такова чисто физическо привличане към никого — призна тя. — Стана внезапно и ме плаши до смърт, а съм и шокирана и не знам какво да правя, защото изпитвам чувството, че целият ми живот се заплита и излиза от контрол.

Челото на Сорша се набръчка. Нормално дъщеря ѝ криеше чувствата си в себе си, което само утежняваше проблема. Тя не беше човек, с когото можеше да се обсъжда любовта от пръв поглед или мигновеното сексуално привличане, така, както ги бе преживяла с покойния си съпруг, но все пак се пазеше да прави обобщения. Обикновено бе ексцентрична и непочтителна, но внезапно стана неоригинална, когато попита:

— Дали този мъж изпитва същото?

— Това е доста необичайна реакция от теб — заяви Лекси, твърдо решена да застави Сорша да премине в отбрана, сякаш тя бе виновната. — Не те ли изненадва дори само това, че го споделям с теб? Не си ли смаяна, че мога да изпитвам такива чувства към това, което става, и след всичко, което съм направила досега? Какво ти става?

Това, което ставаше със Сорша, бе нещо, което тя от десетки години съзнаваше и още по-силно в този момент, когато бе установила, че не е в състояние да успокои дъщеря си, че я разбира. Трагедията не бе нейна, а по-скоро на Лекси и на нея ѝ бе крайно неприятно, че не може да промени историята. Когато Лекси бе на осемнадесет години, баща ѝ бе умрял, а двадесет години по-късно, тя бе изключила апаратите, с което бе сложила край на живота на Ник. Това беше

сложно и опасно. Сложно беше да се опита да обясни на дъщеря си, че съществува огромна бездна между това, че превърна Ник в самонаказание за себе си за това, че не била в състояние да спаси баща си от алкохола, както и да се поздрави с това, че си е позволила най-сетне да изпита страст към един непознат. Беше колкото опасно, толкова и дръзко да я укорява, че е позволила на Ник да я лиши от майчинство, а след това да я похвали, че си е тръгнала с бебето на друга жена.

Малко наранена от острите думи на дъщеря си, тя въпреки всичко си наложи да заговори с бодър глас.

— Защо трябва да съм изненадана? Едното няма връзка с другото — заяви тя. — Ти не си първата жена, която е установила, че изпитва сексуално привличане към някой непознат. — Тя леко се усмихна. — Не ме разбирай погрешно. Твоите чувства за живота ти, който се заплита и излиза от контрол, нямат нищо общо с този човек. Не разбираш ли през колко много неща си преминала през последните дни, седмици, месеци и дори години? — Тя изчака и след като Лекси не отговори, продължи: — Най-малкото ти си жива! — Тя внимателно следеше с очи дъщеря си. — А що се отнася до това дали той те е видял да вземаш бебето, моето усещане е, че в цялата тази бъркотия и в шока си ти си си въобразила, че е видял нещо, а то не е така. Твоето собствено чувство за вина те кара да смяташ това.

Лекси скръсти ръце в скута си.

— Права си. Ако Крисчън не беше замесен, може би нямаше да се чувствам толкова уязвима. Истината е, че не мога да се доверя на своята преценка.

Сорша разбираше накъде води това и беше подготвена.

— Преценка за какво?

— Смятах да го помоля за помощ.

В гласа на Сорша прозвуча тревога.

— Кое те кара да смяташ, че това е разумно?

Думите излязоха поединично, несвързани, от устата ѝ:

— Кой... друг... може... да помогне?

— Ами Дерик Ландън, онзи мъж, който те е завел да се срещнеш с американския посланик?

Тя настръхна.

— Да, разбира се, същият, който иска да ме показва по телевизията на цял свят. Ако някой му предложи да направи специално интервю, като в замяна на това поиска от него да изяде собствената си майка, незабавната му реакция ще е да поиска вилица и нож.

Сорша не бе убедена в това.

— Ами тогава посланика?

— Това е смешно!

Сорша погали Крисчън по бузата.

— Разбирам какво имаш предвид за посланика, но защо така и за колегата си? Защо изпитваш такива чувства към него?

— Аз дори не го познавам — възрази Лекси. — Ние се срещнахме за пръв път вчера.

— Да, но е нормално, че те е поканил да дадеш интервю. Това му е работата. Знаеш го. Ти също си журналистка. Струва ми се, че си прекалено рязка.

— Не знам — бавно каза Лекси.

— В този момент сме седнали тук и нямаме никакви идеи и никакви варианти. В края на краищата, нали той те е завел на среща с посланика.

— Който ми обясни, че трябва да имам препис от свидетелството за раждане на Крисчън.

— Той няма вина за това — възрази Сорша.

— Може би — съгласи се Лекси.

— Виж, преди да направим нещо прибързано, нека днес и тази нощ само да обмисляме нещата. Да преценим всички възможности. И да не изключваме никого.

Лекси се съгласи неохотно, макар че ѝ се струваше, че през последната изминала година или повече бе преминала през всички фази на живота, без да си позволява нито лукса, нито времето да премисля каквото и да било.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Имоджин Кели беше ирландка, слаба и червенокоса, с прекалено много лунички и с фини черти на лицето, които създаваха погрешното впечатление за вродена упоритост, като с това се създаваше впечатлението за най-добрия хамелеон, който Стария имаше на свое разположение. Актриса по душа, тя се беше заловила с най-близката до същинското излизане на сцената професия. През шестте години, през които бе работила в екипа, единственият ѝ уязвим момент беше любовната ѝ връзка с Реми малко след трагедията, която бе, както тя бе обяснила на Стария, по-скоро от жал, не от страст. Това беше лъжа и както тя, така и Стария знаеха това. Имоджин не беше комплицирана жена. По онова време тя бе пожелала Реми, а Реми се беше побъркал от скръб. Нейното желание и неговата болка ги бяха събрали. На Стария не му беше нужно много време да погледне на връзката им с оптимизъм. Ако Имоджин, или пък който и да било друг, всъщност, можеше да накара приятеля му да изпита нещо — каквото и да е, заслужаваше си да си затвори очите за правилата.

След като си размениха любезности Стария премина към деловите въпроси.

— Видях видеото — каза той. — Случайно или не, ти си заснела как атентаторката ѝ предава бебето.

Тя смаяно попита с тих глас:

— Това добре ли е?

— За нашите цели е много добре. Сега ни е нужно само рибата да клъвне стръвта. — Настроението му се промени и той стана сериозен. — Помолих те да дойдеш, защото искам да си поговоря с теб за нещо. Имам проблем с Реми.

Тя изглеждаше леко изненадана.

— Какво е станало?

Стария пое дълбоко дъх.

— Наложих ми се да го изолирам от някои неща в тази операция — започна той — и това ме притеснява. — Той внимателно се взря в

Имоджин за няколко секунди. — Няма да те лъжа. Разказвам ти това, защото ти го познаваш... — Той сякаш търсеше подходящи думи.

Имоджин се усмихна.

— Защото имахме връзка.

— Точно така — каза Стария и се наведе напред на стола си. — Виж какво, не говоря за всички онези месеци, когато той се бе скрил в апартамента си и отказваше да види, когото и да било, след като синът му умря. Това е нещо различно. Той не е същият човек, поне по отношение на мен. Откакто се срещна с жената, която си тръгна с бебето на атентаторката, той укрива информация.

— Зная — тихо каза тя. — Изглежда нашето момче се е влюбило. До уши. Любов от пръв поглед и всички тези глупости, за които четем в книгите, но не вярваме, че е възможно някога да ни се случат.

— Ти как разбра?

— Разбрах го от момента, в който му се обадох веднага след атентата. Той не спомена и дума. А беше седнал до нея. Антон го видя.

Той кимна.

— Аз бих приел, че постъпва предпазливо. Но когато не ми даде честен отговор, когато аз го разпитах, разбрах, че имаме проблем. — Той пак помълча. — А след това я видях. Дерик я доведе в същия ресторант, в който аз и Реми обядвахме. Дори и да не знаех нищо, погледите, които си размениха, разкриха всичко. Моят проблем е, че той все още е основното действащо лице в тази операция. А и при сегашните обстоятелства е дори нещо повече.

— Нека да отгатна — остроумно предложи Имоджин. — Защото вече я е прелъстил ли?

Стария не си даде труд да ѝ отговори, защото не му беше толкова забавно като на Имоджин. Той беше стар и опитен воин. Гордееше се с това, че може да преценява хората. В този случай очевидно бе пропуснал нещо.

— Нещата вече назряват с всеки изминал ден. Реми ще разбере, или поне ще заподозре, че аз зная нещо. Вероятно ще поиска да действа, както на него му се иска и да продължи сам. Искам ти да бъдеш на негово разположение. Той не може да се справи с това сам и няма към кого да се обърне. Ако това стане, остави го да вярва, че ти го подкрепяш — дори за моя сметка. Разбираш ли?

Тя кимна.



— Ами Дерик?

— Както е планирано, Дерик ще се изпусне на обяд, че е дал съобщение, че търси видеозаписи на атентата. После той ще изобличи жената в лъжа. Надявам се, че това ще укрепи още по-силно връзката между Лекси и Реми. Ако тя е умна жена, ще осъзнае, че Реми е единственият ѝ шанс.

— Реми има ли някаква представа, че Дерик работи за нас?

— Никаква — отговори Стария. — Поне засега.

Срещата им свърши. Имоджин се готвеше да си тръгне, но се обърна.

— Кажете ми, шефе — някак нехайно попита тя, — какво щяхте да направите вие, ако нашето момче не беше стъпило накриво?

Той тъжно се усмихна.

— Вероятно щях да му кажа да направи това, което той се готви да направи и сега. Да я прелъсти. Да я накара да разбере, че той е единственият ѝ шанс и след това да ѝ разиграе постановка. — Той сви рамене. — И в единия, и в другия случай аз нямам избор.

След като Имоджин си тръгна, Стария остана известно време седнал, сам, потънал в размисли.

Взаимоотношенията между него и Реми бяха започнали преди четиридесет години, когато момчето не бе навършило още осем години. Стария и бащата на Реми бяха колеги, и двамата изгряващи звезди в дипломатическата служба. Но докато бащата на Реми се занимаваше със светската страна на процъфтяващата си кариера, Стария беше идеалист, самотник и саможивец, упорит, несклонен да прави компромиси с възгледите си, за да си осигури успех. В крайна сметка беше преценено, че е негоден за работа в дипломатическия корпус, но е подходящ за изпълнение на специални задачи, за извършване на детайлни и щателни анализи, повечето от които се извършваха в ума му. Ако се използваше медицинска метафора, той се смяташе за патолог, а не за общопрактикуващ лекар. Това бе призванието му. Той притежаваше умения за диагностициране, притежаваше хипнотична сила, когато ставаше въпрос за разрешаване на загадки и, което бе всепризнато, нямаше талант или търпение да се занимава с баналности или светски задявки.

Когато за пръв път двамата с Реми се срещнаха, между тях веднага възникна дълбока симпатия, която продължи да се развива,

докато момчето растеше. Стария и жена му, за съжаление, бяха бездетни, докато родителите на Реми не само обичаха силно своя син, но и често го оставяха сам да си блъска главата. Стария се превърна в негов втори баща, единствената личност, която го обграждаше с безусловна обич и го учеше, че хуморът е толкова решаващ, колкото и интелектът, а безразличието — по-ефикасно от омразата. Съзнателно или не, Стария възпита у момчето онези отличителни черти, които се превърнаха в инстинкти, не толкова в умения.

Никой не остана изненадан, когато Стария подготви Реми за работа в службата. И като образ на баща, и като наставник, и като шеф Стария беше премерен в привързаността към протезето си. Те винаги бяха успявали да функционират на две различни нива — лично и професионално. И това беше единствената мисъл, която го успокояваше точно в този момент.

\* \* \*

Когато в края на деня телефонът иззвъня, Дерик беше сам в бюрото.

Звънеше му жена, която говореше английски с акцент и която обясни, че била независима филмова документалистка, която се интересувала да закупи запис от атентата във „Фуке“. Била видяла обявата във вестника и се питала дали някой не е предложил аматорски филм. Дерик реагира уклончиво. Жената беше изключително учтива и внимателна, когато се заинтересува, дали ако при него попаднат кадри от атентата, би преценил, че може да ѝ продаде част от тях или всички, дори ако вече са били излъчени по Ай Ти Ен?

Специалните права не били проблем. Тя разполагала със средства да плати прилична цена.

Той помисли върху молбата ѝ няколко мига, преди да ѝ даде отговор. Каза ѝ да намине в бюрото му, където да обсъдят нещата, макар че добави, че ще трябва най-напред да се консултира с централата в Ню Йорк. Жената каза, че може да дойде при него до един час. Това можеше да е човекът. А можеше и да не е. Той предупреди Стария, който изпрати Антон в бюрото.

\* \* \*

Тя не каза на никого къде отива. Когато Андреас я попита, увери го, че има да свърши бързо няколко поръчки и ще се върне достатъчно рано, за да отиде до апартамента си, преди да отпътува за летището и да хване полета си до Швейцария.

Бързо взе вана и когато се изправи пред огледалото, реши да не скрива кръговете под очите си и да не си слага руж или червило. Искаше да създаде впечатлението, че е една изтормозена професионалистка, изцяло погълната от задачата да събере необходимите компоненти, за да направи документалния си филм. В апартамента на лекаря държеше ограничен брой дрехи и си избра една смачкана блуза и същото костюмче, които носеше, когато пристигна тук преди три дни.

Облече се, среса косата си назад, прибра я в стегнат кок на тила и отново се видя в огледалото. Когато излизаше от апартамента, погледна ръчния си часовник. Разполагаше с два часа да приключи сделката и да вземе багажа си от своя апартамент, преди да отпътува за летището. Договорено беше лекарят да заведе Андреас на влака.

На ъгъла на улицата тя спря пред банкомата и изтегли максималната разрешена сума от две хиляди евро. Бързо се отправи към стоянката на такситата, качи се в първата кола от колоната и даде на шофьора адреса на бюрото на Ай Ти Ен на улица „Рю дьо Понтьо“. Петнадесет минути по-късно слезе от таксито и влезе в сградата.

Беше точно осем часът вечерта.

Вратата зад нея се затвори и отвори и тя чу стъпките, които се приближаваха откъм другия край на мраморното фоайе. Тя се обърна, като си позволи за кратко да погледне към журналиста, преди той да се приближи и да се представи. Бригите се усмихна неуверено. Не беше необходимо да изглежда прекалено обаятелна. Беше тук да сключи сделка и от опита, който имаше, тези хора бяха всичките пълна измет.

— Казвам се Дерик Ландън — бодро се представи мъжът.

Бригите се ръкува с него.

— Сабине Реслер — каза тя, беше си измислила това име в таксито на път за насам. — Благодаря ви, че приехте да се срещнете с мен така бързо.

— Естествено — отговори Дерик, като я поведе към бюрото. — Само ми дайте една минутка — добави той и ѝ посочи стола. — Искате ли кафе?

Защо не, реши тя. Цялото ѝ тяло я болеше.

— С удоволствие — отвърна тя, а гласът ѝ прозвуча леко по-приятливо.

След не повече от пет минути Дерик пак се появи с кафето и диска в ръка.

— Преди да ви покажа с какво разполагам — любезно рече той, — бихте ли ми разказали нещо за вашия проект?

Тя очакваше такъв въпрос.

— Аз съм независима документалистка — започна тя. — Швейцарка съм и съм сътрудничала доста на швейцарската телевизия.

Знаеше, че ако той провери това, с нея бе свършено, макар че се съмняваше дали ще си даде този труд. Като прецени, че бе поискала срещата, без някой да я познава, тя бе сравнително уверена, че той се интересува повече от парите, отколкото от преценката за професионалните ѝ умения.

— Едва ли е необходимо да ви обяснявам, че светът със сигурност доста се е променил от времето, когато аз започвах. — Тя леко се усмихна. — В миналото усилията ми бяха насочени към по-малко драматични теми, като гладът в Африка или екологичните проблеми. През последните няколко години ме привличат жените, извършители на самоубийствени атентати. Предполагам, че е заради вечната тема за това, че жените са предназначени да създават живот, а не да го унищожават. Работя върху този проект от шест месеца и е обяснимо, че когато онзи ден това се случи в Париж, разбрах, че ще ми осигури финала, който ми бе необходим.

Дерик я слушаше. Бригите имаше усещането, че е направила добро впечатление. Тя полагаше всички усилия да говори непретенциозно, скромно и сериозно за работата си. Общуваше твърде прямо и искрено с него, за да я заподозре, че е изпратена от конкурентна телевизионна компания да му отнеме материала.

— Ако правилно разбирам — каза Дерик, — вие се интересувате от онази част, която започва от момента, в който колата спира до тротоара, и завършва с момента на взрива. В материала има и други

кадри, които вероятно са неподходящи за вашата цел. Можем да ги изрежем заради вас.

— Защо не ми покажете всичко и след това аз да реша. — Тя посегна към чантичката си и си сложи очилата.

Докато Дерик слагаше диска в компютъра и регулираше настройките, двамата накратко си поговориха за времето, за атентата и за отсъствието на прозрачност в новините на французите. Бригите леко смени тона на гласа си, когато направи комплимент на Дерик за неговите репортажи.

Той се усмихна.

— Опитвам се да бъда безпристрастен. Невинаги ми се удава лесно, особено когато се случи нещо като това.

Екранът се освети и се появиха кадрите. Бригите седна напред на стола си и се загледа съсредоточено в монитора.

Прекрасен пролетен ден в Париж. Панорама в общ план на Шан-з-елизе и ресторант, Фуке. На терасата на ресторанта има много хора, а още повече се разхождат по главното авеню. След това един самотен сив мерцедес спира до тротоара между терасата и спускащия се надолу вход на подземния гараж. Камерата леко се разклаща в този момент и се премества към масите и към улицата, преди пак да се фокусира върху колата. Камерата е уловила жената.

Като потискаше външно вълнението си, Бригите мълчаливо гледаше записа.

Мерцедесът е паркиран произволно пред „Фуке“. Жена, която носи малко дете, слиза от колата. Тя е млада, русокоса, по-ниска и по-пълна от Лекси. Между двете се провежда кратък разговор, преди тя да подаде бебето на Лекси.

Бригите седеше мълчаливо и наблюдаваше как Доминик дава детето на някаква непозната. Тя мълчаливо я прокле.

Дерик седеше неподвижно, кръстосал ръце на гърдите си. Кадрите продължаваха.

Камерата е неустойчива, но се спира в едър план върху Лекси, която държи бебето в ръце и върви към ресторанта. Тя прекосява терасата и изчезва вътре. Миг по-късно експлозията заличава всички образи. Остава само звукът — писъци, викове, стонове, трошачи се стъкла, чупещи се с трясък маси и други мебели. Камерата пак започва да снима, като улавя в кадър мъртви и умиращи, преобърнати маси, разсипана по земята храна, кръв, късове плът, пълна паника и бъркотия. След още няколко секунди образите потрепнаха и екранът потъмня.

— Ужасно — каза тя, като клатеше глава. — Чудовищно. — Тя се обърна към Дерик. — Очевидно има кадри, от които нямам нужда — предпазливо рече тя.

— Очевидно — отвърна Дерик, като се питаше как тя ще повдигне въпрос за Лекси. Цялото това изпълнение му се виждаше много увлекателно.

— Например — започна Бригите, съгласна с него, като се престори, че обмисля видяното, — повечето от общия панорамен план към „Фуке“, преди колата да се взриви, не е необходим. — Тя помълча. — Всъщност, кадрите с атентаторката, преди тя да се самовзриви, биха могли да представляват интерес.

Не е лошо, помисли си той. Нито е прекалено нетърпелива, нито е безразлична.

— Точно в тези кадри е влязла и една моя колежка от Ню Йорк — сухо каза Дерик.

Бригите изглеждаше удивена.

— Тя фактически е успяла да поговори с атентаторката преди взрива, така ли?

— Случайно съвпадение. Лекси най-случайно е била там и е цяло чудо, че нито тя, нито бебето са били ранени.

Дерик виждаше как умът на Бригите трескаво работи. Да не би да я бе улеснил твърде много?

— Лекси ли? — престори се на неразбрана тя.

— Да, точно така. Тя просто най-случайно се оказала там, когато бомбата се взривила. И, както казах, тя и бебето наистина са извадили късмет.

— Никога не съм я виждала на екрана — сякаш случайно отбеляза Бригите.

— Тя не се е появявала на екрана от повече от година. Съпругът ѝ почина наскоро. Сигурно сте го гледали него. Ник Блейк?

— Разбира се — бързо реагира Бригите. — Лекси Блейк — повтори тя името.

— Рейн — поправи я Дерик. — Тя използва името Александра Рейн. — Той сви рамене. — Приятелите ѝ я наричат Лекси. — И той се ухили.

Бригите вече разполагаше с името. Тя доста умело сега смени темата и попита:

— Кога ще можете да се консултирате с централата в Ню Йорк?

— Тази вечер.

Бригите вече обаче се бе сдобила с това, което ѝ бе нужно, и не се интересуваше от приключването на сделката. Образът на жената бе доста неясен, за да се разпознае лицето ѝ. Тя разполагаше, обаче с името ѝ и беше научила, че е журналистка от Ай Ти Ен. Това беше предостатъчно.

— Защо не ми оставите телефонния си номер и аз ще ви се обадя, след като получа одобрението на централата в Ню Йорк.

Бригите не бързаше да разкрива чувствата си.

— Колко смятате, че ще поискат?

— Нека не изпреварваме нещата. — Дерик усети, че Бригите нервничи.

— Ще ви дам номера на мобилния си телефон и ще чакам да ми се обадите.

След като бързо написа на листче номера си, тя се изправи. Единствената ѝ грижа беше да се измъкне отгук. Дерик се изправи и я изпрати до вратата. Двамата се ръкуваха и Бригите си тръгна от бюрото.

\* \* \*

Когато се намери на улицата, тя осъзна, че ръцете ѝ треперят. Трябваше да помисли. Отправи се към едно кафене на ъгъла и седна там. Антон я бе проследил. Въпросът обаче бе спорен какво да се прави, защото Стария бе решил, че не иска да залавя нито Тоглин, нито Бригите поотделно. Той се бе насочил сега към по-високи залози — към Андреас и Али.

Бригите трябваше да хване самолета. Тя погледна часовника си — имаше много малко време. Извади мобилния си телефон и набра номера на брат си в Швейцария. След няколко секунди той се обади. Бригите му обясни къде е била и какво е видяла. Реакцията му бе незабавна. Тя трябваше да тръгне за Швейцария, както бяха планирали. Междувременно той щял да проведе нужните телефонни разговори и да научи всичко за Александра Рейн. Било въпрос на часове, щели да намерят тази жена и да си върнат бебето.

Тя усети как сърцето ѝ се разтуптя и затвори телефона. Стана и се запъти към стоянката за таксита на ъгъла.

Антон я следваше и взе таксита след нейното. Разбра, че се връща в апартамента си на авеню „Фош“. Дотук нямаше нищо изненадващо.

Когато таксита тръгна към апартамента ѝ, тя тихо изруга брат си. Копеле такова, дори не ѝ изказа признателност за изобретателността ѝ, защото тя бе успяла там, където той се бе провалил. Както винаги, майката трябваше да спасява детето си.

\* \* \*

След като Бригите си тръгна от бюрото, Дерик се облегна назад на стола си, подложил ръце под главата си.

— Да, дяволите да ме вземат — рече той и набра Стария. Когато той вдигна телефона, Дерик не си даде труд да любезничи.

— Хванах една едра женска баракуда — каза той весело.

— Отлично — каза Стария. — Даде ли ѝ името на жената?



— Естествено и тя дори знае, че Лекси е вдовицата на Ник Блейк. Ако аз би трябвало да проверя, ще ми отнеме вероятно пет минути да разбере, че е в Париж, и още пет, за да разбере къде е отседнала.

— Продължавай със следващата стъпка — каза Стария. — И ме дръж в течение.

\* \* \*

Когато телефонистката на хотела се обади, Дерик помоли да го свърже със стаята на Лекси. Това отне само няколко секунди. Когато тя вдигна слушалката, Дерик веднага започна по същество.

— Лекси, ти ме излъга — просто каза той.

Тя се поколеба само за миг.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз пуснах обява в „Хералд Трибюн“, защото ми трябваха любителски кадри от атентата. — Той я изчака да реагира. Тя не каза нищо. Той продължи. — Донесоха ми видеозапис. — Той пак се поспря. — Видях всичко, Лекси.

Гласът ѝ прозвуча изненадващо спокойно.

— Какво всичко, Дерик?

— Как атентаторката ти подава бебето, преди да се самовзриви.

Тя замълча.

— Ти ме излъга — повтори той.

Тя премина в нападение с дързост, която надхвърляше всякакви граници на нормалната самозащита.

— Не знам какво си видял, но е очевидно, че е извън контекста. — Той понечи да я прекъсне, но тя не искаше и да чуе. — Ако излъчиш този запис, в което се съмнявам, защото много добре знаеш колко силно ръководството обичаше Ник и колко са чувствителни всички към моята скръб, за теб ще настъпят последици, доста по-сериозни от всичко, което досега ти се е случвало. Ако бях на твое място, щях да престана да отправям необосновани обвинения и щях да продължа да си живея живота.

— Не ме заплашвай — каза той.

Чуваше я как диша в последвалата тишина.

— Просто си върши работата — каза накрая тя.

— За Бога, Лекси, ние сме колеги. Мислех, че ще станем приятели — неуверено каза той.

Тя отново го сръза.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Не е редно, Лекси, не е редно.

— Виж какво, Дерик — хладно заяви тя. — Неотдавна загубих съпруга си. Имам бебе, за което трябва да се грижа, а и за малко не ни взривиха. Какво искаш от мен?

Той помълча няколко секунди.

— Истината — тихо промълви той.

— Истината е, че теб днес човек изобщо не може да те разбере — каза тя. — Ако бях на твое място, щях да се откажа от тази работа, преди да съм вдигнала телефона да се обадя в Ню Йорк и да им разкажа как ме тормозиш. — Тя трясна слушалката.

\* \* \*

Когато затвори телефона, Лекси се тресеше. Тя се отпусна за миг назад и пое няколко пъти дълбоко дъх. Колко видеозаписа имаше? Тръпки я побиха при тази мисъл. Опита се да се успокои и да мисли рационално. Той бе споменал за *един* видеозапис. Тя трябваше по някакъв начин да се докопа до него и да го унищожи. Припомняйки си мислено разговора, беше наясно, че единственото вярно нещо, което бе казала, бе какви чувства изпитва ръководството на Ай Ти Ен към Ник. Дерик бе назначен отскоро и не бе част от компанията, която бе работила заедно от десетилетия. Никой в Ню Йорк всъщност не го познаваше.

Тя остана спокойна няколко минути и се опита да прецени какво да прави. За щастие, Сорша беше в съседната стая с бебето. Но така или иначе, тя бе взела това решение. Никога не бе ангажирала майка си с професионалните си отношения, а по нейна преценка случаят беше такъв. Когато накрая взе решение, мислено си взе и бележка да се обади на своята агентка в Ню Йорк. Вече бе време да ѝ каже, че малко преди смъртта на Ник им се е родило бебе. Щеше да я инструктира да съобщи новината на Ай Ти Ен, които можеха да излъчат съобщение за

печата. Ако с това се отдаваше дължимото на Ник Блейк, тя с най-голямо удоволствие бе готова да се включи и да разкаже за последните месеци, дни и часове от живота на съпруга си, включително и за радостта, която му бе доставило детето през последните му мигове на просветление. Но все пак този видеозапис ѝ трябваше. Макар и да беше сигурна, че Ай Ти ЕН ще застанат зад нея, ако не толкова от лоялност, поне от уважение към паметта на Ник, Дерик притежаваше доказателство за нещо, което можеше да изложи нея и бебето на риск.

\* \* \*

По-късно същата вечер, съгласно уговорката им, Дерик вдигна слушалката, за да се обади на така наречената авторка на документални филми от Швейцария за решението на Ню Йорк за видеозаписа. След като избра номера, който тя му бе дала, обля го вълна на облекчение, когато гласът на оператора му съобщи, че номерът е невалиден. Той провери повторно, за да бъде абсолютно сигурен, че не е направил грешка, и пак набра номера. Номерът наистина бе невалиден. Той въздъхна с облекчение. Дотук всичко бе добре.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Според рекламата в парижкия „Сотби“ на търга щяха да се предложат френски импресионисти от XIX век. Картината на Жам Тисо, включена в списъка, се смяташе за една от най-маловажните творби на художника, рисувана и представяна на изложба някъде в началото на XX век. Логиката за включването на Тисо в точно тази разпродажба беше, че той се бе радвал на голям успех със сцените си от съвременния живот в Париж и по-специално с образите на модни жени. По-циничното обяснение бе, че аукционерът знаеше, че един важен колекционер от Швейцария бе решил да се сдобие с въпросната картина на Тисо. Тази вечер се предлагаше само една картина на Тисо — „Госпожа Нютън, заспала на стола в консерваторията“, портрет на модела на художника и негова любовница Катлин Нютън, разведена ирландка със завладяваща красота, за която критиците говореха, че внасяла в творбата на Тисо значима сила. Аукционерът беше научил също от свой източник в света на изкуството, че картината напомняла на евентуалния купувач за покойната му майка, което представляваше допълнителен стимул за включването на творбата точно в този списък от картини. За „Сотби“ това представляваше един търг с емоционална връзка.

Реми пристигна в „Сотби“ повече от половин час преди началото на търга. Докато се разхождаше из зоната за посетители, той обърна внимание, че повечето от бъдещите купувачи бяха чужденци. В групата имаше много малко французи, но повечето бяха англичани, имаше няколко американци от Тексас, както можеше да се прецени по акцента им, а също и японци. Точно в осем часа близо двестата участници в търга, по преценка на Реми, бяха отведени в залата за търга, където първата картина, за която щеше да се наддава, бе творба на Дега. Наддаването за около двадесет произведения на изкуството премина доста бързо и към девет и половина беше представена картината на Тисо. Началната цена бе сто и петдесет хиляди евро и две ръце се вдигнаха. Реми изчака. Някаква жена в дъното на залата покачи цената на сто и седемдесет и пет хиляди евро и тогава Реми вдигна

мизата на двеста хиляди. В този момент останалите участници отпаднаха и продължиха само Реми и жената от последния ред. Както Реми, така и жената наддаваха само с по две или три хиляди евро. Когато цената нарасна на двеста и двадесет и пет хиляди евро, Реми внезапно смени стратегията си. В залата настъпи тишина, когато той обяви това, което, както знаеше, щеше да се изтълкува като последно наддаване от негова страна. Той удвои първоначалната цена.

— Триста хиляди евро — заяви той на френски.

Аукционерът изви глава към дъното на залата.

— Триста хиляди — обяви той. — Чух ли триста и една хиляди?

В залата цареше мълчание.

Реми си наложи да се отпусне, макар че усещаше студената пот на челото си.

Чукчето се спусна надолу. Един път. Втори път. Тишина. Трети път.

— Продадена за триста хиляди евро — обяви аукционерът, преди да премине пъргаво нататък със следващото произведение на изкуството.

Реми дискретно се измъкна от мястото си и тръгна към дъното на залата. Когато мина покрай последния ред, където бе седяла жената, която наддаваше за картината на Тисо, забеляза, че нея вече я няма там. Той продължи към вратата и излезе в зоната за посетители, където го посрещна служител на „Сотби“, който се занимаваше с извършването на всички плащания и с договаряне на доставката.

\* \* \*

След търга те се срещнаха в посолството. Стария изслуша мълчаливо и с безизразно лице разказа на Реми за наддаването в „Сотби“. Той разбра всичко, като почти не демонстрира изненада, когато научи каква цена Реми е платил за картината на Тисо. Имаше по-важни въпроси за разрешаване с него. Стария започна с това, че му разказа, че положението с Андреас е въпрос на живот и смърт и завърши с разяснението за швейцарската клиника, където лекарят го е лекувал и му е планирана трансплантация на костен мозък.

— Дар от Бога — заключи той с весело пламъче в очите. — Виждаш ли, нали съм ти казвал, че всичко започва все от религията, от Бога и от вярата. — Стария изгледа Реми внимателно, преди да продължи. — Помниш ли, че ти споменах, че някой бе казал, че атентаторката е държала в ръцете си бебе?

— Да — отвърна Реми и бързо добави, — да, разбира се. Ти ме попита дали не съм видял нещо необикновено. — Той усети как сърцето му блъска силно в гърдите. С частица от себе си той съзнаваше, че е нагазил твърде дълбоко и не може да промени разказа си. С друга частица от себе си той разсъждаваше, че не би могъл до безкрай да разиграва тази шарада. Съвпадението в Монтьро засегна чувството му за здравомислие.

Стария се усмихна.

— Е, както изглежда, е имало бебе и, както изглежда, атентаторката е дала бебето на непознатата жена, преди да се взриви.

Костваше му невероятно усилие да запази нехайния си тон.

— Откъде знаеш? — Реми можеше само да предполага. Някой турист сигурно бе предал видеозапис на онзи журналист, който правеше компания на Лекси на обяда.

— Към настоящия момент няма значение *откъде* го знам. Има значение *какво* знам.

Той обясни без драматизъм всичко, започвайки с швейцарката, която бе забременяла от Андреас, обясни за изследванията, които са били проведени с нероденото бебе, за да се провери дали кръвната му група е съвместима с групата на бащата, и завърши с факта, че последните изследвания на детето след раждането са заключили, че кръвта и костният му мозък са в идеална комбинация, която ще спаси живота на бащата.

— Изглежда, че всеки в тази мръсна история има нужда от нещо — тихо каза той.

При нормални условия Реми със сигурност би попитал какво общо има с Андреас и атентаторката жената, която си беше тръгнала с детето. Той се застави да се държи естествено и направи точно това.

— Жената дали е участник в заговора? — И затаи дъх, след като зададе въпроса си.

— Към този момент не можем да бъдем сигурни. Като предполагаме, че да, тя също ни трябва. Ако не е участница, животът ѝ

е изложен на риск. И в единия, и в другия случай трябва да намерим нея и бебето.

— Къде е детето сега?

Стария се усмихна.

— Предполагам, че е с онази жена. — Той се взираше внимателно в Реми. — Но ти трябва да установиш точно това — бодро рече той и се наведе напред на стола си. Само за миг остана впечатлен от самообладанието на Реми. Но нали протезето му бе усвоило това от майстора на самоконтрола. Не можеше да очаква нищо друго, освен почти перфектно изпълнение. Макар че размяната на реплики беше изпитание на воля и самообладание, той остана натъжен. Съсредоточи се върху фактите, отхвърляйки емоциите, и разказа на Реми всичко, което знаеше за жената, която си беше тръгнала с бебето, включително и връзката ѝ с въпросната клиника в Швейцария. Когато свърши, дръпна се назад на стола си, кръстоса ръце и рече:

— Нещата не изглеждат добре за нея, нали?

Реми замълча. Те знаеха всичко. Почувства, че тялото му прелива от нервна енергия.

Стария обмисли думите си, преди да очертае плана.

— Нека приемем, колкото и да е спорно, че тя е невинна. Твоята задача е да я прехвърлиш заедно с детето през границата в Швейцария. Понастоящем ние знаем, че Андреас и майка му са вече в Монтро.

— Ако жената е невинна, как ще се прехвърли с бебето през границата?

— Точно така — рече той. — Как? Ако е невинна, здравата е загазила. Няма свидетелство за раждане, нито паспорт на бебето. По изключение този път бюрокрацията работи в наша полза.

— И какъв е точно случаят? Защото, ако е виновна, документи не ѝ трябва. Вече ги има.

— Единственото нещо, което знам и което ме кара да вярвам, че тя е станала жертва на много лошо стечение на обстоятелствата — той се прокашля, — или, че е изключително умна, е това, че днес сутринта е ходила в американското посолство. Моите източници ме информираха, че тя е обявила, че е загубила както всички документи на бебето, така и своите по време на атентата.

— Това изглежда достатъчно, нали? — безучастно попита Реми.

Стария изгледа с обич протезето си.

— Най-внезапно всички увъртания, лъжи, заблуждаващи маневри не означават нищо за теб, така ли? — Той се усмихна с минимум толерантност. — Ти не си във форма — добродушно продължи той. — Не ти ли мина през ума, че те искат ние да им повярваме? Ако предположим, обаче, че твоята интуиция е вярна и тя е невинна и наистина няма документи за детето. Точно тук се появяваш ти, яхнал бял кон. Ще й доставиш това, от което тя има нужда. А когато това стане, всички ще се озоват на едно място в красивата антисептична Швейцария, в това число и Петер Тоглин — добави Стария.

— А как ще го направя? — попита Реми, усещайки как стомахът му се свива. — Как ще й намеря документи за бебето?

— Най-напред ще се свържеш с нашия приятел, който работи близо до църквата „Сакр Къор“, онзи човек, който може да те подпише по-добре и от самия тебе. Когато научиш всички необходими подробности за това, което тя нарича свое бебе, ще кажеш на мъжа да пригответи фалшифицирано свидетелство за раждане. Ние знаем къде е отседнала. Ти ще се срещнеш с нея случайно. Хотелът ѝ най-случайно се намира близо до твоя апартамент. Излъжи. Кажи ѝ, че си я разпознал от ресторанта „Фуке“. Не е необходимо аз да ти казвам как да я омайваш. Ще започнеш с покана за кафе. Знам ли? Какво прелестно бебче, обяд, разходка, може би вечеря, но и разговори. — Той сви рамене. — Ако е невинна, тя е уязвима, крехка и без съмнение изплашена. — Той се приведе напред. — Независимо от това какво ще се получи, ти ще я привлечеш със своя чар, след което ще смениш тактиката и ще направиш всичко, което е необходимо, за да я накараш да разбере, че за своите действия тя ще се наложи да плати цена и при това доста голяма цена, ако не приеме да ни сътрудничи. Тя е откраднала бебето. Това е стартовата позиция. — Той внимателно наблюдаваше Реми. — А, разбира се, би могъл да споменеш, че разполагаме с видеозапис, който е документирал действията ѝ във „Фуке“.

Това беше мигът, последният му шанс да разкаже на Стария всичко и да спести на всички доста неприятности. Но точно в този момент Реми не бе в настроение да приеме пълното отсъствие на чувства на Стария към всички детайли на тази игра на шах с човешки фигури. Особено го подразни фиксидеята му да стигне до следващия



пункт, независимо от последствията. Объркан от отчаяние, за него бе цяло мъчение да се опълчи срещу емоциите си.

— Когато я накараш да разбере ситуацията, остава само да бъде уведомен Тоглин за това къде е детето — заключи Стария.

В този момент Реми беше смаян от собствените си емоции. Мисълта му бе насочена единствено към това как да защити Лекси и бебето.

— А как се очаква от мен да направя това? Да му се обадя и да му кажа ли?

— Картината на Тисо — тихо каза Стария. — Нали това беше идеята?

Това не беше правилният въпрос. Реми бе объркан.

— Естествено — отговори той бързо.

Стария се приведе още по-напред.

— Нали така?

— Очевидно е — отговори Реми преднамерено забавено. — Картината е у мен. Тоглин я иска. Той ще накара „Сотби“ да се свържат с мен. Нещо, което не е никак сложно.

Усещаше как в стомаха му се надига гняв. Беше открил война по всички фронтове.

— Кой ще каже на Тоглин къде е бебето? — повторно попита Реми.

На лицето на Стария беше изписано мрачно изражение.

— Това не е твой проблем. Аз ще имам грижата.

Реми не знаеше кой е бил точно моментът, в който бе разбрал плана на Стария. Можеше да е бил още по време на първата им среща в неговия апартамент, можеше да е бил по време на обяда. Знаеше само, че внезапно е разбрал каква е играта.

— И така, и иначе, тя е примамката, нали? — Усети как гневът му се надига. — Поради което и тя, и бебето могат да бъдат употребени. — Той се овладя. — И това е положителният резултат — рече той саркастично. — А какво, по дяволите, ще стане, ако тя е виновна?

— Същото, което ще се случи на всички останали — тихо отговори Стария. — Но нека не изпреварваме нещата. Аз съм склонен да предполагам, че тя няма нищо общо с този заговор.

— Ако тя няма нищо общо със заговора, защо ще я замесваме?  
— настоя Реми.

Стария въздъхна.

— В идеалния свят невинните си тръгват здрави и читави. Жената би се върнала в Ню Йорк с новото си дете и би продължила да живее живота си. — Внезапно Стария заговори по-бързо и по-строго, отколкото Реми бе очаквал. — За съжаление, светът, в който живеем, далеч не е идеален. — Гласът му прозвуча неопределено, когато продължи. — Бебето, разбира се, изобщо не влиза в сметката. Що се отнася до жената, ако ти успееш да уредиш всичко, без тя да ни попречи, мога само да ѝ пожелаая да е жива и здрава. Ако не, какво мога да кажа? Ако е виновна, изобщо не ме интересува какво ще стане с нея.

Той се сети за Роуз и за това как тя изобщо не бе улучила мишената. Да се използват чувствата на Реми не бе гаранция, че той ще изпълни задачата. Беше просто прекалено рисковано да зависят от него. Беше настъпило времето да се престане с игричките и абстрактните разговори, макар и Стария да направи така, че да изглежда, че изостава с два такта от оркестъра.

— Реми — започна тихо Стария, — аз не си позволявам да гадая. Само се опитвам да ти помогна да свършиш онова, в което ти си толкова добър, и да предвидя действията и плановете на нашите противници. Ако тя е невинна, единствената ѝ грешка е, че е попаднала не когато трябва и не където трябва. Ако си позволя да се занимавам с абстрактни категории, било това догадки, желаниа или чувства, аз винаги ще търпя провал. — Той се присегна и стисна рамото на Реми. — Вярвам, че ти си единственият, който може да я накара да каже истината. — Той се дръпна назад на стола си. — Много неща са заложени на карта тук. — Той сви рамене. — При най-лошо стечение на обстоятелствата, ако тя лъже тях, може да излъже и нас.

Реми почувства, че се опитва да запази равновесие някъде между лоялността и любовта.

— Ако е невинна, тя няма нищо общо с тази битка — опита се да спори той.

Стария леко се дръпна назад в безпомощно равнодушие.

— Какво, по дяволите, искаш да кажа? Че изпитвам съжаление за нея? Че съм готов да зарежа цялата тази работа, защото приятелят ѝ се

оженил за нея, за да сложи край на страданията си, или защото тя е решила да обядва във „Фуке“ и най-случайно е избрала точно този момент, за да мине покрай колата. — Лицето му придоби студен израз. — *Казах* го и преди. Съдба. В момента, в който е взела бебето, тя е решила своята съдба. Край на историята. Дали е невинна? Кой може да знае? Дали е знаела, че се забърква в това, ако е виновна? — Той се усмихна откровено грубо. — Това не е мой проблем. Има ли някакво значение, че тя няма нищо общо с тази битка, както ти се изрази? Хич не ме интересува!

Най-напред главата на Реми, а след това цялото му тяло се обърнаха, за да се изправи той очи в очи със Стария.

— Трябва ми един месец, за да свърша тази работа така, както аз си знам.

— Какво се готвиш да направиш?

— Ще ти кажа.

Стария го изгледа внимателно.

— Добре, разполагаш с една седмица да свършиш всичко, както ти си знаеш.

— Три седмици — започна да се пазари Реми.

— Две седмици.

Реми държеше на своето.

— Три седмици — повтори той без всякакви емоции. — Според теб това е графикът за трансплантацията на Андреас. Дотогава им трябва детето.

— Две седмици и не ме насилвай. Само че искам да знам *какво* се готвиш да направиш и това е заповед.

Реми нямаше избор.

— Ще се погрижа за Тоглин и Андреас. Както и ти самият каза, Али Карим вероятно няма нищо общо, но ще направя всичко възможно. Но не и за нейна сметка. В никакъв случай. — Той помълча. — Нито за сметка на бебето.

— Ами ако тя е виновна и в това няма никакво съмнение?

— Всичко по реда си — отговори Реми.

Стария сви рамене.

— Ами ако ти така и не успееш нищо да научиш? Тогава какво? — попита той, разбирайки, че не е нужно да казва нищо повече. — Аз

ти предлагам само да свършиш това, което умееш най-добре. Ти ще се заемеш с човешкия фактор, а аз ще се погрижа за останалото.

Реми нямаше намерение да бъде придумван.

— Наясно ли сме по въпроса? Искам да свърша всичко, както аз си знам. Дължиш ми това.

Ако беше друг, Стария щеше да настоява на своето. Той не дължеше на никого нищо.

Когато и двамата се изправиха, за да се разделят, погледите им не успяха да се срещнат.

\* \* \*

Доста време след като Реми си тръгна от посолството, и когато беше вече твърде късно, за да има значение, той най-сетне задряма, за да се събуди обаче след няколко часа, обладан от една-едничка мисъл. Беше влязъл в капана. Разтревожен и ядосан на самия себе си повече, отколкото на Стария, Реми не успя пак да заспи. Не спираше да се пита как му се бе случило това. Каква бе вероятността да се влюби в една непозната, за която се предполагаше, че не е нищо повече от ненужна подробност в цялата тази мръсна работа? Той вдигна телефона и позвъни на техния фалшификатор. Даде му необходимата информация и се договори да мине да вземе швейцарския паспорт на Крисчън Блейк в седем часа сутринта.

\* \* \*

Стария също имаше проблеми да заспи. Циник по природа, той продължаваше да се удивлява на дързостта на Реми да предполага, че ще го остави да свърши всичко „както той си знае“. Какво, по дяволите, бе станало с патриотизма? Докато се въртеше и обръщаше неспокойно в леглото, реши, че патриотизмът в ХХІ век се бе изпарил, както бяха отменени и правилата за водене на бойни действия.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лекси бе седнала на масата, на която сервираха храната в стаята ѝ, обърната с лице към Сорша, която държеше Крисчън в ръце. Двете жени бавно и с наслада ядяха кроасани и пиеха кафе в този очарователен хотел, влюбени до полуда в здравето и прелестно бебе, като разполагаха и с време, и с пари, да се наслаждават на престоя си в един от най-красивите градове на света.

— Доникъде не сме стигнали. Само губим ценно време — наруши тишината Лекси.

Сорша остави чашката си.

— Трудно ли е да се намери фалшификатор?

Лекси я стрелна с удивен поглед.

— Не знам. Защо не попиташ портиера?

Точно в този момент извън телефонът на хотела. Лекси се присегна към слушалката, за да се обади.

— Да, благодаря ви, че проявявате интерес — каза тя в слушалката. — Майка ми пристигна благополучно. — Последва мълчание, през което тя слушаше. — Сега ли? — попита тя, съзнавайки, че все още може да се измъкне, без да го обиди. Измърмори нещо за петнадесет минути и затвори телефона. — Колко странно — замислено рече тя.

— Кой беше това?

— Той. Долу е — отговори Лекси с озадачен израз на лицето. — Изглежда, че иска да ме види. — Запътвайки се към съседната стая, тя добави: — Беше споменал нещо за разходка, но не съм очаквала, че ще се обади толкова скоро и толкова рано.

\* \* \*

Реми я чакаше във фоайето между въртящата се врата и рецепцията. Тя го измери добре с поглед, още с излизането си от асансьора, докато крачеше по червения килим, за да застане на няколко

крачки от него. Той я чакаше там и ѝ се стори по-висок, отколкото го помнеше, с по-широки плещи и с по-слабо лице. Беше облечен с всекидневен панталон в цвят каки, с бежово ленено сако и светлосиня риза, разкопчана на врата, но изглеждаше по-елегантен, отколкото при трите предишни случая, когато тя бе в неговата компания. Докато се приближаваше към него, тя си помисли, че съдбата ѝ дължеше два човешки живота — единият за баща ѝ и другият за Ник, макар и двете загуби да оставаха завинаги у нея. Бе останала изненадана, че Крисчън зае сърцето ѝ, макар че там имаше място и за друг човек. Реми тръгна към нея, без да каже нито дума, и я улови за ръка, за да я насочи към въртящата се врата. От допира сякаш я удари електрически ток. Остави се да я водят, като вярваше, че тялото ѝ се подчинява на собствената си воля. Разкъсваше се между това да остане откъм безопасната страна на огледалото и да се наслаждава на усещането за гузно удоволствие, което изпитваше в негово присъствие, като почти не го поглеждаше.

— Знам едно тихо кафене точно от другата страна на улицата — каза той, след като излязоха от хотела.

Докато прекосяваха отсреща, тя продължи да усеща натиска на ръката му върху своята.

— Снощи търгът мина добре — каза ѝ той, докато чакаха светофара да светне зелено. — Довечера заминавам за Швейцария. — Той се спря и като постави и двете си ръце на раменете ѝ, я обърна с лице към себе си. — Трябваше да ви видя, преди да замина.

Тя го изгледа критично с кехлибарените си очи, в начало с изумление, после ѝ стана забавно.

— Дали да се чувствам поласкана, или да се изплаша?

Той остана ужасно сериозен, когато отговори.

— Не го казах, за да ви лаская — започна той. — И нямам намерение да ви плаша.

Двамата се усмигнаха за миг, но без да се погледнат. Думите му я объркаха, ала тя прояви достатъчно благоразумие да не демонстрира съмнението си.

— Всичко това е много загадъчно — безгрижно рече Лекси, докато пресичаха улицата. Когато се намериха на отсрещната страна, тя се освободи от ръката му и тръгна няколко крачки пред него. Обърна се. — Аз, така или иначе, няма да ви държа сметка за необмислените думи — рече тя.

— Не бяха необмислени. Точно това исках да кажа и в двата случая — отговори той, като ускори ход, за да я настигне.

Лекси бе облечена в черно — панталони, тениска и сандали. Косата ѝ бе прибрана отзад на темето, беше си сложила само червило. Когато Реми се изравни с нея и пак улови ръката ѝ, тя си даде сметка, че дори да имаше високи платформи на обувките, той пак щеше да остане, макар и малко по-висок. Това само по себе си ѝ се случваше за пръв път — да застане фактически до някой мъж, който поне да е на един ръст с нея. Бе ѝ непознато, помисли си тя, да не стърчи над другия човек.

Двамата влязоха в кафенето, без да разговарят за нещо конкретно, сериозно, като двама души, които запълваха едно и също пространство — между радостта и надеждата. Когато и двамата изчерпаха запасите си от светски разговор, Реми се наведе напред и улови ръката ѝ в двете си ръце, като отделяше пръстите ѝ един по един, сякаш развързваше панделката на скъп подарък.

— Лекси — започна бавно той. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

Тя внезапно долови как в нея се надига ужас. Успокой се, опита се да си наложи тя. Той държеше ръката ѝ, гласът му бе благ, не биваше да очаква най-лошото. Ала все пак всичко това бе прекалено добро, за да е истина. Кошмарните варианти на тази пиеса бяха безкрай, но въпреки това, някъде дълбоко в себе си тя перверзно се възбуждаше от загадката. Обърна се към него и видя, че изучава ръката ѝ, сякаш там бе отговорът на всичко. *Кой си ти, отчаяно се питаше тя. Какво искаш от мен?*

Той искаше просто да ѝ каже, че от мига, в който я видя, бе започнал да изпитва към нея, тези необясними и неразумни чувства, които обагряха разсъдъка му. Искаше да улови ръката ѝ, тази, която държеше, и да я изведе от кафенето, да я заведе някъде далече, където можеха да са сами. Той искаше да забрави кой е и какво прави там и да остави другите да се безпокоят за това как да свършат работата.

— Важно е да ме слушаш внимателно — каза той с лиричния си акцент, който бе толкова трудно определим. Не съвсем британски, не съвсем френски и не съвсем какъвто и да било друг. Минаха няколко секунди. Той бе спрял да говори. При все това тя усети, че той не се мъчи да подбира думите си, а само се подготвя за яростно

настъпление. Тя понечи да каже нещо, да се засмее или да побегне, не бе съвсем сигурна какво да направи, но неговият хват се затегна.

— Само след няколко минути ще разбереш всичко. — Той помълча. — Повярвай ми.

Този път тя възвърна гласа си, макар че не го разпозна като свой.

— Да ви повярвам ли? — повтори думите му тя, като се питаше какво общо имаше доверието с тяхната кратка случайна среща. Опита се да изглежда развеселена, макар че в никакъв случай не се чувстваше така. — Посочете ми една разумна причина за това — каза тя насмешливо, като се опита да изцеди последната капчица оптимизъм.

Той изглеждаше натъжен от нейното отношение.

— Защото нямаш избор — каза просто той.

Ако само можеше да обясни, че от момента, в който я зърна за пръв път, бе изпитал някакъв вътрешен катаклизъм, какъвто не бе познавал дотогава. Искаше да закрие устните ѝ със своите, да се люби с нея, да я защити, да я опази — и нея, и бебето. Искаше това, за което никога не бе посмял да се надява, преди да я срещне — да получи втори шанс в живота.

Реми вече бе решил да приеме, че тя е невинна.

— Това не се предполагаше, че ще стане по този начин — продължи той. — Не се предполагаше, че ти ще си там. Ние не го бяхме планирали по този начин.

— Ние ли? — прекъсна го тя, а гневът внезапно се надигна в нея и тя издърпа ръката си. — *Кой си ти?* Кой са тези *ние* и защо ви е било грижа къде се е предполагало да бъда? — Тя си пое дълбоко дъх. — Защо не кажеш нещо по същество? — Усети, че не ѝ достига въздух.

Гласът му остана спокоен.

— Преди да обясня, ще ти кажа няколко неща за самата теб — продължи той, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

И започна да ѝ говори за самата нея, от детските ѝ травми и изпитанията ѝ като възрастна, от отделни случки, които ѝ бяха причинили невъобразими страдания, до други, от които изпитваше огромна гордост, радост и увереност във възможностите си за оцеляване. Позоваваше се на колегите ѝ, на агентката ѝ и на неколцина нейни приятели. Цитираше имена на хора, дати, места, епизоди от миналото ѝ, дори често повтаряни откъси от разговорите, които бе водила през последните няколко дни с майка си или по телефона с



Дерик, описа вилата в Монтьо, лекаря, който се грижеше за Ник, болничната стая, в която Ник бе починал, както и заглавията на няколко книги в службата ѝ, у дома, в Ню Йорк.

Тя вече бе престанала да мисли, да изпитва или да вижда каквото и да било. Шок и страх едва не бяха я парализирали и тя остана съвсем неподвижна, като почти не дишаше, докато го наблюдаваше как се преобразява пред самите ѝ очи от мъжа, който си представяше да прониква в тялото ѝ, в мъжа, който изнасилваше самата ѝ душа. Тя го гледаше така, сякаш той бе луд. Не казвай повече нито дума, предупреди го тя в мислите си, недей да приемаш за даден дори един от пръстите ми, отекваха думите в главата ѝ, защото аз съм стигнала до своя предел и нямам какво да губя. Искаше да изпищи. Сви юмруците си и напълни дробовете си с въздух, но хаосът я задуши и тя просто седеше там, бледа и разтреперана. Също така внезапно гърлото ѝ се отпусна и вместо това се появи глух глас, който тя трудно разпозна като свой.

— Крисчън — само успя да каже тя.

— Крисчън — повтори той спокойно, — само че кръщелното му име при раждането е Рашид Али Карим и е роден в Бейрут. — Той помълча, ненавиждаше се за това, което предстоеше да ѝ каже. — Но ти вероятно вече знаеш това. — Той я наблюдаваше внимателно.

— Чакай малко — започна тя и се надигна да стане. Но той здраво бе уловил ръката ѝ в своята и я придърпа да седне. — Откъде, по дяволите, мога да знам това?

— Веднъж вече излъга. Защо да не го направиш сега пак? — сериозно попита той.

Лекси унило призна, че това бе така.

— От кога съм длъжна да ти казвам истината? — защити се тя, но беше пребледняла.

— Нека да продължа — доста любезно предложи Реми. — Бащата на детето е един психопат, син на един изрод от най-голям калибър, а майката е едно швейцарско момиче, студентка, прелъстена от този убиец, който бе планирал да я убие, но тя обърка плана му, когато се самовзриви във „Фуке“, вместо да му достави удоволствието той да я взриви пред американското посолство.

Лекси стоеше там, слушаше го, ала същевременно беше някъде другаде, високо над масата. Залата се въртеше. Имаше нещо познато в

неговия разказ, едно име, което бе чула някъде през последните няколко дни. В посолството, разбира се, точно така, когато онзи напет и дребничък посланик бе споменал името Али Карим. Тя потръпна, когато произнесе думите, донякъде на себе си, донякъде на глас.

— Това е той, нали? — попита тя. — Али Карим.

Той помълча.

— Той е само част от всичко.

Тя се взираше някъде покрай него, в някакъв въображаем спасител в другия край на залата. Внезапно тя се разсмя високо.

— И след всичко, което, изглежда, знаеш за мен, ти наистина вярваш, че съм била съучастница на тези хора? — Лекси издърпа ръката си и за миг се изкуши дали да не избяга. — Ти си луд. Ти си напълно полудял!

— В тази история има твърде много съвпадения, които ме спират да ти повярвам.

— Като например?

— Когато му дойде времето, ще ти кажа — отвърна той, очаквайки тя да избухне.

Колкото и да бе странно, Лекси почти не реагира. Тя така и не разбра откъде я завладя това ледено спокойствие, но когато заговори, осъзна, че думите ѝ почти не са свързани с това, което изпитваше. Главата ѝ се въртеше.

— Ти закъсна — кротко каза тя.

Реми я изгледа втренчено.

— Какво искаш да кажеш?

Тя неволно потрепера.

— Обади ми се Дерик, онзи журналист, с когото бяхме на обяд. Той гледал видеозаписа. Знае, че атентаторката ми е дала бебето.

Той кимна бавно в знак на потвърждение. Разбира се. Трябваше да се досети.

— Какво каза?

— Само това. След което аз го излъгах за Крисчън.

— Добре ли се познаваш с Дерик?

— Неотдавна се запознахме — отговори Лекси. — Защо?

— Той от дълго време ли работи за Ай Ти Ен?

— Не — отвърна тя. — Мисля, че е постъпил на работа само преди няколко месеца.

— А преди това?

— Чувала съм, че отразявал конфликта в Северна Ирландия. Някой казваше, че работел на свободна практика, но не знам със сигурност.

— Ясно — каза Реми, докато в ума му се въртяха всякакви възможни мисли.

Долавяйки някакъв елемент на сдържаност у него, тя премина в атака.

— Недей да криеш нищо — студено рече Лекси, като насочи втренчения си поглед към него. — Ти стигна доста далече, Стефан Еди-кой си. Хайде, разказвай.

— Когато съм готов — отвърна той, все още потресен от новината.

Той изпадна в мълчание, което я накара да се почувства в безизходица. Кой знае защо тя се бе пристрастила към гласа му, а сега бе зейнала празнота. Тази ситуация бе пълна лудост. Той беше луд.

— Твоят приятел си играе в много опасни води — рече той най-накрая.

— Той не ми е приятел. — Тя го изгледа внимателно. — Така или иначе, той е видял всичко — заяви тя, придържайки се към фактите. — А ти защо играеш игри?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, Реми рече:

— Да, аз те видях как взе Крисчън. — Той умишлено използва името, което Лекси бе дала на детето, сякаш го бе приел за негово кръщелно име, сега, когато то принадлежеше на жената, която седеше срещу него. — Ако приемем, че ти не си взела никакво участие в цялата работа и не си знаела какво ще стане, след като си тръгна с бебето, фактът е, че имаме проблем, проблем още по-голям, отколкото предполагагах. Особено сега, когато този журналист е гледал видеозаписа.

Ето пак, пак говореше от името на някакви зловеци „ние“. Тя бе загубила самообладание и сега рухваше, изплъзваше се и се проваляше, без всякаква надежда някога да се съвземе.

— Така че, както виждаш, ние се нуждаем един от друг — продължи той. — Защото дори ние да не се бяхме сблъскали с теб и при най-добро стечение на обстоятелствата, ако ти не се бе появила случайно и, извинявам се, че трябва да го кажа, не бе застанала на пътя

ни, ние не бихме водили този разговор днес. Щяхме да свършим това, което е необходимо.

Повдигна ѝ се.

— Това, което е необходимо за какво? — повтори думите му тя, а очите ѝ зейнаха широко разтворени от страх.

Той пак не обърна внимание на въпроса ѝ, а вместо това я изгледа право в очите. Лекси отговори по същия начин на погледа му. Той бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади документа и ѝ го подаде. Тя не помръдна.

— Хайде — рече той, — вземи го.

Без да откъсва очи от лицето му, тя взе документа. Наведе очи и го прочете едва след няколко секунди.

— Но как? — понечи да каже тя и зачака.

— Няма значение как — нехайно отговори Реми. — Има значение само, че това е швейцарско свидетелство за раждане, безукорно до последната подробност, с фамилното име на Крисчън и с дата и място на раждане. Предположих, че си имала намерение детето да носи името на покойния ти съпруг.

Преди рефлексите ѝ да задействат достатъчно бързо, той взе документа от нея и го прибра обратно в джоба си.

Тя пое дълбоко дъх и продължи да се взира в него, сякаш само той можеше да ѝ подсказе как да реагира. Намери нещо в себе си, все още останало, за това коя е и коя е била, преди да се озове в този кошмар, и най-накрая попита:

— Откъде знаеше за това?

— Предположих, че посещенията ти в американското посолство не е било само с цел да си побъбриш с посланика.

— Ти си ме следил — тихо рече тя, възмуцението ѝ можеше да се прочете само в очите ѝ.

Той не я поправи, макар че думите ѝ извикаха нови въпроси в ума му. Помисли си, че ако не я бе проследил, а той не го бе направил, тогава Стария бе наредил на някого да го направи.

— Браво, браво — продължи тя с престорена ненужна храброст, — не бих казала, че много те бива да водиш светски разговори.

Очите ѝ задържаха втренчения му поглед и ѝ се стори, че долавя някаква усмивчица, която се появи и изчезна върху устните му. Тя обаче се бе свързала достатъчно от шока, за да не я интересува как той

реагира на остроумията ѝ или на всичко друго всъщност. Гласът ѝ прозвуча рязко.

— Хайде да оставим това *ние* и *вие*, ако нямаш нищо против, и да ограничим разговора само до нас двамата.

— Съгласен — каза той рязко и се обърна да поиска сметката.

— Това ли е всичко? — попита тя с нотка на паника в гласа. — Няма ли да ми кажеш какво трябва да направя, за да те махна от живота си, за да мога да се махна оттук?

Той остави банкнота от десет евро на масата и се изправи.

— Мисля, че ще можем да завършим разговора си в онази малка градинка зад ъгъла. Помниш ли колко приятно беше миналия път, когато бяхме там? Нали нямаш нищо против да се поразходим?

Той е луд, помисли си тя, един напълно побъркан човек, който очевидно нанася своя удар под яркото утрешно слънце, като използва най-опасното оръжие — безупречно фалшифицирано свидетелство за раждане, за да всели у нея страх от Бога.

— А ако имам? — попита тя, като движеше устата си с овладян гняв.

— Тогава ще те пренеса до там — каза той с красива усмивка.

Тя се изправи и го изгледа за миг с невярващи очи, след което отклони поглед. Имаше пълна готовност да изстреля един милион оскърбления, но реши да ги задържи в бойна готовност и да го изслуша. В един миг на безразсъдство си представи как се опитва да разкъса джоба му, грабва документа и веднага побягва.

Двамата тръгнаха към градинката. Той я държеше здраво за ръка и за случайния наблюдател двамата изглеждаха като всички останали привлекателни двойки, които се разхождаха в ясната и слънчева парижка утрин, като единственото, което ги интересува, е колко са влюбени и колко им е приятно да бъдат в най-красивия град на света, докато страстта им не ги завладееше и те не изтичваха обратно в хотела си, за да се любят лудо, преди да отидат да се насладят на вечеря в петзвезден ресторант с бутилка прекрасно вино.

Когато влязоха през портата, която водеше към малката градинка недалече от нейния хотел, той ускори крачка и тя някак си осъзна, че я води към същото място, където бяха седели миналия път, когато бяха заедно там. Крисчън сега не беше пристегнат към гърдите ѝ, но ето че

те се намериха на същата пейка. Ръката ѝ още беше здраво стисната от неговата.

Гласът му внезапно се промени — от обвиняващ в съзаклятнически.

— Лекси — тихо каза той, — аз не съм твой враг. Всъщност, аз съм единственият човек, който може да ти помогне да получиш това, което искаш, без да рискуваш живота си. — Той помълча и я погледна, отмятайки кичура коса от челото ѝ. — Или живота на Крисчън.

Тя не помръдна. Това беше мач бол, точката, с която се печелеше мача, а тя още не беше прехвърлила топката през мрежата.

— Трябва единствено да ме слушаш и да правиш всичко, което ти казвам.

Вълна от негодувание се надигна в нея и веднага прерасна в гняв.

— Ти напълно си се побъркал — рече тя през стиснатите си зъби. — Ами ако започна да пиця, ако избягам или ако отида в полицията или в посолството?

— И какво ще им кажеш, че си откраднала едно бебе по време на агентата от самата агентаторка, а сега някакъв непознат не те оставя на мира и ти предлага фалшифицирано свидетелство за раждане? — Той поклати глава. — О, и защо по дяволите, би направила това?

Тя замълча потресена и усети как сълзите ѝ се ронят.

— Защо не изслушаш това, което трябва да ти кажа, и тогава — продължи Реми, — ако продължаваш да мислиш, че съм се побъркал или че се опитвам да ти навредя... — Той сви рамене. — Прави какаото искаш. Няма да те спра. — Той помълча. — Щеше ли да има значение за теб, ако ти бях казал, че вярвам, че си невинна?

Лекси обаче не се хвана на тази уловка.

— Кой, по дяволите, си ти да казваш кой е невинен и кой е виновен? — настойчиво попита тя.

— Да не би да искаш да е точно обратното? — Тя нямаше представа колко безпощаден можеше да бъде той. За него това бе детска игра. — Престани да спориш с мен, Лекси, и ме изслушай.

Мълчанието ѝ означаваше готовност да отстъпи. Нямаше избор. Беше достатъчно умна, за да разбере това.

Що се отнася до него, той разбра, че може изцяло да разчита на пълното ѝ внимание. След като обеща на Стария, че ще приеме

всичките му искания, стига тя и бебето да бъдат в безопасност, той отдели много часове да изготви този план. При обичайни обстоятелства, ако проклетата бомба не беше избухнала във „Фуке“, цялата тази история можеше да свърши по-различно. Обстоятелствата обаче не бяха обичайни и той бе взел решение да се върне към работата си, преди тази жена да бе оградила незаличимо местенце в сърцето му. Що се отнася до плана, Стария бе приел да му даде две седмици време и нито ден повече, за да свърши цялата работа. Това беше хазарт и Реми го знаеше. Ако не успееше да изпълни задачата, Лекси, Крисчън, а сега вече и Сорша, щяха да станат пасив, когато Стария вдигнеше диригентската палка и поемеше оркестъра. Едно нещо бе ясно. За разлика от Реми той нямаше да постави тяхното благополучие в началото на своя списък по важност. А сега се бе появила и още една променлива величина в уравнението. Дерик Ландън.

Гласът му прозвуча като глас на командир, който за миг е бил обзет от съжаление и емоционална привързаност към армията си.

— Най-напред, ти си съвсем права, Лекси — започна Реми. — Аз те излъгах, но засега нека оставим нещата както са, защото по този начин всичко става по-просто и за двамата ни.

Тя изля нелогичния си гняв върху самата себе си, за пръв път откакто бе слязла от асансьора в хотела и бе попаднала в тази невъобразима клопка. В този миг беше готова да упражни и насилие.

— По-просто е за теб — каза тя, запазвайки, доколкото можеше, достойнството си. — Така че защо не се придържаш към това да обясниш как се готвиш да ми помогнеш да се махна от теб и от твоите прекрасни приятелчета. — Тя си пое дъх. — Тези ние, за които постоянно повтаряш. А между другото — добави тя, набирайки сила, — откъде мога да знам дали ти не си съучастник на Дерик?

Поразително, помисли си Реми. Откъде можеше да знае? А тъй като той не беше съучастник на журналиста, тогава кой му бе съучастник? В момента обаче имаше други неща, които искаше да обсъди с нея. Гласът на Реми звучеше бавно и обмислено, когато започна да разнищва историята на Андреас, болестта му, атентаторката и бебето, както и всички други подробности за това как животът ѝ е в опасност, а Крисчън изложен на риск да бъде отвлечен и използван за спасяване на живота на биологическия си баща. Той стигна до там, че

обясни как тя, Александра Рейн, играе централна роля за евентуалното залавяне на саудитския арабин. Накрая ѝ разказа и за клиниката в Монтьорь и как и Андреас, и покойният ѝ съпруг са били лекувани от един и същ прочут лекар.

— Сега виждаш ли какво имах предвид, когато говорих за многобройните съвпадения — заключи той.

Очите ѝ се разтвориха широко от страх.

— Не съм знаела това — каза тя и гласът ѝ секна. Ала сега вече не я интересуваше дали той ѝ вярва или не. Изпитваше ужас, бе изтощена, а мислите ѝ препускаха в милион различни посоки. Когато най-сетне заговори, в гласа ѝ се усещаше примирение със съдбата, а тялото ѝ бе напълно неподвижно. — Ти изобщо не си имал намерение да ни оставиш да се върнем в Ню Йорк, нали? — попита тихо тя.

Реми вдигна с усилие поглед към нея.

— Не, нямах — призна той. — Не, засега.

Тя внезапно бе изгубила представа за сигурност, за утеха, за това, че си е намерила импровизиран спасител. Този човек беше крадец от световна класа. Той беше откраднал и последната капчица надежда, която тя се бе заставила да съхрани. Макар и да разбираше, вероятно по-зле, отколкото би ѝ се искало, тя все пак бе започнала и да осъзнава точно каква игра играеше той и защо. Това, което я смущаваше точно сега, беше, че на някакво дълбоко и недостъпно ниво продължаваше да му вярва и, което бе по-лошо, го желаше повече, отколкото бе желала, когато и да било другиго. Тя обаче се възпираше, блуждаейки ту насам, ту натам за няколко безкрайни секунди, като внимаваше за начина си на изразяване и за мимиките си и упражняваше контрол над думите си, преди да ги изрече, за да не допусне никакво моментно невнимание. Запазвайки цялото си останало достойнство, тя го попита:

— Как можеш да се гледаш в огледалото?

Той не отклони очи от втренчения ѝ поглед, но и не каза нищо. Тя имаше чувството, че все едно говори на някой сфинкс.

— Аз мога да разбера, че ме използваш, мен, една крадла и лъжкиня, една жена, която е смятала, че безнаказано ще се измъкне и просто ще може да изчезне с бебето — продължи тирадата си тя. — Аз разбирам как можеш да обясниш това, че ме излагаш на опасност, но кажи ми как се чувстваш, когато излагаш на риск и един невинен детски живот?



Това беше рискован ход, но Реми го предприе и пак ѝ повтори мисълта си.

— Аз съм твоят най-добър залог — повтори той, като погледна към ръцете си и след това погледът му изгори очите ѝ. — Без мен, ти и Крисчън, нямате никакви изгледи за успех. Помисли си само. На кого би се доверила по-скоро — осмели се да попита той, — на Дерик или на мен?

Когато той я погледна, тя я усети. Не можеше да се сгречи тази негова възпирана сексуалност, която най-сетне разруши непроницаемата му фасада. Значи тя все пак не грешеше. Не каза нищо, ала въпреки това почувства, че той наистина бе единственият човек на земята, който знаеше отговорите и притежаваше опита и нужната подготовка, за да ѝ предложи сигурен и осъществим начин да излезе от тази ужасна ситуация. И все пак някаква частица съмнение или може би упорство надделяха, когато тя най-сетне заговори.

— Честно казано, на никого от вас двамата — отвърна тя. — А какво ще стане, ако аз просто упражня възможността, която така галантно ми предложихте, когато започнахме този разговор? — продължи тя, в гласа ѝ прозвуча нескрит сарказъм. — Какво ще стане, ако просто стана и си тръгна? Да си пробвам късмета? Какво ще стане, ако ти заявя, че не се боя? Какво ще стане, ако ти кажа, че изобщо не ми пука от онези другите изверги? — Тя едва си поемаше дъх. — Какво ще стане, ако ти кажа, че смятам, че ти лъжеш? Какво ще стане, ако ти заявя, че и ти си такъв изрод, който иска пари или... — Тя помълча, колебаейки се дали да каже това, в което фактически бе вярвала през цялото време, или най-малкото, в което се бе самоубедила да повярва, преди да научи истинските му мотиви. — Ти може би просто искаш да преспеш с мен — каза тя, демонстрирайки грубоватост, която не можеше да разпознае като своя. Но беше набрала инерция, бе се устремила напред и не можеше да се спре. — Какво би станало, ако кажа да? И после? Щеше ли да ми дадеш това свидетелство за раждане и да станем квити?

Почувства се неловко. Усети, че се изчервява. Знаеше, без да го поглежда, че не му е никак забавно, макар че съзнаваше и че той разбира отчаянието ѝ да се предлага по такъв начин на един напълно непознат човек. С едната си ръка той леко обърна лицето ѝ, за да я

застави да го погледне в очите. Тя усети как по страните ѝ се търколиха сълзи.

— Не е толкова лесно, Лекси — рече той сдържано и избърса с един пръст капчиците сълзи. — Нека ти обясня и останалото.

През целия си живот тя не се бе чувствала толкова съсипана и толкова уязвима.

— Имам ли някакъв избор? — Гласът ѝ секна.

Той безстрастно я запозна с всички най-големи подробности. Щяха да вземат Сорша и Крисчън и да заминат с кола за Монтьо. След като се настанят там, тя, майка ѝ и бебето ще бъдат поставени под охраната на двама от неговите хора, които щяха да се погрижат те да разполагат с всичко необходимо, за да си спестят колкото се може повече травми и неудобства при тези обстоятелства. В очите на околните двамата служители щяха да изглеждат като прислуга, която се грижи за приятното им прекарване там, докато станеше време да напуснат къщата и да се приберат в Щатите.

Тя започна да трепери — не само ръцете ѝ, но и цялото ѝ тяло.

— И ти ще се погрижиш за това Али Карим и неговото малко семейство да разберат коя съм аз и това, че съм там, така ли? — Всичко беше ясно. — Ще ме използваш като примамка, ще ме използваш, за да се добереш до тези копелета, дори това да означава те да ни избият всичките, а Крисчън да бъде използван като пушечно месо за медицински цели.

Реми я остави да говори екзалтирано. Той нямаше никакво намерение да ѝ обяснява, че рискът става много по-малък, ако той, а не Стария или журналистът я използваха като примамка.

— Ти си копеле — направо изплю думите тя. — Нямах ли съвест?

Той се застави да запази самообладание.

— Нямам, когато става дума за Али Карим и неговата банда главорези.

Нейната реакция бе нелепа, но тя разбираше, че ако се концентрира върху цялата чудовищност на ситуацията, щеше да осъзнае, че никога не би могла да я преживее.

— Аз нямам снимки за паспорт и дори не съм си насрочила среща в посолството — рече тя.

Той отговори съвсем делово, сякаш грижите ѝ бяха оправдани и уместни.

— Когато си тръгнем от тук, ще отидем в едно фотоателие недалече от посолството. Там ще ти направят снимките за двадесет минути. А що се отнася до срещата, тя вече е насрочена от твое име. Ще отидеш там по обяд. — Реми погледна часовника си. — След малко по-малко от един час. — Той видя, че тя е изтощена, че почти никаква борбеност не ѝ е останала и че само мрачно осъзнава, че е изгубила играта.

— Ти не си търговец на картини. Това всичко е било лъжа, както и останалите лъжи — заяви тя, изричайки думите с нескрито презрение.

Когато той отговори, тя за пръв път долови в гласа му нотка на самоотбрана.

— Това какъв съм в този момент е без значение.

— Ти си шпионин. — Тя изрече думите почти шепнешком.

— Дали това, че се опитвам да залавям хората, които взривяват невинни жени и деца и които отвличат и обезглавяват невинни хора в Ирак, би могло да ме оправдае, че няколко пъти незначително се отклоних от истината, как мислиш?

Но тя не бе свършила с него.

— За кого работиш, Стефан — изрече с погнуса името му тя. — Кой ти плаща, за да се изявяваш като най-великия спасител на човечеството?

— Това няма значение, Лекси — тихо отговори той. — Аз върша това, което вярвам, че е правилно.

— И това ли е правилно? — Тя се засмя. — Да заставиш майка ми и бебето ми... — Тя прекъсна изречението си, объркана за миг. — Да ни заставяш да се укриваме? Да ме караш да замина за Швейцария с теб? Да ни използваш, за да заловиш онези хора?

— Престани, Лекси — каза той и за пръв път тя долови в гласа му нотка на раздразнение. — Губиш ценно време.

Тя бе изтощена, толкова силно изморена, че почти не можеше да говори. Само преди три дни, всъщност, си бе мислила, че се е измъкнала, че двете със Сорша заедно ще разрешат проблема, че няма нищо друго, освен една бюрократична подробност, която ѝ пречеше да напусне Париж и да заживее щастливо оттам насетне с бебето, което

обичаше по-силно и от живота. Само преди седемдесет и два часа тя наистина вярваше, че е изстрадала достатъчно страхове и мъки с Ник, за да ѝ стигне за цяла вечност. Несъмнено беше глупачка. Сега се питаше как Сорша ще приеме новината. Това беше единственият светъл миг в иначе мрачната сутрин. Можеше само да си представи сцената в хотела.

— Ще ми позволиш ли да разкажа на майка ми какво става?

Реми пое дълбоко въздух.

— Боя се, че не — тихо каза той. — Ще отидем заедно в хотела.

Тя изгуби. За миг образите на майка ѝ и Крисчън замъглиха съзнанието ѝ. Мисълта за тях едва не я парализира, лиши я от способността да мисли, да диша, да говори. Тя с мъка сдържаше сълзите си — с храброст, за която бе сигурна, че той успя да забележи. Как можеше той да направи това? Що за чудовище бе, да не изпитва угризения? Тя бързо скочи на крака, а той бе редом с нея. Тя пристъпи крачка напред и вдигна ръка да го удари, но той я беше изпреварил. Улови ръката ѝ и я свали надолу отстрани на тялото ѝ, след което се присегна да улови и другата ѝ ръка. Тя не можеше да помръдне, но отвърна лице от него и заплака.

— Как можа? — извика тя и заповтаря думите, докато хълцаше, а накрая не ѝ остана нищо, което да направи.

Било неволно, или защото просто капитулира, тя рухна върху него и продължи да плаче. Без да мисли и без да се колебае, Реми я улови и започна да гали косата ѝ, докато тя се успокои. Остави го без съпротива да ѝ помогне да седне пак на пейката. Той се настани до нея.

— Те ще са в безопасност — тихо каза той. — Ти ще получиш закрила.

Тя избърса очите си с обратната страна на дланта и го загледа съсредоточено. Не искаше нищо повече от това да му повярва.

— Искам да говоря с майка ми, преди да отидем в посолството.

— Съжалявам, Лекси — каза той. — Аз лично ще говоря с нея, когато се върнем в хотела. Но не и преди това. Не искам да рискувам тя да си тръгне с бебето. — Той стигна и по-далече: — Така или иначе, телефоните се подслушват.

— Извинявай — горестно рече тя. — Забравих.

— Време е да си направиш снимките и да отидеш на срещата в посолството — добави той и търпеливо изчака възраженията ѝ. Но

когато тя не го направи, се изправи и ѝ подаде ръката си.

Косата ѝ се бе измъкнала от шнолата, с която я бе стегнала на тила и бе паднала несресана върху набразденото ѝ от сълзите лице. Губеше сила да стиска ръката му, сякаш някой я бе настъпил по пръстите. А може би се отказа, защото се почувства твърде слаба да се държи за него. Тя пое покорно ръката му и се отпусна върху него, докато вървяха към портата на градинката.

— Няма нужда от светски разговори — каза тя.

— Няма нужда от светски разговори — съгласи се със сериозен вид той.

Тя си пое дълбоко дъх. Щеше ѝ се да не бе ходила да обядва във „Фуке“. Щеше ѝ се Ник да бе поискал да пръсне прахта му на друго място. В някой друг град, в друга страна, на друга планета. Дълбоко в себе си, обаче, тя знаеше, че това не е така. Ако не бе отишла във „Фуке“, никога не би намерила Крисчън. Бъди честна, строго си нареди тя, докато вървеше с мъка през градинката. Ако имаше право да си пожелае нещо на този свят, знаеше какво щеше да е то. Всичко да бъде и така, и иначе. И Крисчън, и този човек, за когото не знаеше нищо. Желаше този Стефан Уоткинс, или както другояче беше името му, наистина да е търговец на редки издания, а не убиец или шпионин. Късметът винаги ѝ изневеряваше, когато ставаше въпрос за мъже.

Реми бе потънал в собствените си мисли. Искаше му се тя да му е любовница, а не затворничка. Искаше му се любимият ресторант в Париж на мъжа ѝ да беше не „Фуке“, а „Максим“. Искаше му се там да се бяха уговорили за среща на обяд със Стария. Искаше му се да не се бе съгласил да се върне пак на работа. Но то бе все едно да му се иска на земята да възцари вечен мир. И понеже тези пожелания се въртяха в главата му, можеше да добави и най-пламенното си желание от всички синът му да е още жив.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Лекси тръгна, за да се срещне с Реми във фойето на хотела, Сорша реши да се облече и да приготви и Крисчън за разходка. Нямахме смисъл да чакат Лекси да се върне в апартамента. Денят беше прекрасен. Щеше да ѝ остави бележка. Вече беше решила, че ще купи сгъваема спортна количка, както и още дрехи и бебешка храна.

Сорша тъкмо оглеждаше внимателно съдържанието на дамската си чантичка, когато на вратата се почука. Крисчън беше в кошчето си. Без дори да си дава труд да отиде до вратата, тя предположи, че е келнерът, който сервираше по стаите, дошъл да разчисти масата за закуска. По-късно никога не можеше да си прости, че е оставила вратата отключена. Това обаче стана по-късно, доста по-късно. Тя извика на келнера да влезе и се обърна, когато чу, че бравата се заключва.

В стаята бяха влезли двама, мъж и жена, руси, млади, усмихнали и облечени в обикновени дрехи, не в хотелска униформа. Сорша обърна глава и присви очи, за да може да ги види по-ясно. Тя ги разгледа един по един, а след това и двамата заедно, като се питаше кои са и какво правят тук. Без да изчака те да проявят инициатива, тя каза:

— Мисля, че сте сбъркали стаята.

Когато не последва незабавна реакция, Сорша предположи, че е станала някаква грешка. Тя инстинктивно отиде при кошчето. Когато двамата не се помръднаха и не признаха грешката си, през главата ѝ минаха различни мисли. Или бяха от охраната на хотела, или щяха да я ограбят. Тя запази спокойствие, решена да не проявява страх.

— Казах, че сигурно сте сбъркали стаята — повтори строго тя.

Сорша по-късно щеше да ги опише като лъчезарни. Имаха млади и бодри лица, хлапетии, на не повече от двадесет и пет години, приличаха на всички типични туристи. Ако трябваше да гадае, би казала, че са германци, макар че приветливото им държане я караше да мисли, че са шведи или датчани, не германци. Бяха облечени във всекидневни дрехи, спомняше си тя по-късно и за голям ужас на Реми,

който я разпита след случилото се, не можеше да се сети за нищо специално или необичайно, освен че момичето носеше раничка, а на колана на младия мъж бе закрепен мобилен телефон. Въпреки че бе изпаднала в шоково състояние, Сорша успя да възпроизведе разменените реплики от момента, в който двамата бяха влезли в апартамента.

Момичето бе говорило с безупречен английски.

— Вие ли сте Александра Рейн? — бе попитало то.

— Лекси — бе добавил младият мъж.

Сорша се бе объркала.

— Не, аз съм майка ѝ — бе отговорила тя.

Двамата си бяха разменили къси погледи, преди мъжът да пристъпи и без предупреждение да я обезвреди със сила. Жената беше отишла право при кошчето, бе вдигнала Крисчън и се бе запътила към вратата. Сорша вече бе схванала какво става и се бе разпищяла. Останалото бе станало бързо. Към лицето ѝ бе притиснат парцал, напоен с етер, и тя престана да се съпротивлява и рухна на пода.

Когато се съвзе, Крисчън го нямаше.

Нужни ѝ бяха няколко секунди да дойде на себе си, да стане от пода и да се задържи на крака. Тя се бе надигнала, подпирайки се на стола, и с несигурни крачки бе влязла в спалнята, препъвайки се бе отишла в банята, отваряше и затваряше шкафове и не спираше да плаче. Дълбоко в себе си съзнаваше, че действията ѝ са напразни. Бяха отвлекли Крисчън. В отчаянието си, извън себе си от ужас, Сорша ясно съзнаваше, че не беше уместно да се обажда в полицията. Точно тогава забеляза кученцето, което скимтеше и трепереше от страх зад масата. Сорша ахна. Тя внимателно се приближи към животното и посегна да го вземе. Откъде бе дошло тук? На ръба на истеричен припадък и все още в шок, тя долавяше миризмата на етер, която все още оставаше върху дрехите ѝ и косата. Наведе се и вдигна кученцето, опитвайки се да възстанови в съзнанието си случилото се в някакъв логичен ред. Щеше да ходи по магазините, масата за закуска, незаклучената врата и след това мрак. Какво щеше да каже на Лекси? Как щеше да ѝ каже какво се е случило? Тя бавно отиде до леглото, като носеше животното, и седна. Не можеше да си представи, че това е станало. Ако не бе пристигнала в Париж, това нямаше да стане. Лекси не би проявила такава небрежност. Небрежност. Това, което се бе случило,

бе престъпление, но — странно, по нейна преценка погрешното ѝ усещане за безопасност бе по-престъпно от всичко друго. Как бе могла да си помисли, че са в безопасност, само защото са отседнали в скъп хотел? Колко високомерно! Колко глупаво! Изпълнена с ужас при мисълта за неизбежното, Сорша най-сетне бе вдигнала телефона на хотела и бе набрала мобилния телефон на Лекси. Остави го да звъни многократно, а когато той се превключи на гласова поща, затвори. Цялата се тресеше.

В този момент Лекси бе влязла в стаята. Когато видя майка си да седи на леглото и да плаче, тя се втурна към празното кошче.

— Къде е Крисчън? — С широко отворени очи и със сълзи, които се стичаха по лицето ѝ, тя се свлече на колене до леглото и хвана Сорша за раменете. Разтърси я и изкрещя: — Какво по дяволите стана? Къде е Крисчън?

— Взеха го — изхълца Сорша. — Влязоха в стаята, защото аз бях оставила вратата отворена, и го отвлякоха.

Лекси усети, че ѝ прилошава и за миг имаше чувството, че ще колабира. И все пак само по инстинкт тя прояви някакво подобие на здрав разум или уравновесеност. Точно в този момент зърна кученцето, което още се гушкаше в ръцете на Сорша.

— От къде взе това нещо?

Сорша обясни объркано.

— Н-не знам — започна тя, — то беше тук, когато се свестих.

Твърде много неща, с които ѝ се налагаше да се справя, ѝ се събраха точно в този момент.

— Какво имаш предвид, че си се свестила? В безсъзнание ли беше?

Точно в този момент се появи и Реми.

— Кой е този? — попита Сорша с треперещи устни.

Лекси го ненавиждаше. Тя ненавиждаше и себе си. Ненавиждаше целия шибан свят, защото никога, дори в най-необузданите си сънища не можеше да си представи, че наистина съществуват такива злини.

Тя веднага се хвърли към него.

— Няма го — извика тя, като го заудря с юмруци по гърдите. — Взеха го — крещеше тя. — Ти ми обеща, обеща ми, че ще бъдем в безопасност — хълцаше тя. — Излъга ме. През цялото време си знаел...



Реми я спря, опитвайки се да обясни.

— Долу имаше човек, който охраняваше хотела. Не знам какво се е случило. — Той замълча и погледна към Сорша, която продължаваше да седи на леглото и да стиска кученцето. — Ваше ли е?

Очите на Сорша се бяха разширили от страх. Тя държеше едната си ръка на сърцето.

— Какво става, Лекси? Кой е този мъж?

Нямаше никакъв смисъл. Тя бе спряла да плаче, бе спряла да се съпротивлява и да мисли, да вижда и да чувства каквото и да бе, освен безпощадната болка. Не бе в състояние да говори.

Реми отвърна на въпроса на Сорша.

— Дойдох тук, за да ви отведа на безопасно място, но нещата са се развили много зле. — Той продължаваше да държи ръцете на Лекси, но гласът му стана строг. — Губим ценно време. Искам да се успокоиш, за да може майка ти да ми обясни какво точно се е случило.

Вероятно се бе съгласила. Не бе сигурна, но смяташе, че трябва да е така, защото не оказа съпротива, когато той я отведе внимателно до един стол. Виждаше, че Сорша е седнала на крайчеца на леглото. Реми придърпа друг стол, за да е по-близо до Лекси и да я възпре, ако тя решеше пак да се нахвърли върху него, и се настани на него.

Сорша имаше проблеми с дишането.

— Мислех, че е келнерът, който сервира по стаите — започна тя с пресекаващ глас. — После си помислих, че е охраната на хотела. — Тя леко се поколеба и описа, доколкото можеше, какво се бе случило от момента, в който бе забелязала двамата в стаята, до момента, в който бе дошла на себе си на пода, а зад масата трепереше от страх кученцето.

Лекси бе преплела здраво ръце на гърдите си и се полюляваше напред-назад. Някъде отдалече слушаше как Реми разпитва Сорша за двамата, които бяха отвлекли бебето, и чуваше отговорите на майка си, но всичко това все още бе прекалено нереално, за да може да се разбере нещо.

Реми обаче бе разбрал. Той попита с тих глас:

— Когато те влязоха в стаята, носеха ли нещо?

Лекси се обади троснато, преди Сорша да успее да каже нещо:

— Защо не се съсредоточиш върху това, което те са носили на излизане? — Тя го изгледа с унищожителен поглед. — Като бебето,

например.

Сорша объркано отговори:

— Аз-аз не помня дали носеха нещо?

След няколко минути Реми разбра, че жената е твърде разстроена и все още леко упоена, за да си спомни друго. Той можеше само да си представи какво се бе случило. Стана и отиде в банята, откъдето се върна с чаша вода. В този миг можеше да заложи, че Лекси е невинна. Той я придума да отпие малко, бавно, а през това време се бореше със собствената си съвест. Дали не трябваше да се обади на Стария?

Лекси имаше усещането, че се намира в някакво състояние на полуреалност, като се люшкеше между нежеланието да повярва и заливащия я на вълни ужас. Беше шокирана, че очевидно се бе приспособила към ужаса на ситуацията толкова бързо и без да загуби разсъдък си. Тя погледна към Реми. Той беше онзи мъж с наболата брада на моден дизайнер и слънчеви очила, който светкавично бе привлякъл вниманието ѝ във „Фуке“, същият, който разговаря с нея непосредствено след атентата, човекът, за когото тя бе вярвала, че може пак да я накара да изпита нещо. Не, не беше сгрешила. Чувстваше, че нещо не е наред, но не това, което си бе представяла. Испитваше гняв, ненавист, недоверие и пълно и абсолютно отвращение към себе си за това, че му е повярвала. Също толкова бързо тя се спря. Какво право имаше да очаква нещо? Действията ѝ в тази история съвсем не бяха идеално чисти и безукорни. Пуританката у нея, юдейско-християнската етика за почтен начин на живот, в която бе възпитана, я принуждаваха да признае, че не беше нищо повече от една крадла, съучастница на един лъжец.

— Кой сте вие? — внезапно попита Сорша, несъмнено възвърнала самообладанието си.

Лекси се изправи на стола си. Когато се обърна към майка си с хладен и безучастен глас, гневът ѝ бе насочен единствено към Реми.

— Това е мъжът, за когото ти говорих. Сецаш ли се, търговецът на картини? Само дето той изобщо не е търговец на картини! — Най-внезапно тя изглеждаше готова да се нахвърли връз него. Реми пристъпи по-близо към нея.

— Питай го как се казва, мамо — продължи Лекси с леден глас. — Ти можеш да го попиташ и каквото друго искаш, но каквото ѝ да ти отговори, все ще е лъжа. — Тя се обърна и изгледа свирепо Реми. —

Кажй й — заповяда му тя. — Разкажи й за себе си. — Усещаше как сълзите щипят в очите й.

Сорша само се кокореше, втренченият й поглед се местеше от дъщеря й към Реми и обратно към нея, Лекси остана съвършено неподвижна.

— Не разбираш ли какво става тук? — запита тя през стиснатите си зъби.

— Знам само, че той... — Тя посочи към Реми: — Той не е човекът, който отвлече Крисчън.

— Поне не е имал физическата възможност — бързо отвърна Лекси. — Той беше с мен, когато те са дошли тук, и се занимаваше с това да ме обвинява, че съм откраднала бебето по тяхно желание.

Сорша отвори уста, за да каже нещо, но никакъв звук не излезе от устните й.

Вместо това Реми бе този, който заговори. Той се опита да утеша Сорша.

— Ако успеете да убедите дъщеря си да се успокои, ще можем да започнем да правим нещо положително, за да си върнем обратно Крисчън.

— На друг ги разправяй тези — изкрещя Лекси.

Без да обръща внимание на дъщеря си, Сорша се обърна към Реми:

— Къде е Крисчън?

— Отличен въпрос, мамо — извика Лекси и стана да отиде при майка си, която продължаваше да седи на крайчеца на леглото. Кученцето беше на пода и дъвчеше едната обувка на Сорша. Лекси прегърна майка си и я притисна. — Нямахте как да не се случи — прошепна тя, притиснала устни към косата на Сорша. — Аз постъпих глупаво. — Тя тихо заплака. — Аз съм виновна. Не биваше да те оставям тук сама.

Реми пристъпи предпазливо към двете жени. Сорша несъмнено бе възвърнала самообладанието си.

— Дъщеря ви е донякъде права. Аз не съм търговец на картини. А я разпитвах за бебето, защото... — Той помълча. — Но сега няма време да влизаме в тези подробности. Обещавам ви, обаче, едно нещо. Аз съм тук, за да ви помогна. — Той изчака. — Ще ми повярвате ли и ще ми окажете ли съдействие?

Лекси отговори вместо майка си.

— Поне вече не ни досаждаш с тези приказки за търговия с картини и редки книги. Радвам се, че разбираш, че вече много добре сме проумели това. А дали аз ти вярвам на това, което казваш? Не ти вярвам.

— Мене ми се струва — прекъсна ги Сорша, по-скоро за доброто на Лекси, отколкото на него, — че ние нямаме голям избор.

Тя пусна майка си и се изправи. Обърна се към Реми, а гласът ѝ продължаваше да звучи грубо.

— Не бих искала и за миг да си помислиш, че съм променила мнението си за теб. — Тя си пое дъх. — Ти си едно безочливо копеле, което си въобразява, че хората ще му повярват на всичко, което казва, само защото... — Тя се спря. Не бе нужно да потвърждава това, което той вече знаеше, че чарът му и красивата му външност обясняваха успехите му — поне в нейния случай.

В известен смисъл той изпита облекчение от гнева ѝ. Накрая щеше да се почувства изтощена.

— Мисли си каквото щещ, Лекси — спокойно рече той, — но ако искаш да си върнеш Крисчън, трябва бързо да действаме.

Точно в този момент звънна мобилният му телефон. Той се извърна настрана от двете жени и каза тихо няколко думи, след което се умълча. Няколко минути слушаше, без да говори нищо и накрая затвори телефона. Седна сякаш унесен в мислите си, кръвта се бе оттеглила от лицето му. Минаха няколко минути и телефонът пак иззвъня. Той се обади и още няколко минути слуша. Когато изключи телефона, забеляза, че Лекси бе оставила майка си и бе отишла в банята. Той отиде до вратата и се спря. Лекси се бе навела над умивалника и мокреше със студена вода кърпата за баня. Тя вдигна поглед нагоре към огледалото.

— Точно както каза майка ти. Били облечени като млади туристи — тихо обясни той, като предаде точно това, което бе научил. — Човекът, който охраняваше фойето, нямало как да разбере. На влизане носели малка кучешка колибка. — Той замълча. — Кученцето е било в нея.

Тя се обърна, очите ѝ искряха с нови сълзи.

— Оставили са кучето и са изнесли Крисчън в кучешката колибка — заяви тя с тих и несигурен глас. Внезапно коленете ѝ се

подкосиха. Реми пристъпи напред, за да я улови. Дишането ѝ ясно се чуваше. А имаше и друго, макар че не му се искаше да ѝ каже цялата ужасна истина точно в този момент.

— Ще си го вземем обратно — каза той, като продължаваше да я придържа. — Обещавам ти.

Но тя вече изобщо не разчиташе на неговите обещания.

— Как са разбрали къде да ни намерят?

Той пое дълбоко дъх и премести центъра на тежестта си.

— А ти как смяташ? Ти си журналистка.

Тя се изскубна от прегръдката му. Това беше краят, това беше най-лошото място, където някога бе попадала в целия си живот.

— Не знам — рече най-напред тя и после се замисли. — Предполагам, че бих отишла в бюро на Дерик и бих се представила за заинтересована трета страна — предпазливо рече тя. — Но това не обяснява как са разбрали как се казвам и къде сме отседнали.

— Мисли — повтори Реми. — Кой е в състояние да им каже?

Тя разбра.

— Но защо ще го прави Дерик? — Беше направо невъзможно да си представи.

Реми се питаше същото, преди да си спомни, че Дерик се бе изпуснал по време на кратката им среща в ресторанта къде бе отседнала Лекси.

— Не съм сигурен — честно призна той. Какъв смисъл имаше да ѝ споделя, че подозира, че Стария е осигурил видеозаписа?

Тя реагира незабавно.

— Това ти е било необходимо, за да ми повярваш — сбито каза тя.

Логиката на репликата ѝ го заблуди. Прозвуча така, сякаш тя се бе успокоила достатъчно, за да му е от помощ в това, което трябваше да направят. Въпреки това той се въздържа да ѝ разкаже останалото, макар че още не бе поставил въпроса ребром на Стария за неговия дял в случилото се.

Докато Реми размишляваше върху всички възможни причини за нетактичността на Дерик, Лекси се сърдеше на себе си по други причини. Тя трябваше да продължи да се прави на опечалена вдовица, да прикрива чувствата си и бързо да се върне в Ню Йорк, без да уважи

последната молба на Ник. Изтощена, претърпяла поражение и изцедена от целия си гняв, тя се изправи.

— Иди да се погрижиш за майка си — каза Реми, като се протегна, за да подаде на Лекси влажната кърпа за баня. — След това си прибери багажа. Напускаш този хотел. — Тя пое кърпата и отпусна ръка надолу. — Хайде — тихо каза той. — Трябва да се обадя по телефона. — Той пак постави ръцете си върху раменете ѝ. — Можеш ли да го направиш? Можеш ли да прибереш целия багаж и да бъдеш готова за тръгване след тридесет минути?

Тя почти не бе в състояние да се движи. Цялото ѝ наранено тяло бе обхванато от някаква сънливост. Искаше само да заспи. Знаеше само, че не е в състояние да понесе още един ден или още една нощ в този ад. Той продължаваше да я държи за раменете. Тогава с някакво сякаш огромно усилие тя се освободи и се обърна и тръгна апатично към спалнята.

Докато Лекси и Сорша прибираха багажа, Реми реши да не скрива повече онова, което бе останало недоизказано по време на предишните му разговори със Стария. Той набра номера и когато Стария вдигна слушалката, гласът на Реми прозвуча студено.

— Даде ми две седмици, за да свърша всичко, както аз си знам.

— Никога не съм казвал, че аз няма нищо да правя.

— Ти не прецени правилно момента. Подцени способността на твоя враг да установи къде е отседнала Лекси и те успяха да се изпарят с бебето.

— Може би — излъга Стария. — Аз не съм съвършен. Но стореното не е непоправимо. Аз продължавам да разчитам на теб да ги заловиш.

— Ти ме излъга — продължи с ледения си глас Реми. — През цялото време си знаел.

Само за миг Стария си помисли, че Реми вече е разбрал всичко.

— Може би съм допуснал грешка — отговори той и зачака.

Реми беше подготвен за това. В ума си той многократно бе репетирал защитната си тактика. Беше научил наизуст всички реплики. Да ги произнесе сега, когато бе настъпил моментът, обаче бе съвсем друго нещо. Той не реагира.

— Тя е невинна — каза той най-накрая.

Стария също не бе склонен да реагира.

— Така изглежда — най-сетне отстъпи той. — Очевидно е, че тях не ги е много грижа за нея. Трябвало им е само детето.

— Какво искаш да кажеш?

— Че тя е свалена от екрана на радара им и това би трябвало да те успокои. Остави я временно извън играта до края на задачата. — Той знаеше, че така провокира Реми, но не можа да устои. — Съсредоточи се върху Тоглин. Между другото, къде е картината?

Този път Реми скри чувствата си, когато чу съвета на Стария за Лекси.

— На сигурно място — отговори той, имайки предвид картината на Тисо.

— Нищо не е на сигурно място — каза Стария.

— Искаш да кажеш *никой*, нали?

— Искам да кажа да изчезваш веднага от там и да забравиш за всичко останало.

— Нищо не се е променило. Аз продължавам да действам, както аз си знам. — Той помълча. — Но не за сметка на нея или на бебето.

— Вземи картината със себе си.

— Край на заповедите — през зъби отговори Реми.

— Предполагам, че имаш предвид през следващите две седмици. — Той се поспря. — Все още съм готов да спазя обещанието си. — И пак поспря. — Кога ще ми се обадиш?

— Когато съм готов — отговори Реми, преди да затвори телефона. Имаше време да му постави ребром въпроса за Дерик Ландън.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

От началото на операцията Стария бе решил да сведе екипа си до минимум. Логиката му бе проста. Ситуацията бе прекалено сложна, за да се ръководи голяма група, на чиито членове ще трябва да се наложат ограничения за това, което могат и което не могат да знаят. От опит знаеше, че твърде много хора означава всеки да действа в отделен личен вакуум. Това не беше в негов стил. Всеки трябваше да е в синхрон с всички останали. Той винаги твърдеше, че обича да може да преброи членовете на екипа си на пръстите на едната си ръка.

Имоджин беше схватлива, способна да мисли самостоятелно в кризисна ситуация и сега беше още по-ценна заради някогашната ѝ връзка с Реми. Антон, който караше смарта, докато Имоджин бе заснемала пристигането на Андреас, Бригите и бебето на „Шарл дьо Гол“, беше кротък човек, на когото можеше да се разчита. Понастоящем той наблюдаваше апартамента на Бригите Тоглин на авеню „Фош“. Джошуа, холандецът, който бе карал реното и който бе поставил проследяващото устройство в мерцедеса на Андреас на летището, беше бавен, педантичен, всеотдаен, експерт по влизане с взлом, а спътницата му в колата през онзи ден, Серена, беше чувствена тридесетгодишна италианка, която Стария използваше да съблазнява и прелъстява мъжете. Айвън, най-възрастният в екипа, на четиридесет и пет години, беше в отлична физическа форма и бе специалистът по електронно наблюдение. Представяйки се за служител на „Суис Телеком“, телефонната компания, той, въпреки сложностите, работеше по въпроса за монтиране на подслушвателни устройства на телефоните на Тоглин във вилата му в Лозана. Дерик Ландън също беше доста схватлив, външен сътрудник, упорит, макар и не особено привързан към някаква кауза. Когато му се възложеше работа, изпълняваше я. Стария си спомни колко полезен се бе оказал той за разкриването на връзката между някои групи арабски терористи и Ирландската републиканска армия. Той беше човекът, който разкри доставката на оръжие от Сирия в Белфаст. Шестима мъже и жени, на които можеше да се разчита и които изпълняваха заповедите, без да задават въпроси.



А освен това, разбира се, и Реми Кановас, легендата, героят, боецът, мрачният мъж, който буквално бе престанал да живее, когато загуби сина си. Той беше единствената грешка на Стария. Стария се замисли за иронията на съдбата. Беше го извел от заточението, което сам си бе наложил, а се налагаше да го наблюдава как безнадеждно се влюбва в някаква непозната, която бе успяла да усложни операцията.

След като Реми му затвори телефона, Стария остана на място и почувства как го залива вълна от мъка. Това не беше начинът да се приключи един разговор. Той вдигна телефона и пак набра номера на Реми. Когато Реми се обади, той изпробва друга тактика.

— Ние продължаваме заедно в тази работа.

Гласът на Реми бе спокоен.

— Можеше да ме измамиш.

— Нека оставим това — започна Стария. — Исках само да знаеш, че всички други са заели местата си.

Последва мълчание, след което Реми каза:

— Бъди по-конкретен.

— До довечера Имоджин и Антон ще са се настанили в едно сладко хотелче недалече от вилата на Тоглин. Меден месец, нямат много пари, не спират да се гледат в очите, когато се разхождат покрай езерото край вилата или се скитат до клиниката. Наблюдават птиците, предполагам, и затова носят бинокли. Джошуа е вече там и доколкото може да разбере, във вилата са отседнали само двама души, освен Тоглин, сестра му и охраната. Добрата новина е, че бебето е там с една бавачка. — Стария си пое дъх едва ли не очаквайки комплимент. Когато такъв не последва, продължи: — Довечера Серена заминава за Джида. На посещение при неин роднина. Неофициално се опитва да издири една от домашните помощнички на Али Карим. — Той изчака и когато не последва видима реакция, продължи. — Айвън единствен има проблеми. Не може да сложи подслушватели на телефоните. Очевидно Тоглин е монтирал електрически прегради около телефонните стълбове, които обслужват вилата му. Айвън се опитва да деактивира системата, но досега безуспешно.

Гласът на Реми се промени. Беше твърде късно. Стария не трябваше да го тласка нагам.

— Забрави един човек.

Той реагира бавно:

— Кого?

— Дерик Ландън, онзи кучи син, който им е казал името на Лекси и къде е отседнала.

— Аз дори не знам кой е той — пак излъга Стария.

Реми потисна яростта си.

— Ти си дал на това копеле записа, като много добре си знаел, че техните хора ще видят обявата и ще се свържат с него.

— Виж какво, ти си оставил въображението си да се развихри. Да забравим това, което е станало. Сега не можем да поправим станалото. Нека работим заедно.

Знаеше. Твърде добре познаваше всички нюанси в гласа на Стария, за да не може да разбере, че лъже.

— Значи, когато го убия, той просто ще бъде още една жертва в твоята шибана война.

— За какво говориш? — ядосано попита Стария. — Имаме си достатъчно работа за вършене и не е нужно ти да действаш необмислено и да започнеш да убиваш хора.

— Искам бебето да е в безопасност, преди всичко друго да започне. Затова ми трябваха две седмици.

— Ти ме попита в началото какво ще стане с жената и бебето и аз ти отговорих, че в един идеален свят, тя ще се върне в Ню Йорк с детето. — Стария помълча. — Казах ти, освен това и че ние живеем в един свят, който съвсем не е идеален. Не мога да давам никакви гаранции. — Той помисли миг-два, преди да добави: — А между другото, не си помисляй и за миг, че много ме интересува какво ще стане с журналиста.

На лицето на Реми се появи усмивка. За съжаление Стария не можеше да я види.

— Откъде знаеш, че е журналист?

Стария явно бе обезпокоен.

— Ти ми каза — опита се да се измъкне той.

— Не, не съм казвал нищо подобно — хладно отговори Реми.

Стария въздъхна.

— Предавам се. Започнал съм да губя форма. Може би съм твърде стар за тази работа — каза той, надявайки се да събуди капка жал. — Да приемем, че сме квит. Ти излъга. Аз излъгах.

Но Реми беше много далече от това да изпитва всякаква жал.

— Искам бебето — повтори той.

— Защо искаш от мен да дам благословията си да не ми се подчиняваш?

— И двамата знаем защо.

— Тогава хич недей да ме молиш. Не искам да излагам на риск операцията.

Реми не каза нищо.

— Какво възнамеряваш да направиш? — попита най-сетне Стария.

— Защо не ме попиташ какво *не* възнамерявам да направя?

— И кое е то?

— Да те моля за твоята благословия.

\* \* \*

Вратата към съседната стая беше отворена. Лекси и Сорша бяха привършили със събирането на багажа и донесоха куфарите до вратата на стаята на Лекси. Сорша взе кученцето и седна, за да чака. Реми улови Лекси за ръката и, без да каже нищо, я отведе в другата стая.

— Трябва да правиш точно това, което ти казвам — започна той.

— И кое е то?

Нямаше място вече за задръжки, за лъжи, за извъртане.

— Ти и майка ти ще се настаните в друг хотел, тук, в Париж.

— А ти?

— Аз заминавам за Швейцария.

Тя остави на лицето ѝ да се изпише възмущение.

— Ти едва ли си вярваш, че аз ще се съглася с това, нали?

— А ти какво смяташе, че ще стане?

В гласа ѝ нямаше никаква възбуда.

— С теб или без теб, аз заминавам за Швейцария. — Тя сви рамене. — Тъй или иначе, ти имаш нужда от мен, за да се добереш до лекаря. Няма как да проникнеш в клиниката без мен. — Тя почти се усмихваше. — Поне не и през входната врата.

Очевидно го бе обмислила и сега запрати думите си обратно към него. Не че и той не бе обмислял тази възможност. Реми бавно кимна.

— Тогава ще настаним майка ти в друг хотел.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с нескрито нежелание да повярва.  
— Това майка ми ще го реши.

Той се престори, че не обръща внимание на думите ѝ.

— Виж какво — трескаво каза той. — Бебето е във вилата на Тоглин, разбираш ли? Което означава, че не можеш да действаш самостоятелно.

Тя инстинктивно разбра, че е оттеглил отказа си.

— Откъде знаеш?

— Ще ти обясня по-късно. Но е в безопасност. Това е единственото нещо, което има значение точно сега.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ами ако майка ми откаже да се мести?

— Направи така, че да се съгласи — тихо каза Реми и добави с престорена бодрост: — Кажй ѝ, че може да дойде с нас, само ако остави кученцето.

Лекси го погледна така, сякаш бе полудял.

— Какво общо има това с всичко останало?

Внезапно гласът му прозвуча остро.

— Документите — само каза той. — Не може да се пренесе едно куче през границата, ако човек няма съответните документи, още по-малко може да се пренесе едно бебе.

— Кое те кара да смяташ, че нея я е грижа?

— Мене ме е грижа — рязко отвърна той. — Не мога да се безпокоя и за нея. Ти ми стигаш.

Тридесет минути по-късно Реми остави Лекси и майка ѝ сами и се отправи към асансьора. Пет минути по-късно в стаята влезе пиколото за багажа. Лекси и Сорша, която носеше кученцето, слязоха заедно с количката за багажа във фойето.

Лекси почти не си даде труд да провери сметката, само подписа разписката за кредитната карта и подаде на администратора бакшиш. Багажът вече бе настанен благополучно в багажника на таксито, което чакаше отвън. Реми стоеше на бордюра. Когато двете жени най-сетне излязоха от фойето, той им помогна да се настанят на задната седалка, след което се мушна отпред при шофьора. Обърна се и въпросително погледна към Сорша.

В гласа ѝ прозвуча примирение:

— Има ли някакво значение?

Реми даде на шофьора на френски името на хотел „Меридиен“, достатъчно голям, за да остане човек там незабелязан, и достатъчно оживен за Сорша, за да има тя някаква свобода на движение.

Когато пристигнаха в хотела, който се намираше недалече от „Порт Мейо“, в околностите на Нюисюр-Сен, Реми изчака в таксито. Пиколото дойде и Лекси посочи куфара на Сорша и последва майка си, която още гушкаше кученцето в ръце, в хотела. За случайния наблюдател това беше едно обичайно регистриране в хотела, едно от повечето от петдесет, които ставаха, преди да стане три часът.

Пет минути по-късно Лекси излезе, и без да каже и дума на Реми, който продължаваше да стои на бордюра, се качи в таксито. Реми се настани до нея. Той се наведе напред към шофьора и му даде адреса.

Лекси разтревожено попита:

— Къде отиваме?

— В моя апартамент — важно заяви Реми, гледайки право напред. — Трябва да взема нещо.

Тя понечи да отвори вратата, но неговите рефлексии бяха доста по-бързи. Той я хвана и прошепна в ухото ѝ:

— Не бъди глупава.

Тя всмука бузата си отвътре и се отпусна назад.

— На теб ти трябва бебето, а на мен баща му — продължи да шепне Реми. — Вече ти го казах. Аз съм единственият ти избор. — Той улови брадичката ѝ с показалец и палец и обърна леко лицето ѝ така, че тя бе принудена да го гледа в очите. — А ти си моят.

## **ЧАСТ ВТОРА**

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Андреас беше настанен удобно в голяма стая на най-горния етаж на „Клиник дьо Шармет“ в подножието на Алпите, отгатък градчето Монтрьо. Самата конструкция беше от стъкло и сив камък, със заоблени тераси с изглед към езерото и околните планини. От момента, в който пристигна в клиниката с майка си и бебето, Андреас сякаш най-сетне се бе оставил да се отпусне и отстъпи пред болестта. Нямаше почти никакви сили, нито апетит. Имаше изнемощял и измършавял вид. Походката му бе забавена. Лицето му бе посивяло. Счупената му ръка, обездвижена в бялата пластмасова превръзка, представляваше още едно видимо доказателство за слабостта му.

Беше решено Бригите да остане при него в неговата стая. При подготовката за пристигането им в стаята беше внесено допълнително легло. Тъй като имаше няколко важни процедури за извършване, преди да се пристъпи към трансплантацията, реши се също бебето да остане във вилата на Петер Тоглин в Лозана. Когато Бригите и Андреас пристигнаха, една сестра от педиатрията, наета да се грижи за бебето, чакаше да го вземе от тях. Когато дадоха детето на сестрата, майката и синът проследиха как жената отнесе детето до един мерцедес с шофьор, качи се в колата и отпътува за Лозана. Бебешка храна, дрехи и пеленки вече бяха купени, а също и малка кошарка, маса за преповиване, както и скъп мобилен телефон. На Рашид нямаше да му липсва нищо. Удобствата и грижите за него бяха от първостепенно значение, макар че доста след това жената, която бе наета да се грижи за бебето, коментира пред колежките си, че когато взела бебето от ръцете на Бригите, не забелязала нито за миг някаква нежност или съжаление. Когато властите я разпитваха, тя продължаваше да твърди, че нито Бригите, нито Андреас сякаш не обърнали внимание на бързото ѝ отпътуване, или ако го бяха забелязали, според това, което бе разбрала от разговора им, те не обръщали внимание на нищо, освен да огледат стаята и предлаганите от клиниката удобства, като фризьорски салон и басейн с минерална вода.

Вечерта, когато пристигнаха в клиниката, Андреас и Бригите вечеряха на терасата. Майката и синът не пропуснаха да забележат съвършената красота на Алпите, които обграждаха кристалните води на езерото. Макар че болестта на Андреас и предстоящата трансплантация на костен мозък и химиотерапията представляваха публично оскърбление за убеждението, че на тях са им спестени житейските трагедии, да седят на терасата, откъдето се откриваше гледка към мигащите светлини на Монтрьо, можеше да послужи като ново доказателство за това, че изпитанието, пред което бяха изправени, не бе напълно реално. Дори елегантната обстановка на вечерята, сервирана върху стъклена маса, покрита с колосана бяла ленена покривка, сребърните прибори и финият порцелан изглеждаха неуместно в болничната обстановка. Луксозните мебели и отсъствието на смуцаващо медицинско оборудване в стаята и в коридора представляваше ново предизвикателство към това, което, както и двамата знаеха, беше целта на престоя им там. Преди да започнат сложните изследвания, на Андреас дори му бе разрешено да изпие умерено количество вино по време на тази тяхна първа вечеря. Когато приключиха с храната и започнаха да пият кафе, лекарят пристигна, за да се присъедини към тях.

Ханс Фелс беше среден на ръст, с мускулесто тяло. Лицето му бе доста приятно, с остри черти и очила без рамки, които стояха леко надолу върху издадения му напред нос. Той говореше английски с ясно доловим немски акцент, а немски без всякаква следа от напевния швейцарски диалект. Беше облечен в безукорно чиста зелена манта и панталон, на врата си небрежно бе праметнал слушалка и влезе в стаята и оттам дойде на терасата, обут в обувки с гумена подметка. По природа той беше сдържан, макар че се гордееше със способността си да пуска двусмислици на няколко езика. Енергичен, постоянно в движение, Фелс се ръкува с Бригите, преди да стисне рамото на Андреас. Като им даде знак да стоят спокойно, той бързо се върна в стаята, за да вземе още един стол. Когато седна, потърка ръце и се усмихна с широка усмивка.

— Как пътувахте? — попита ги той.

Мрачен и потиснат на външен вид, Андреас не отговори, загледан безучастно към езерото. Бригите бе тази, която поведе разговор с лекаря.



— Беше приятно — каза тя. — Влакът е единственият цивилизован начин за превоз. — Тя погледна неловко към сина си, който изглеждаше потънал в мислите си. — За съжаление, на мен ми се наложи да летя — добави тя, — тъй като имаше няколко важни неща, за които трябваше да се погрижа, преди да тръгна от Париж.

— Добре, добре — каза Фелс и пак се протегна да стисне рамото на Андреас. — А вечерята? Храната може би не е прекалено лоша за една швейцарска болница, а?

Бригите побърза да отговори.

— Отлична беше — каза тя, — и е изключително приятно да се храни човек на терасата. — Тя помълча, пак поглеждайки към сина си. — Имаме голям късмет, че времето е толкова прекрасно, нали?

Андреас се дразнеше, че майка му може да води такъв безсмислен закачлив разговор. Тя трябваше да мисли единствено за това той да оцелее. Ако лекарят не бе при тях, щеше да каже на майка си точно как гледа на липсата на съчувствие към състоянието му. Що се отнася до лекаря, той беше зает заради опита си, не заради чара си.

— Нямах представа, че сме дошли тук заради времето — заяви Андреас с най-псевдопочтителния си тон, като продължаваше да се взира в езерото.

Фелс пак потри ръце.

— Разбира се, че не, ти си съвсем прав, Андреас — съгласи се той. — Ние сме тук, за да те излекуваме, за да можеш да водиш пълноценен и активен живот. — Той се премести напред на стола си, като продължаваше да се усмихва. — Разбирам, че бебето е във вилата на вуйчо ти. — Той помълча и погледна въпросително към Бригите. — Предполагам, че Доминик е останала в Женева, за да посети родителите си, нали? Това не ме изненадва. Предполагам, че за нея това би било тежко. Тя винаги ми е правила впечатление на изключително чувствителна жена.

Преди Бригите да успее да отговори, Андреас се обади. Той се обърна с лице към лекаря и заяви с глух глас:

— Доминик е мъртва. Беше убита при атентата в Париж.

По изключение този път Фелс остана безмълвен. Той тихо ахна и почервения.

— Андреас — започна той, видимо поразен, — аз нямах никаква представа за това. Вуйчо ти ми каза, че ти си бил ранен. Шокиран съм

и дълбоко ти съчувствам. Не знам какво да кажа. — Той безпомощно погледна към Бригите. — Това е толкова ужасно, направо е ужасно!

Опитвайки се да не показва колко е разярена от скандалния бунтовен дух на своя син, тя най-сетне успя да възвърне гласа си.

— Да, това е трагедия, една ужасна трагедия.

Моментът беше напрегнат, макар че за пръв път, откакто бе пристигнал в клиниката, Андреас се чувстваше така, сякаш е възвърнал контрола над някаква част от живота си. Откакто се бе разболял, бе оставен на благоволенieto на други хора. Ако Доминик беше от жизненоважно значение за неговото лечение и евентуално оздравяване и бе загинала, той би могъл да демонстрира поне малко скръб и тъга, че майката на неговото дете е изгубила живота си в един безсмислен терористичен акт. Ала по неговата логика любезностите бяха излишни и дори представляваха оскърбление на гордостта му. Доминик беше без значение. Тя беше извършила своето. И което бе още по-важно, тя го беше предала и за него това означаваше, че тя дори не заслужава да заеме почетно място в неговата армия от мъченици. Но точно в този момент, по причини, които и сам не разбираше, бе изпитал нужда да накара лекаря да стигне до предела на доброто си възпитание, да подложи на изпитание тактичните му обноси към болните, да провери доколко е верен на пациента си и да постави под съмнение клетвата му да лекува болните, да го накаже, може би, за това, че е здрав, а той, Андреас бе предаден от собственото си тяло. Истината беше, че не изпитваше никакво особено уважение към Ханс Фелс, нито повече, нито по-малко от това, което изпитваше към всеки друг, с изключение, разбира се, на баща си. За Андреас, Фелс не бе нищо повече от един водопроводчик, компютърен техник или някой от слугите на баща му, който имаше задължение да чисти обувките и оръжието му. Той предлагаше услуга. Не беше тайна, че Ханс Фелс се е специализирал в болестите на богатите и ползващите се с лоша слава и Андреас беше напълно наясно, че на лекаря му е платена огромна сума пари, за да спаси живота му, достатъчно голяма, за да може да покрие с нея разходите на клиниката си за следващите седем години.

Темата за Доминик бе изоставена. Бе настъпила неловка тишина. Само Андреас изглеждаше необезпокоен и глух в напрегнатата атмосфера. Ако лекарят беше изненадан от отсъствието на интерес към

смъртта на любовницата му от страна на Андреас, той не счете за необходимо да покаже чувствата си. Това беше още една причина Андреас да го осъжда като неискрен човеколюбец, като човек, който следваше емоционалната реакция на онези, на които извършваше услуга. Купен и платен, помисли си с презрение Андреас. Той погледна към Фелс.

— Когато говорихме последния път, вие загатнахте, че ще ми обясните процедурата — каза просто той. — Ще ми бъде полезно, ако се запозная с обичайната медицинска процедура на трансплантирането.

Той изчака Фелс да се дръпне назад на стола си, да кръстоса жилавите си ръце на гърдите и да кимне учтиво на Бригите, преди да се обърне рязко към пациента си. Предвид обстоятелствата той внезапно се бе почувствал потиснат, когато започна да обяснява.

— Най-напред нека да кажа, че всички ние сме настроени крайно оптимистично — каза той. — Не само че кръвта на бебето ви е съвместима, но има и добро съответствие между тъканите, което увеличава шансовете ви за дългосрочно оцеляване на почти осемдесет процента.

Той замълча, сякаш очакваше Андреас да реагира. И когато той не го направи, Фелс навлезе в основните елементи на процедурата.

— През следващите няколко дни ще слушаш много за кръвната си картина, за това дали хемоглобинът ти се е покачил или е намалал, което ще бъде решаващият фактор, когато се пристъпи към кръвопреливането. Същото се отнася и до твоите тромбоцити и белите ти кръвни телца и за това дали те са в нормални граници. Утре следобед ще ти поставим това, което наричаме „Nickman — катетър“, с една процедура, която отнема около пет минутки и се извършва под пълна упойка.

Той пак изчака Андреас да каже нещо, или да попита нещо за първата фаза на лечението си. Но когато той не го направи, лекарят продължи.

— „Nickman — катетърът“ представлява катетър, който се поставя в една вена на шията ти и се спуска чак до гръдния ти кош, а към нея са прикрепени три малки тръбички. Това устройство ни позволява да ти подаваме едновременно и кръв, и антибиотици.

Той пак се премести напред на стола си, видимо доволен, че може да опише една процедура, която изключваше ненужно усложнение.

— Главната причина за използването на „Nickman — катетър“ е да се спести износването на вените ти. Ако ти се влива всичко през вените, накрая те ще се деформират.

Бригите имаше въпрос.

— Могат ли да възникнат усложнения от този „Nickman — катетър“?

— Понякога тръбичката може да предизвика инфекции — отговори Фелс и бързо добави. — Но тук пак, ако възникне инфекция, тя може да бъде овладяна и излекувана много бързо с антибиотици. При най-лошия вариант „Nickman — катетърът“ трябва да бъде свален, ако инфекцията продължи, и на негово място да се постави нов. Но аз не очаквам това да стане, защото ние ще даваме на Андреас достатъчно профилактични антибиотици, за да предотвратим инфекциите.

Той помълча и за пръв път гласът му и цялостното му поведение станаха сериозни.

— Преди да се извърши трансплантацията, ще получаваш доста големи дози препарати за химиотерапия, което може да причини някои неприятни странични последици. Но и тук също ние разполагаме с лекарствени препарати, за да реагираме на тези симптоми, ако се появят. След около три седмици, когато курсът на лечението приключи, ще бъдеш преместен в стерилна среда, в която няма бактерии. По очевидни причини ние поддържаме ниска температура в помещението, което може да ти създаде известни неудобства. Ако почувстваш, че ти е хладно, ще разполагаш с нагревател до леглото си и достатъчно завивки, за да може да се чувстваш колкото се може по-удобно. В продължение на три седмици ще бъдеш напълно изолиран. Няма да имаш посетители. Единственият персонал, на който се позволява да стои в стаята, е само една сестра, която ще се сменя, а и аз естествено ще идвам там. Всичко, което се внася в стаята ти, включително и храната, ще бъде пропускано през специален отвор, където се извършва стерилизация и се унищожават бактериите. — Фелс се усмихна успокояващо към Бригите.

— Следващата и последна стъпка ще включи твоя малък син. От дясното бедро на бебето ще бъде взет костен мозък. Процедурата е сравнително безболезнена, макар че той вероятно ще изпитва известни затруднения отдясно по-късно. След като ти трансплантираме костния мозък, ще изчакаме той да се присади, така че може да изпиташ незначителни неудобства, като леки възпаления на кожата. Най-лошият вариант е отхвърляне на костния мозък, което наричаме „болест на присадката срещу приемателя“, макар че, както казах, аз съм много оптимистично настроен, че няма да има отхвърляне. Уверен съм, че най-сериозната реакция, която можеш да получиш, ще бъде алергия. Ще ти се дават големи дози от определени медикаменти специално за тази процедура и ще ти се наложи да пиеш два до три литра вода всеки ден, което затруднява повечето пациенти, но е важно за успешното извършване на трансплантацията.

Лекарят се усмихна на Андреас, като пак очакваше той да каже нещо. Андреас продължи да мълчи.

— Веднага щом установим, че няма инфекция или отхвърляне — продължи лекарят, — ще бъдеш изпратен вкъщи, за да продължиш да си водиш нормален живот. Ясно е и, че ще трябва да идваш при нас през няколко месеца на преглед.

Андреас се застави да не реагира по начин, който би могъл да се изтълкува като неблагодарност в отговор на увереността или необикновените умения на великия лекувател да спасява човешки живот. Той беше войник. Лекарят беше само мостът между лечението и собственото му завръщане към доброто здраве и жизнеността. Вече беше взел важно решение. Ако това последно лечение не успееше, той нямаше да умре в едно стерилно болнично легло, а с наслада щеше да окачи експлозивни по тялото си и да избере най-ефектната мишена на лицето на земята. Нямаше да пропилява смъртта си, а вместо това щеше да избие други хора като последен жест на отговорността си пред каузата. Това щеше да е една последна победа. Вече беше обсъдил тази възможност с баща си и вуйчо си и двамата се бяха съгласили, че той притежава вродено чувство на мъжество.

Бригите седеше на крайчеца на стола си. Когато разбра, че синът ѝ не се готви да изрази някаква похвала, тя се обади.

— Вие си нямате представа колко сме ви благодарни. — Гласът ѝ потрепери. — Имам един въпрос. Има ли риск от някакви усложнения

през този триседмичен период на изчакване?

Фелс поклати глава.

— Винаги има рискове — каза той. — Но, както казах, не очаквам нищо необичайно да се случи. Единственото усложнение би могло да бъде самата изолация. — Той погледна право към Андреас. — Колкото и да е странно, много от моите пациенти заявяват, че за тях изолацията е била натрупване на положителен опит. Да бъде човек оставен насаме с мислите си, това му дава възможност да размисля върху неща, за които обикновено не се сеща. Често самотата ни позволява да вникнем в живота. Някои от моите пациенти ми казват, че са се връщали в мислите си към събития от своето детство, към неща, върху които не са размишлявали или не са си позволявали да размишляват. Ровичкането в миналото дава възможност на човек да разбере смисъла на живота, както и своите възможности за избор и приоритетите си. Мнозина от моите пациенти пожелаха да се свържат с приятели или роднини, с които не се бяха виждали от години. Задаваха въпроси за миналото, които ги въоръжаваха с умения по-добре да се съхранят в бъдещето си. Общо взето, за повечето хора преминаването през всичко това се оказва много полезно и плодотворно преживяване.

Андреас слушаше думите му и се питаше колко ли пъти Ханс Фелс бе държал същото слово пред други пациенти, цялата тази ловка смесица от философия и авангардна медицина, съчетана с доморасла подкрепа за впускане в едно божествено търсене на вътрешното аз. По-нататък Андреас се запита точно колко от тези пациенти действително бяха повярвали на лекаря, бяха приели думите му като откровение свихе, единствено за да се превърнат в по-добри хора, дори ако медицината не сполучеше и за тях всичко приключеше с това да се възползват от другата вещина на лекаря — осигуряване на достойна смърт. На него такива не му минаваха. Имаше само един начин да намериш достойна смърт и той беше да умреш в името на една кауза — каузата на неговия баща. Той слушаше с презрение съветите на любезния лекар. Даваше си сметка, обаче, и че милата му майка далеч по-добре разбираше крехкото аз на лекаря.

— Ние сме толкова щастливи, че вие ще се погрижите за Андреас — каза Бригите и протегна ръка, за да улови ръката на сина си. Андреас не оказа съпротива.

Фелс се почувства поласкан.

— За мен е удоволствие — отвърна той любезно — Имате ли някакви въпроси за бебето, някакви тревоги, които мога да успокоя?

*Дали той ще изпита болка или страдания? Дали няма да понесе някакви медицински или емоционални последици? Има ли риск да бъде инфектиран? Дали вземането на костен мозък от едно такова мъничко същество няма да доведе до опасна за живота му анемия или до други болести по-късно?* Макар че си задаваше тези уместни въпроси наум, Андреас нямаше никакво намерение, нито виждаше полза да ги произнесе гласно. Бригите, от друга страна, не притежаваше нужния инстинкт към внука си, за да се престори, че изпитва уместна тревога. Всичките ѝ страхове и опасения бяха съсредоточени върху сина ѝ.

— Какво количество костен мозък ще вземете от бебето? — попита тя.

— Ще ни е необходим около литър — отговори Фелс. — Ала като се вземат предвид възрастта му и теглото му, ще го вземаме на малки дози.

— А при последващите трансплантации? Дали Рашид ще има достатъчно количество да даде при нужда? — интересуваха се Бригите.

— Това няма да е проблем — отговори Фелс. — Ще е изтекло достатъчно време и той ще е произвел нови количества. — За няколко секунди настъпи неловка тишина, след което Фелс се прокашля. — Планирали сме поставянето на „Nickman — катетъра“ за след два дни. — Той помълча и пак погледна право към Андреас. — До началото на процедурата от тази нощ няма да приемаш нищо през устата. Ако се чувстваш неспокоен и ти е необходимо нещо, за да заспиш, сестрата ще ти даде хапче.

Той пак спря и когато продължи, се обърна към Андреас по име, за да го попита дали има нещо друго, което би искал да разбере и което той е пропуснал да обсъди.

— Мисля, че не — отговори Андреас, като за пръв път от началото на разговора им погледна лекаря право в очите. — Дали вуйчо ми е запознат с всички гадни подробности за моето така наречено лечение?

Бригите погледна безпомощно лекаря. Фелс, от своя страна, прие сарказма на пациента си като нормален при дадените обстоятелства.

— Разбира се, обсъдил съм всичко с Петер — каза той, употребявайки малкото име на Тоглин в усилието си да демонстрира близостта им.

На Андреас му беше забавно.

— Предполагам, че знаете колко много вуйчо ми разчита на вас да спасите живота на племенника му.

Използвайки трето лице единствено число, Андреас имаше намерение да създаде известна дистанция помежду им, да постави лекаря на мястото му и да премахне всякакви впечатления за близост, които лекарят може би си бе изградил.

Фелс стана напълно сериозен.

— Напълно разбирам чувствата на вуйчо ти, Андреас — каза тихо той, изправяйки се. — Освен това съм напълно наясно и с моята отговорност по въпроса. Ти си попаднал в отлични ръце — добави лекарят. — Останалото зависи от Бога. — Той сякаш не можеше да намери думи да продължи. — Не знам какво да кажа — започна неуверено доктор Фелс. — Моля ви да приемете най-дълбоки съболезнования за загубата, която сте претърпели.

Но когато нито Андреас, нито Бригите реагираха, лекарят погледна часовника си.

— Боя се, че отнех доста много от вашето време. — Той се приведе леко и целуна ръката на Бригите, преди да се обърне към Андреас и да се ръкува с него.

Когато лекарят си тръгна, Бригите отправи поглед към сина си.

— Това необходимо ли беше? — попита тя.

Андреас се престори на изненадан.

— Имаш предвид споменаването на Бога ли?

Майка му без съмнение беше подразнена.

— Би могъл да се държиш малко по-мило — каза тя. — В края на краищата, той е един дълбоко уважаван лекар.

— Който системно нарушава закона.

Сега дойде ред на Бригите да се изненада.

— Какво искаш да кажеш?

— Евтаназията формално не е легална в Швейцария. — Той леко се усмихна. — Говоря за другия му специалитет, поставянето на край



на мъките на хората.

— Моят баща и доктор Фелс бяха приятели. Дядо ти познаваше Ханс Фелс още като дете. Когато той стана лекар, дядо ти много му се възхищаваше.

На Андреас му беше досадно.

— Естествено, мамо — каза той. — Но какви чувства би изпитвал той към него, ако доктор Фелс не успее да излекува любимия му внук?

Тя се развълнува.

— Андреас, спри. Чу какво каза лекарят. Ти си попаднал в отлични ръце. Останалото зависи от Бога.

Той се усмихна с ленива усмивка и обърна взор към езерото.

— Много е интересно, че ти казваш това, мамо.

— Какво имаш предвид?

— Нашите врагове говорят, че всичко лошо на този свят се случва под прикритието на Бога.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На Лекси ѝ стана ясно, че това е неговият апартамент, още щом влезе вътре. Скромнен, с достатъчно място само за един човек, видимо нищо не подсказваше кой и какъв може да е собственикът. Стаите не разкриваха нищо. Леглото бе недокосвано от човешка ръка, кърпите за баня не бяха използвани, бяха наредени сгънати и огладени, а кухнята беше безукорно чиста, заета само от крайно необходими вещи. Лекси предположи, че той ще реши, че е жадна. Тя отвори хладилника. Пак същото. Всичко изящно, сведено до минимум. Бутилка шампанско, две луксозни бири, кутийка черен хайвер, английски конфитюр от портокали, отлежал чедър и една неотворена опаковка италианско еспreso. Тя се върна във всекидневната. Бюрото възбуди любопитството ѝ, безукорно чисто, без нито едно листче хартия по него. Тя огледа всичко — компютъра, принтера, клавиатурата и двата телефона, всичко, което му бе нужно, за да води война от всекидневната си.

Когато той се появи с няколко листа хартия в ръка, тя стоеше до прозореца.

— Прислужницата си е отишла преди малко — сериозно рече той, — така че извини ме, че е толкова подредено.

Тя не му обърна внимание, като предпочете да зяпа разсеяно през прозореца.

Той беше прибрал факсовете, веднага след като пристигнаха в апартамента.

Във всекидневната на Реми Лекси се настани сковано на стола с твърда облегалка до бюрото му. Тя беше сплела ръце в скута си. Оглеждайки се, бе твърдо решена да запомни всяка подробност в стаята. Чу стържещ звук — Реми бе притеглил друг стол насам, за да седне с лице към нея. Той се настани на стола.

— Искам да ги прочетеш — тържествено рече той.

Тя не направи опит да го отблъсне. Взе документите и започна да ги чете. В един момент вдигна очи и видя, че той се бе изправил и се осмеляваше да пристъпва от крак на крак. Когато тя свърши да чете,

погледна пак към него. Откакто бе пристигнала тук преди не повече от десет минути, сега се бе почувствала така, сякаш е остаряла с най-малко сто години. Гласът ѝ прозвуча несигурно:

— Изразявай се по-ясно.

Реми не отговори нищо няколко секунди.

— Току-що ми се обади човекът — бързо каза той, — който провежда нашата операция. Той ми изпрати тези факсове — добави той.

Сантиметър по сантиметър тя потъваше в умопомрачение.

— Човекът, който провежда операцията ли? — с недоверие повтори тя.

Реми задържа погледа ѝ.

— Това не е важно, Лекси — решително заяви той.

Лекси усети, че страните ѝ парят.

— Неприятно ми е — каза тя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Неприятно ми е това, че изгубих себе си. Нямам никаква представа какво ще се случи с бебето, с майка ми, с мен, с който и да е от нас. Просто изпълнявам заповеди като едно от твоите малки войничета. — Тя спря, за да се овладее и когато продължи, гласът ѝ прозвуча така, сякаш не принадлежеше на никого. — Само ми върни бебето, за Бога. Дължиш ми това!

Нейното бебе. Какво можеше да каже той? Че не ѝ дължи нищо, също както и Стария не му дължеше нищо на него, въпреки че му даде думата си да му позволи да действа както той си знае през мизерните две седмици? Дори Стария бе излъгал. Искаше му се да може да изругае, или да хвърли нещо, или просто да напомни на Лекси за това, че преди всичко тя сама се е поставила в това положение. Никой не ѝ бе казал да си тръгне с това дете. Но той беше достатъчно благоразумен.

— Ще го върнем.

Това е лудост, помисли си тя. Аз си съчинявам този кошмар. Той бе актьор в тази ужасна пиеса, също така, както и тя имаше да играе роля в сценария, написан дълго преди тя да се появи в полезрението му. Щеше да изчаква, след това щеше да изчака допълнително до последно действие, когато или неговият живот щеше да угасне по естествен път, или тя щеше да се самоубие. Тя пак се спря. Кой точно

беше врагът в тази ужасна ситуация? Тя не бе в състояние да се контролира и се впусна в атака.

— За чия сметка? — реагира тя. — Кой ще бъде принесен в жертва на всички твои благородни каузи? Кой ще плати този път за това, че Крисчън ще бъде върнат?

Завладя го ледено спокойствие, скривайки хаоса и чувството за вина, което се надигаше у него. Ако можеше тя само да знае, помисли си той.

— Не те обвинявам за това, че се съмняваш...

Тя язвително реагира:

— Не се дръж снизходително с мен!

У Лекси пак припламна една последна искра храброст и ѝ възвърна онази идентичност, която ѝ бе открадната заедно с Крисчън. Тя се изправи на стола, с вдигната глава, с изпънат гръб и си пое дъх с препълнени гърди. Разбираше, че я води там, където той искаше, а на нея не ѝ оставаше никакъв начин да го спре.

— Добре — рече тя. — Бабата и дядото на бебето по майчина линия. Мари Клод и Анри Симоне. — Тя погледна бегло факса. — Родителите на Доминик — продължи Лекси, отчасти на самата себе си, преди да вдигне очи към него. — Женевските банкери. Тя произхожда от добро семейство. Трябва ли аз да изпитвам съжаление към тях?

— Аз не ти казвам какво да изпитваш.

Тя задържа погледа му.

— Това е правен проблем и нравствена дилема — тихо каза той и пак ѝ даде възможност да реагира.

Тя възмутено се нахвърли върху него:

— Ти си най-подходящият човек, който може да говори за право и нравственост!

— Вероятно не съм — отговори той спокойно. — Ала господин и госпожа Симоне нямат друга вина, освен това, че са загубили контрол над дъщеря си, не смяташ ли така?

Тя разбра, че споменаването на дядото и бабата по майчина линия на бебето имаше за цел да я накара да премине в отбрана и да ѝ напомни определението за тържеството на произхода над възпитанието. Сега тя разбра за какво става дума, как Реми не е имал никакво намерение да отстъпи дори в най-малка степен предимството си. Тя беше само една глупава романтичка, една наивна американка,

една разглезена жена, която вярваше, че животът наистина ѝ дължи нещо в замяна за това, че бе страдала за собствената си слабост. Тя бе изпитвала страх да не загуби Ник, като не му се подчини и просто да забременее без негово разрешение или благословия. Тогава, обаче, не ѝ бе стигнала храброст. Като задържа Крисчън, само убеждавайки се, че бебето ѝ принадлежи, и като наистина вярваше, че някой някъде е решил, че това е най-правилното нещо, което можеше да направи, всичко това бе доказателство, че храбростта ѝ е била неуместна. Тя разбра какво се готви да направи той. Този мъж, който седеше пред нея, бе твърде умен, за да постави равенство между нейното престъпление и това на Андреас Карим. Спасяването на бебето и дори задържането му така, сякаш беше нейно, бледнееше в сравнение с онова, което това чудовище бе извършило, взривявайки невинни хора. Противопоставянето, обаче, на чувството ѝ за нравственост, да не говорим за законността на ситуацията, на чувствата на родителите, които и бездруго бяха загубили дъщеря си, представляваше нещо, на което тя не можеше да намери оправдание. Беше победена. Колкото и да се опитваше, не можеше да продължи атаката. В едно беше сигурна. Дори и ако имаше свои собствени деца, нямаше да се поколебае и за миг, когато Крисчън бе оставен в ръцете ѝ. А и след това, след като колата се взриви, тя пак би си тръгнала с него и би го спасила от нещо, което тогава не можеше нито да определи, нито да обясни.

— Какво предлагаш? Да почукам на вратата им и да им върна Крисчън ли? Това да не е част от твоя план? Е, ти сигурно дори си забравил, че той вече не е и при мен, за да го връщам.

В далечината зави сирена. Слънцето беше скрито зад облаците. В стаята беше станало мрачно. Двамата водеха спора си на едно по-нюансирано и по-сложно ниво.

— Всичко, което казваш, е логично — коментира той, продължавайки да говори с неясен глас. — Ако ти, обаче, знаеше тези обстоятелства, тогава щеше ли да откажеш на жената, която ти пъкна Крисчън в ръцете?

Лекси бе ужасена:

— Никога!

Искаше ѝ се той да може да насочи разстрелващия си поглед върху някой друг. Но друг човек там нямаше. Двамата бяха сами.

— Откъде можеш да си сигурен, че те дори са знаели, че дъщеря им е била бременна?

— Не мога — чистосърдечно си призна Реми.

— А ако не са знаели?

— Има ли някакво значение?

Лекси остана смаяна.

— Няма ли право да научат? — реторично зададе въпроса си тя. Той за миг я погледна внимателно.

— Тази дилема е почти Соломоновска — тихо каза той. — Ти не би ли спасила Крисчън, дори ако накрая станеше така, че той останеше при родителите на биологическата си майка?

— Разбира се, че бих го спасила — веднага отговори тя.

В душата ѝ пак бе проблеснала бяла светлинка и това ѝ даваше възможност да вижда всичко по-ясно, дори в цялата чудовищност на ситуацията.

— Не е честно — проплака тя, — особено сега, след като всичко това се случи. — Не можеше да продължи. Като се поколеба само за миг, тя улови главата си с ръце. Пое си дълбоко дъх и отпусна ръце в скута си. — Жестоко е.

Той бавно пристъпи към бюрото. Наведе се и прелисти някакви книжа, преди да седне на мястото си. Лекси бе останала седнала на стола си с твърда облегалка, с профил към него.

Той продължи да я притиска невъзмутимо.

— Как ще разрешиш този проблем?

— Ти си този, който знае всички отговори — отвърна Лекси и се изправи. Наведе се към него, опряла плътно ръце в плота. — Какво, по дяволите, искаш от мен? — настойчиво попита тя. — Кой, по дяволите, си ти, за да решаващ кой трябва да живее и кой да умре? Какво ти дава право да се държиш като Господ?

Тя неволно бе го засегнала по болното място. Улови унилия му поглед. После се дръпна встрани, издърпа един стол и го тръшна на пода пред него, така, че застана с лице към него. Седна и скръсти ръце на гърдите си.

— Нека си изясним нещо, Стефан ли си, друг някой ли си. И двамата знаем, че вече имаш план. И каквото и да кажа аз, е без значение, така че нека си спестим всичко това и просто ми отдай

заповед за тръгване на марш. Да се залавяме за работа, какво ще кажеш?

Той седеше, потънал в мълчание, докато тя продължаваше с тирадата си, и я изчака да свърши. Изглежда бе свършила. Внезапно бе утихнала.

— Преди повече от година семейство Симоне са обявили дъщеря си за безследно изчезнала — тихо каза той. — Въпрос само на време е френските власти да разпознаят в атентаторката тяхната дъщеря. Оттук те ще направят връзката с Андреас Карим, и преди да се усетиш, цял свят ще разбере, че тя му е родила бебе. — Той наблюдаваше реакцията ѝ. Лекси слушаше внимателно думите му и го чакаше да продължи. — Не забравяй, че твоят приятел разполага с видеозапис на това как ти вземаш бебето от атентаторката, преди тя да се самовзриви. Накрая властите ще те намерят и ще те разпитат и кой знае още какво.

Тя прокара ръце по косата си. Лицето ѝ стана на червени петна. Беше ѝ горещо, беше изморена и ядосана и не виждаше никакъв изход от положението.

— Какво искаш ти от мен?

— Не аз, Лекси — спокойно каза той. — Но съм сигурен, че семейство Симоне ще искат нещо от теб, защото ти си човекът, който последно е забелязан да държи техния внук. — Той се премести напред на стола. — Никой не знае, че главорезите на Карим са взели бебето от твоята хотелска стая.

— Вземи видеозаписа — нареди му тя. — Просто иди в бюрото на Ай Ти Ен, удари го по главата и вземи видеозаписа.

— Дори и да можех, вече е твърде късно. Вредата е нанесена.

В продължение на години животът му на повърхността бе изглеждал безупречен. Когато изгуби сина си, почувства се така, сякаш съществуваше зад някаква стъклена преграда и се движеше сред хората в тази отделна преграда, която не му позволяваше да изпитва чувства. Докато седеше при нея и я слушаше, почувства се разнебитен. Искаше да зареже всичко и да се размее, но толкова много неща бяха заложени на карта.

— Какво искаш да направя аз?

— Дотук това е най-хубавият въпрос, който задаваш — каза Реми, давайки израз на задоволството си, сякаш тя му беше една от ученичките отличнички. Той вдигна вежди и зачака.

Тя го погледна с подозрение.

— Какво смяташ да правиш със семейство Симоне?

— Имаме време да решим това — каза той, като знаеше прекрасно, че намерението му бе само да посее зрънце съвест в иначе объркания й ум.

Тя остана неподвижно и се запита за миг дали раната на лицето му не е инфектирана.

— Прочете ли другия факс?

Тя погледна надолу към книжата в скута си. Когато спря да чете, поклати глава.

— Твоите дарби са безброй. Как успя да се добереш до медицинския картон на Андреас?

Той седна и я погледна право в очите. Тя отвърна на погледа му.

— Преди да ти отговоря, искам да ти направя едно предложение — бързо каза той. Нямаше повече какво да губи. — Отсега нататък ще ти казвам всичко. Няма да има повече тайни. Можеш да ме питаш каквото искаш и аз ти давам дума, че ще ти отговоря честно. В замяна ти ще следваш моите указания. Ако имаш въпроси или съмнения, помоли ме и двамата ще обсъдим всичко, което те безпокои, независимо колко незначително е. Няма да го преценявам, ще ти отговарям. Но ти също трябва да говориш абсолютно честно с мен. — Той се обърна назад на стола си. — Не предприемай никакви самоинициативи, Лекси. — Той пак се обърна към нея. — Ако го направиш, ще загинат невинни хора.

Тя веднага разбра, макар че не можеше да го докаже. Неговото така наречено предложение да му стане бойна другарка целеше тя да бъде поставена в отбрана. Нито за миг не му бе повярвала, че най-после са заели равностойни позиции.

— Споразумяхме ли се?

Той протегна ръка и тя я пое. Двамата стиснаха ръцете си, споразумение, изцяло наситено с измама. И двамата действаха на ръба на закона.

Тя го погледна, като не искаше да вярва на наглостта му.

— Да започнем със записа — тихо каза тя. — Как се е сдобил с него Дерик?

Реми й обясни. Не спести нито една подробност, като споменаваше Стария като човека, „който провежда операцията“. Още



тогава я очарова това, че те, или плашещото *ние*, което Реми бе използвал на няколко пъти, бяха опасни хора. Тя разбра за какво ставаше дума. Реми ѝ предлагаше да тръгне по най-изпитаната първа стъпка от серията хлъзгави стъпала по нанадолнището.

— Ето, сега знаеш как Дерик се сдоби със записа — приключи Реми.

Тя кимна.

— Едва ли би могло да ми стане по-ясно — отговори тя с нотка на презрение в гласа. — И се предполагаше, че трябва да вярвам, че ти не си знаел нищо за това допреди малко, нали? В какъв прекрасен свят живеем само, а?

— Не съвсем — безучастно отговори Реми и преди тя да зададе следващия си въпрос, той вмъкна темата за бебето. Когато продължи, не правеше усилия да не говори, без в гласа му да звучи завист.

Да си тръгнеш с едно дете, и то не с кое да е, а с детето, чиято майка се е подготвила да се самовзриви в един голям европейски град, като избие, осакати и рани стотици хора, не беше нещо, което можеше да бъде прието с леко сърце, нито от властите, нито от извършителите на престъплението. В сравнение с тази, както можеше да се приеме, хуманна постъпка, която Лекси бе извършила, когато Крисчън уютно бе пхнат в ръцете ѝ, клетите господин и госпожа Симоне, които носеха вината, че са наивни, не заслужаваха дори да бъдат плеснати през ръцете. Що се отнася до шефа му, той беше направил това, което беше длъжен да направи. В това не бяха вложени никакви емоции. Емоция беше грозна дума.

— Ако се върнем пак на медицинския картон на Андреас — каза той, сменяйки темата, — несъмнено лекарят на покойния ти съпруг е доста прочут в областта си.

В гласа ѝ прозвуча тъга.

— Той не се оказа достатъчно подготвен, за да спаси Ник. Предполагам, обаче, че е въпрос и на шанс.

През следващите петнадесетина минути двамата обсъждаха Ханс Фелс, специалиста по редки заболявания на кръвта, който прилагаше гениалните си способности в очарователната клиника в Монтрьо. Лекси отговори на всичките въпроси на Реми без никакво колебание, като се позоваваше на проучванията, които бе провела за него, когато Ник разбра, че е болен, и разнообразяваше разказа си с личните си

впечатления от този човек от времето, когато бе поел грижите над покойния ѝ съпруг. Немскоезичен швейцарец, женен, сдържан, но изключително човечен, описа го тя, педантичен, разсъдлив и най-вече привърженик на евтаназията, защото ненавиждаше човешките страдания от всякакъв вид. Що се отнася до политическите му възгледи, те не бяха обсъждали нищо по-лично от неговото неодобрение към американската политика в Близкия Изток. Лекси сви рамене.

— Ако използвах това като критерий — рече тя, — половината свят щеше да бъде под подозрение.

Реми леко се усмихна.

— Ако отидеш случайно в Монтрьо — попита той, — дали Фелс ще сметне, че е странно, ако му се обадиш?

Тя веднага отговори:

— Напротив. Той ще го сметне за странно, ако не му се обадя.

— Как ще разбере, че си там?

— Ще разбере, защото моята вила е край езерото. Недалече от неговата. А и Монтрьо е едно малко селце. Виждах го да бяга за здраве край езерото почти всяка сутрин. — Тя се замисли за малко. — При няколко случая, когато Ник още имаше сили да излиза, се натъквахме на него и жена му в хотел „Монтрьо Палас“.

Реми се замисли над отговорите ѝ. Професионалната репутация на Фелс, според това, което бе научил, преди да говори с Лекси, беше безупречна. Нямаше нищо непорядъчно, нямаше недоволни пациенти, нито критично настроени колеги. Той беше човек, посветил се на лечението на болните си, а когато това станеше невъзможно, помагаше им да отидат в един по-добър свят.

— Той очевидно не е имал проблеми с швейцарските власти — замислено рече Реми. — Те, изглежда, приемат неговите методи, макар и евтаназията официално да не е легализирана там.

— Съществува едно мълчаливо споразумение — обясни Лекси. — Той работи само в своята клиника. Не обслужва болни или умиращи пациенти в обществени болници или по домовете им.

Реми изглеждаше доволен.

И какво от това, ако никой не смяташе Ханс Фелс за нещо повече от един по-рафиниран и изтънчен Джак Кеворкян<sup>[1]</sup>? Бедните се

трудеха, за да умрат. На богатите им се налагаше да постъпват по свой собствен начин. Той се замисли за сина си.

В онази безименна болница, недалече от германския аутобан, не бе имало такъв Ханс Фелс, а само един млад и изтормозен лекар, който бе станал негов едничък духовен съветник и медицински консултант. Нямаше никакъв ритуал, нито нещо светло и тихо в края. Мозъкът на момчето бе мъртъв. Беше безнадеждно. Дишаше, само защото една машина вършеше цялата работа. Обрат не можеше да настъпи. Беше типичен случай, с безкрайна равна черта в неумолимата електроенцефалограма. Възрастта не бе от значение. Нямаше никакво значение дали човек бе на седемнадесет или на седемдесет години. Животът бе свършил. Единственото, което Реми успя, бе да направи онзи последен жест, с който преобрази сина си — обичта на живота си, от пациент — в статистическа единица.

Застави се да се върне към Ханс Фелс. Като се приемеше, че лекарят е един всеотдаен медик, би било основателно да се предполага, че единствената му професионална грижа беше лечението на пациентите му или оказването на помощ на техните най-скъпи близки да приемат жестоката реалност на живота.

— Справедливо ли е да се каже, че доктор Фелс не произнася морални присъди? Смята ли се той за човек, който стои над тези неща? В края на краищата, той като лекар е дал клетва да лекува всички, независимо от това кои са или какво са извършили през живота си.

— Съмнявам се дали той би отказал да лекува някого по нравствени причини.

— Кажи ми, Лекси — продължи Реми, — дали той би те осъдил за постъпката ти?

Не бе никак случайно това, че той формулира следващия си въпрос така, че да прозвучи преднамерено скучно и шаблонно. Това предизвика реакцията, която очакваше, обаче, когато видя, че Лекси леко трепна.

— Разбирам — тихо каза тя. — Връщаме се пак на въпроса чий грях е по-голям, дали моят, когато взех детето, или на оная луда, която взриви „Фуке“? — Тя се овладя. — Въпросът е глупав.

Тя усети как интересът му към нея се затегна като въже около врата ѝ.

— Отговори все пак, Лекси — настоя той, като я изгледа премерено.

— Не зная дали той би ме осъдил — каза тя най-накрая, като продължаваше да отбягва погледа му.

Реми се премести напред на стола си. Нямахше смисъл да развива по-нататък този въпрос.

— Когато пристигнем в Монтроу — започна той, — ще искам да се обадиш на Фелс. Ще му обясниш, че си се върнала, за да освободиш вилата, защото се връщаш в Ню Йорк. Ще го попиташ дали можеш да се видиш с него, това е съвсем естествена молба. — Той помълча. — Бъди внимателна, когато отидеш в клиниката.

Тя остана изненадана от енергичността в гласа му.

— Аз-аз... не разбирам.

Реми веднага разбра, че е прибързал. Не бе необходимо да я плаши още, защото тя бе вече достатъчно изплашена.

— Не ми се ще да се натъкнеш на някого там. Като казвам някой, имам предвид Бригите Карим. — Той помълча. — Тя знае името ти — повтори той.

— Вижда ми се малко вероятно — каза Лекси. — Ако отида да се срещна с доктор Фелс в клиниката му, ще си уговоря конкретен час. Не мога да си представя, че тя ще виси край кабинета му по същото време, когато аз съм там. Той винаги взема мерки пациентите и роднините им да не са заедно.

Той не се успокои от това обяснение, но реши да не настоява повече.

Разгледа някакви книжа и попита:

— Къде настаняват пациентите за трансплантация? На кой етаж?

— Когато Ник беше евентуален кандидат за трансплантация, бяха го настанили на най-горния етаж, непосредствено до кабинета на доктор Фелс.

— Колко пациенти за трансплантация могат да бъдат настанени в клиниката?

Тя помисли малко.

— Четири или пет, не повече. Той кимна.

— Има ли в клиниката някой, който да не е много предпазлив? Имам предвид, дали там работи някой, който би бил малко по-разговорчив и би разкрил информация за пациентите?

Лекси обмисли въпроса му.

— Може би.

— Помисли още по този въпрос — каза Реми и добави: — Клиниката е малка. Има по-малко от сто легла. Несъмнено Карим ще е регистриран под различно име. Ако имаш достъп до някой не толкова дискретен служител, ще можеш да разбереш кога Крисчън е преместен там. Почти съм сигурен, че Андреас и бебето ще бъдат настанени в една и съща стая.

Тя леко потръпна. Стана ѝ лошо при мисълта, че Крисчън ще бъде подложен на инвазивни процедури.

— И тогава какво? — попита тя.

— Другото ще оставиш на мен — само каза той. — Ти си ми необходима само, за да разберем къде са.

Той почака за миг, за да види дали тя ще продължи да се съпротивлява. Когато не го направи, той разбра, че и тя не е много по-различна от толкова много други хора. Неговият малък таен свят на професионален разузнавач си оставаше достатъчно загадъчен за непосветените. А в нейния случай имаше и още един важен фактор, който да я въвлича в центъра на неговата битка.

Тя продължи да мълчи.

Накрая Реми заговори.

— Сигурно има и други неща, които искаш да знаеш — подтикна я той. — Питай — спокойно — каза той. — Хайде, попитай ме каквото искаш и аз ще ти дам честен отговор.

Тя не бе подготвена за неговата внезапна откровеност и за миг не се сещаше какво да пита. Отметна косата от врата си и си пое дълбоко дъх.

След това кимна бавно.

— Кой си ти?

Реми нямаше никакво намерение да я лъже. Преди да ѝ представи, обаче, истината, а не някоя измислица, той беше ясно дал да се разбере, че е единственият човек, който можеше да ѝ върне Крисчън. Щеше да се справи с всички морални и правни аспекти на ситуацията по начин, който нито щеше да се връща натрапливо в съзнанието му, нито щеше да я компрометира. Крисчън също. И започна методично да обяснява за Петер Тоглин, за сестра му Бригите и за тяхната връзка с Али Карим. Внимателно и логично, с нотка на

деликатно съчувствие към невъобразимо затрудненото ѝ положение, като я накара да разбере, че никога досега двамата не се бяха оказвали в такава близост. Противно на убежденията си той ѝ разказа за картината и за това, че се надява накрая да си уреди среща с Петер Тоглин през следващите няколко дни. Когато свърши, само сви рамене.

— Това ли е всичко? — саркастично попита тя.

Без предупреждение тя се наведе над бюрото и блъсна дървения плот с две ръце, като разпиля книжата по пода. Не се спря дотук и продължи атаката си.

— Кой си ти? — гневно повтори въпроса си тя. — Да започнем оттук. Име? Националност? Семейно положение? Кръвна група? Професия? Или още по-добре, каква е длъжностната ти характеристика?

Той се дръпна назад на стола си и внимателно се вгледа в нея. Тя притежаваше изкусната способност така да обръща нещата, че противникът ѝ да преминава в отбрана. За съжаление, тази нейна тактика вече нямаше ефект върху него. Бившата му жена би казала, че няма съвест. Стария би го укорил, че е твърде мек като инквизитор. Той знаеше истината. След смъртта на сина му нищо не му се струваше достатъчно сериозно, за да го накара да се съобразява с чуждата болка. Досега. Удивен от това как чувствата му към тази жена се бяха усилили, след като за пръв път я бе зърнал във „Фуке“, сега той можеше само да се удивлява на своята ранимост. Докато я наблюдаваше как полага усилия да скрива чувствата си, той се запита дали тя наистина вярва, че е жертва на заговор на зли сили и не е направила нищо необикновено, което да може да обясни точно как и защо бе попаднала в тази ситуация. Накрая той я видя по-ясно на фокус. Александра Рейн имаше нужда да се закали. Като се замисли за нейното избухване, той си даде сметка, че чувството ѝ за оцеляване е инстинктивно. За света тя притежаваше красота, ум и демонстрираше храброст. В действителност беше абсолютно неопитна.

Той започна бавно и ако тя си бе дала труд да го погледне, сигурно щеше да зърне съвсем слабо забележимите весели пламъчета в очите му, леката нотчица добро настроение край устата му, а то можеше и да е от облекчение, че най-после беше в състояние да я запознае със своя случай, като представи автентични доказателства.

Името му било Реми Кановас. През ноември, и всъщност на трети, щял да стане на четиридесет и девет години, тоест зодия скорпион, макар че не проявяваше абсолютно никакъв интерес към астрологията, паранормалните явления и провидението. Кръвната му група била нула положителна. Роден бил в Париж, където живял за малко като дете, преди да се премести с родителите си в Лондон. В края на шестдесетте години баща му бил удостоен с честта да стане посланик в двора на Сейнт Джеймс<sup>[2]</sup>, представляващ малката спартанска страна, която оказваше съпротива във всички неблагоприятни условия, когато ставаше въпрос за оцеляване. През това време, докато посланик Кановас и съпругата му живеели в официалната резиденция в Лондон, единственото им дете Реми проходило и растяло и станало буйно малко момченце. През цялото си ранно детство той посещавал английско частно училище, докато баща му не бил върнат за кратко у дома, където момчето било изпратено в чуждоезиково училище, докато се чакало следващото назначение на баща му в Италия. На седемнадесетгодишна възраст Реми говорел и пишел свободно на пет езика, бил живял в половин дузина европейски градове и имал мечта да стане концертиращ пианист. На осемнадесетгодишна възраст бил призован в армията, където останал почти десет години и накрая служил в елитна разузнавателна част, преди да се уволни и да продължи да работи като цивилен. Дарбата му за езици и способността му да запомня и най-дребните подробности за лица и места не останали неизползвани или незабелязани. Той започнал работа на новото си поприще. След това се оженил. Впоследствие се развел. Що се отнася до естеството на работата му, тя била разнообразна. В продължение на няколко години, пропътувал цял свят облечен в смокинг, пил шампанско на редица безсмислени светски приеми на Лазурния бряг през лятото, в Биариц през есента и в Кщаат<sup>[3]</sup> през зимата. Това било времето, когато някои социопати още се ползвали с репутацията на порядъчни хора и с протекцията на лакомите за нефта западни нации, политици и магнати. В онези години му било наредено да се навърта там и да изучава кой на кого е най-голям апологет. Когато в края на двадесети век нивото на насилие станало по-безразсъдно, което по-рано било извън сферата на възможното, неговата дължностна характеристика била променена.

Той спря да говори. Разбира се, че биографичната му справка бе непълна. Той просто не беше напълно готов да обмисля всичко, останало в сърцето и душата му. Особено тази частица, която бе свързана с чувствата, които изпитваше към нея. И особено трагедията със сина му.

Тя не каза нищо. Внезапно се бе поуспокоила. Улови се, че наблюдава Реми и се опитва да разбере погледа му, устните му, плещите му, ръцете му, всичко, от което можеше да подразбере оттук-оттам нещо, ако той изобщо се изпуснеше.

— Франция е странно място, където да упражняваш твоята мръсна професийка. Не знаех, че французите са променили симпатиите си и внезапно са се влюбили във вас и са намразили арабските ви врагове.

— Ще се изненадаш да разбереш как симпатиите са се променили през последните десет години — отговори с равен глас той. — Ти си напълно права, Лекси, и си добре информирана. Французите не искат да дразнят никого тук. Твърде голям е залогът, при положение, че арабската общност се е заселила в предградията на Париж и из цялата страна. Сега обаче се появиха и други променливи величини. Хората се боят да не се отчуждят от единствената останала свръхсила. Винаги съществува заплахата от терористични нападения като това във „Фуке“.

В този момент тя не можеше да прецени дали този, който говореше, е Стефан или Реми. Искаше да не го оставя на мира, да го изтласка до възможния предел и да провери колко е издръжлив. Истината бе, че тя усещаше, че той се оказваше в несъмнено неизгодно положение, когато трябваше да запазва гладката си външност. Помежду им имаше нещо, което неутрализираще способността ѝ да го презира и спираше неговото умение да си служи с измама.

---

[1] Джак Кеворкян (р.1928г.), наричан д-р Смърт, е американски лекар патолог, практикуващ евтаназия — „да умираш не е престъпление“ е крилатата фраза, която му се приписва. — Б.пр. ↑

[2] Това е официалната формула за акредитиране на чужди посланици в Обединеното кралство. — Б. пр. ↑

[3] Биариц е курортно градче в Югозападна Франция на брега на Бискайския залив, посещавано от кралски особи. Къщаат е луксозен



зимен ски курорт в немскоезична Швейцария. — Б. пр. [↑](#)

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Те бяха пристигнали в Монтрьо след пет и половина часа път с кола, белязани с едно напрегнато мълчание. Когато излязоха от Париж и тръгнаха по магистралата, Лекси седна колкото се може по-далече от него на предната седалка, подпряла главата си на страничното стъкло. Още във Франция, малко след Авалон, градче в областта Бургундия, той наруши мълчанието.

— Само за твое сведение. Аз ще се настаня при теб.

Тя се изправи на седалката си, втренчила поглед в шосето пред себе си.

— А защо е необходимо това?

Реми обмисли въпроса няколко секунди, преди да отговори. Той хвърли поглед към нея.

— Защото ти си твърде важна, за да те загубя.

Верни думи. В погрешен контекст. Животът ѝ винаги бе преминавал така, помисли си тя. Тъкмо когато постигнеш онова, което искаше, някой променяше правилата. И това продължаваше до безкрай. Само ставаше по-сложно и объркано и по-унизително. Чувстваше се като момиче от постер сред тресавището на докарани до полуда сърца.

Лекси сви рамене.

— Приятно е да си желана — безгрижно каза тя.

Когато спряха да пият кафе близо до Безансон, в областта Юра, във Франция, тя слезе от колата и тръгна няколко крачки пред него. След като влязоха в крайпътния ресторант и се настаниха на малка масичка, заобиколени от семейства с шумни деца, продължи да отбягва погледа му.

— Каквито и чувства да изпитваш сега, твърде късно е — тихо каза Реми. — Не можеш да промениш онова, което се случи. — Той помълча. — Нищо не можеш да промениш.

Тя остана напълно неподвижна. Ако трябваше да постъпи честно, би признала какво бе почувствала още в мига, когато го видя за пръв път. Ала това се бе случило цял живот преди Крисчън да бъде

оставен в ръцете ѝ и бе станало нещо невъобразимо. Като се заровеше в отломките на миналото си, търсеше парчета и ключове за проблема. Колкото и да се мъчеше, обаче, единствените спомени, които я терзаеха, бяха за онзи миг, в който бе дала разпореждане за слагане на край на живота на Ник. От нейна гледна точка тя бе изпълнила ролята на служителка на смъртта.

— А кой ще ме пази, докато ти ловиш лошите? — попита тя с нескрит сарказъм в гласа си.

— Никой — тихо отговори той. — Предполагам, че ще трябва да ти имам доверие.

Тя го изгледа изпитателно.

— Значи, ние ще действаме сами, така ли?

Реми посегна към сметката.

— Боя се, че да — каза той, като се изправи. Подаде ѝ ръка и добави: — Само аз и ти.

— Значи, ставаме едно ново ние, така ли? — реагира тя.

На връщане към колата той я улови под ръка и преди да ѝ отвори вратата, я обърна така, че тя застана с лице към него.

— Бих искал всичко да е по-различно — каза сериозно той и помълча, полуочаквайки реакцията ѝ. Такава нямаше. Той се обърна и заобиколи към страната на шофьора. Нищо друго не можеше да направи. Не можеше да ѝ каже какво изпитва и как чувствата му само са се усилили, когато положението бе станало неудържимо.

Едва когато седна на кормилото, тя го докосна по ръката.

— Как така? — попита тя.

Това се случваше за пръв път — тя се опитваше да предизвика неговата типична склонност към двусмисленост. Изчака няколко секунди стомахът ѝ да се успокои и пулсът ѝ да спадне на около двеста удара в минута.

— Хайде — подтикна го Лекси. — Обясни. Приеми го като част от нашето споразумение за честни взаимоотношения, което ключихме.

Тя за пръв път осъзнаваше силата си. Сега той бе на нейна територия и нямаше намерение да го изпусне.

Той се обърна на мястото си и я погледна.

— Не съм сигурен, че ти изобщо си в състояние да разбереш.

— Пробвай — настоя тя.

Пак последва мълчание.

— Защо? Това не би трябвало да има значение, като се вземат предвид чувствата ти към мен.

Тя се изсмя късо, макар че изобщо не беше сигурна дали смехът ѝ ще прозвучи искрено.

— Не бъди глупав — каза тя. — Всеки мъж, който ме лъже или излага живота ми на риск, за да залови банда терористи, ми става приятел за цял живот. Както и да е...

Лекси, обаче, не успя да завърши дръзкия си, макар и кратък, отговор, защото той я взе в обятията си и започна да я целува, с леки и отмерени целувки по страните, по носа, по челото и накрая по устните. Тя леко се поотдръпна и го докосна по лицето. Той отмести ръката ѝ и я привлече към себе си, като целуваше устните ѝ с такава настойчивост, каквато тя не бе виждала преди.

— Разбираш ли? — попита накрая той, като продължаваше да я държи през кръста.

Нещо в гласа му и в настойчивостта на погледа му направи всичко да изглежда твърде реално. Тя не можеше да каже нито дума.

Той я държеше неподвижно.

— Защото, ако има някакви съмнения за всичко, бих искал те да са мои.

Двамата не си размениха повече нито дума, докато не излязоха на пътя за Монтрьо по швейцарската магистрала. Едва тогава той я попита как да стигнат до вилата ѝ. Тя го упъти с ясни указания и най-после спряха пред сивата каменна вила на брега на езерото. Когато той мина отзад, за да вземе куфарите и картината от багажника, тя остана неподвижно няколко секунди. Потръпвайки леко, се чувстваше неподготвена за вълната от безпокойство, която внезапно я бе заляла. *Никой не бе идвал тук с нея, освен Ник. Вътре не бяха останали щастливи спомени. А сега — това. Беше ужасно да търси бебето, което някога бе спасила, а сега пак бе изложено на опасност. Да споделя къщата с един непознат, към когото изпитваше такива силни и неуместни чувства, беше нещо повече от това, което тя бе в състояние да понесе.*

Когато влязоха в къщата, Реми остави куфарите в антрето. Без да каже нито дума Лекси тръгна право към огромната всекидневна и се сгуши на дивана.

Стаята беше просторна, с неукрасени с нищо бели стени и оголени дървени греди на тавана. Каменната камина заемаше едната стена на стаята и бе достатъчно висока, за да може човек среден на ръст да застане под полицата ѝ. Реми я последва в стаята и се огледа. По стените имаше лавици, претъпкани до отказ с книги, а други книги и списания бяха струпани на нестабилни купове по пода. На отсрещната стена имаше цяла колекция от африкански маски, окачени над масивната английска селска маса, чийто плот бе покрит със сребърни предмети. Реми се настани в удобен фотьойл. Когато видя, че е приключил с огледа на стаята, тя най-сетне заговори. Започна колебливо, но след това гласът ѝ укрепна.

— Не знам какво да кажа — рече тихо тя.

— Тогава не казвай нищо. — Той леко се усмихна. — Гладна ли си?

Лекси не беше мислила по този въпрос.

— Умирам от глад — неохотно призна тя.

Той се изправи.

— Има ли някаква храна в къщата?

— Не помня. — Тя също се изправи. — Ще погледна — каза тя и се отправи към кухнята. — На поставката в трапезарията има вино — добави тя.

Започна да тършува из кухнята и намери няколко яйца, масло и замразена франзела хляб. Когато се наведе, за да намери тигана в шкафа под печката, тя го чу зад себе си да оставя бутилка на кухненския плот. Бавно се надигна и се изправи с гръб към него и постави тигана на печката. Посегна към яйцата и ги счупи внимателно в стъклена купа. Докато ги биеше с телта, внезапно се почувства неловко. Имаше нещо по-интимно в това да готвиш, отколкото да се любиш.

Той сякаш прочете мислите ѝ.

— Знаеш ли, из целия Близък Изток да ядеш хляб с врага си в собствения му дом означава, че схватката се отлага до края на яденето.

Лекси се обърна и няколко секунди го гледа, почти готова да изрази с думи това, което чувстваше, но се отказа.

— Защо не отвориш виното? — попита тя, като се обърна, за да сложи замразения хляб в печката. — Ще ядем във всекидневната. — Тя пак се обърна. — Чашите са ето там — добави, сочейки към бюфета.

На лицето му бе изписано развеселено настроение, което още повече я обезпокои. Изсипа яйцата в тигана и провери хляба във фурната. Усещаше присъствието му зад себе си. Пак се обърна.

— Защо не занесеш виното и чашите във всекидневната?

— Теб много не те бива, нали?

Това беше само една целувка, все пак, помисли си тя.

— Да готвя ли? — невинно попита тя. — Ами, всъщност, не.

Той кимна бавно.

— Мен също.

Докато си намираше работа в кухнята, тя си даде сметка, че не може да заблуди никого. Не беше само целувка, както и това сега. Бе нещо повече от приготвяне на импровизирано ядене за двама души, захвърлени сред цяла серия неправдоподобни и абсурдни събития. Ръцете ѝ трепереха. Държеше се като дете. Отвори бюфета, извади две чинии, солта и пипера. Издърпа едно чекмедже и извади прибори и салфетки. Всичко това постави на голяма дървена табла и тръгна към всекидневната. Той беше застанал до полицата на камината. Наблюдаваше я, докато тя поставяше таблата върху масичката за кафе. Без да каже нито дума, тя отиде в кухнята и се върна обратно с тигана и панерче с хляб. Когато привърши разделянето на омлета на порции и остави панерчето на масата, остави тигана на пода до камината.

— Защо не налееш вино? — попита Лекси, а гласът ѝ не бе съвсем спокоен.

Никой от тях не каза нищо, докато Реми пълнеше чашите. Когато очите им се срещнаха, те задържаха тържествено погледите си за миг. Ако бяха вдигнали наздравица, думите останаха неизречени.

Тя започна да се храни и веднага остави вилицата.

— Не мога.

Той седна на масата и посегна към чинията си. Опита омлета и вдигна поглед към нея.

— Опитай и ти. Много е вкусно.

Точно тогава извън мобилният телефон. Той инстинктивно се изправи и бързо отиде в антрето. Разговорът бе кратък. Обаждаше се някой от „Сотби“, от Париж, за да му предаде, че човекът, който наддавал за картината на Тисо, имал голямо желание да се свърже с него. Дали би искал да си запише номера на жената, или би разрешил на „Сотби“ да ѝ даде неговия? Той бръкна в джоба си за къс хартия и

писалка и помоли мъжа на телефона да му даде номера на жената. Щял да ѝ се обади. Когато затвори слушалката, целият този епизод му се стори някак си комичен.

Несъмнено, въпреки всички лични проблеми, Тоглин продължаваше да е решен да се сдобие с картината.

— Когато се върна във всекидневната, Лекси държеше чашата си с вино с две ръце. Тя го погледна озадачено.

— От „Сотби“ — каза той. Тя го слушаше. — Изглежда, жената, която наддаваше от името на Тоглин, иска да се свърже с нея. — Той имаше объркан вид. — Не е проблем да се срещна с нея. Трябва да я убедя да ми позволи да се срещна с Тоглин.

— Можеш ли?

Той поклати глава.

— Не знам — честно отговори той. — Но това си е мой проблем. Твоят е да убедиш някого в клиниката да ти каже, когато пристигне бебето. — Той помълча. — Хайде да не усложняваме нещата.

Лекси се загледа втренчено в празното пространство, преди отново да насочи вниманието си към него.

— Яйцата ти сигурно са изстинали — каза тя, като още изпитваше неудобство от задущевността на момента. Тя отпи малко вино, преди да посегне към помощната масичка, за да извади цигара от гравирана кутия от нефрит. Ръцете ѝ трепереха.

— Не знаех, че пушиш.

— Не пуша — каза тя. — Но напоследък май правя доста неща, които не съм правила преди.

— Лекси — започна той.

Тя вдигна ръка.

— Недей — тихо рече тя. — Каквото и да кажеш, всичко само ще се влоши.

Тя смачка цигарата в пепелника.

Беше ѝ дошло твърде много. Не можеше да понесе мисълта да спи тук, където бе спала с Ник. Надяваше се само да е заличила всички следи от неговите последни дни, седмици и месеци, да е разчистила всички шишенца за лекарства и всички други медицински дреболии. Беше видимо разстроена.

— Не ми е лесно, разбираш ли — започна тя. — Имам предвид, да се върна пак тук. — Тя помълча. — Особено с теб.

— Разбирам — тихо каза той.

За Александра Рейн Реми Кановас представляваше неразрешени за плаване води. Но тя въпреки това бе подготвена да играе смело играта, защото разбираше, дори тогава, че ако се откаже, по-късно ще съжалява. Безпокоеше я, че пътят ѝ през любовта съвсем не се бе оказал гладък, с някаква следа от мазохистична налудничавост, вероятно в това, че бе повярвала за цял живот в някого като Ник, а то не се бе оказало нещо, което да може да ѝ създаде равнопоставеност с всеки мъж. При обикновени обстоятелства тя вероятно никога не би го помолила да дефинира тези „чисто егоистични причини“. В края на краищата, тя винаги се бе проявявала като майсторка в издигането на защитни стени около чувствата си.

— Има много неща, които не знаеш — започна тя и поспря, за да се заиграе с пискюла на една от възглавничките на дивана. Когато вдигна поглед, забеляза в очите му и край устните му изражение на топлота.

— И ти има много неща, които не знаеш — отговори той.

Лекси замалко не го попита, но размисли.

— Ти изобщо не би бил тук, искам да кажа, че дори нямаше и да те познавам, ако... — Тя направи бърз жест с ръка. — Ако всичко останало не се бе случило.

Той запази мълчание, като ѝ даде възможност да възразява, да води война със себе си под претекста, че запазва безопасна дистанция, както си въобразяваше, помежду им.

— И за миг не съм се съмнявал — рече той накрая.

Тя се запита защо не изпитва никакво чувство на удовлетворение, след като се бе обявила за злочеста жертва на обстоятелствата.

— Не мога да дам обяснение за това, което се случи в колата — започна тя, но Реми я прекъсна.

— Недей — каза той. — Каквото и да кажеш, всичко само ще се влоши. — Той се усмихна леко. — Това не го ли каза ти?

Тя се изчерви.

— Аз просто не исках да се получават никакви недоразумения — добави тя, като продължаваше да усуква пискюлите на възглавничката.

През целия ѝ живот мъжете настойчиво я бяха преследвали. Беше красива, умна, забавна и безразсъдна. Тя знаеше какво притежава



и беше склонна да се пазари за всичко, което иска. Както повечето красиви жени, които са били засегнати от наказания ги или разочаровали ги любовници, никога не си разрешаваше лукса да изследва чувствата си.

— Късно е — внезапно заяви Реми. — А утре ни чака труден ден. Нека ти помогна да разтребиш.

Сините и сиви проблясъци на вечерния залез се появиха на небето отвъд планините и отгатакъ езерото. Тя се изправи. Реми също.

— Не съм уморена — каза тя. — Аз ще разтребя. — Погледна го, застанала до масата. — Нека ти покажа стаята ти — предложи тя и направи знак към антрето. Обърна се и се отправи към куфарите и картината, които той бе оставил там. Реми я последва. Той взе куфара си и пъкна опакованата със защитна найлонова обвивка картина под ръката си. Тя прекоси антрето и тръгна по късия коридор към стаята с две легла. Влезе вътре, отвори шкафа и извади от там поставка за куфара му.

— Ето тук е банята — каза тя, като посочи другата врата до вратата на шкафа. — Ще ти донеса чисти кърпи.

Тя се поспря. Реми беше оставил куфара си на пода, а картината върху леглото.

Застанали така, двамата се изгледаха в очите. Нито той, нито тя помръднаха.

След няколко секунди тя се обърна и излезе в коридора, където отвори друг шкаф. Върна се и му подаде няколко кърпи. Спомни си как някога, цял живот по-рано, беше в състояние да получава внимание, без да прави нищо по-драматично от това да бъде на разположение. Сега се бореше за въздух, за пространство и за разбиране на болката ѝ. Имаше чувството, че цялото ѝ поведение отразява поражението, което носеше върху себе си като дрехи.

— Ето — каза тя, като продължи да стои на безопасно разстояние.

Той пое кърпите.

— Сигурна ли си, че не ти е нужно да ти помогна?

Тя поклати глава.

— Не, няма нужда. — Тя отиде към вратата и хвана с ръка дръжката. — Лека нощ.

— Лека нощ и на теб — каза той.

След като разчисти всекидневната и изми чиниите, тя бавно тръгна по коридора към стаята, в която никога бяха спали с Ник. Това бе мигът, който я изпълваше с ужас. Тя бавно се съблече, сгъна педантично дрехите си и облече нощница. Когато влезе в банята, изправи се пред мивката и за миг се погледна в огледалото. Успокой се, не го насърчавай, повтори тя думите в ума си. Питай, не обвинявай, предупреди се тя мълчаливо. Приеми, че това е урок по смирение. Ти вече не си в своя свят, Лекси, и никога няма да бъдеш там вече. Запази спокойствие, рече си тя. Това не беше моментът да остави чувствата ѝ да ѝ попречат в това, което трябваше да се направи, за да си върне Крисчън. Щеше да дойде времето, когато щеше да може да разкрие всичко, когато той се провалеше, или, което бе още по-лошо, когато той успееше и изчезнеше от живота ѝ също така тайнствено, както се беше появил. В края на краищата, стига Крисчън да се върнеше невредим при нея, какво можеше да рискува? Едно разбито сърце? Разочарование? Поне знаеше, че след всичките тези години пак можеше да изпитва нещо? А и, така или иначе, кой някога бе казал, че любовта е вечна? Тя потръпна, когато се залови да мие зъбите и лицето си. Бавно влезе в спалнята си и се пъхна в леглото. Започна да се върти и мята, не можеше да заспи. По един странен начин изпитваше чувството, че се намира на прага на нещо далече по-голямо от това кои бяха те и кои би могло да са, ако нещата стояха различно. Накрая заспа. Сънят ѝ беше изпълнен с неясни гласове, с приглушени и безшумни звуци, с музика, която я възбуждаше по един загадъчен начин.

Отделен от нея със стената, Реми остро усещаше колко близо е тя. Той се въртеше и мятеше, не бе в състояние да заспи. Искаше я. Ако някакво чувство на благоприличие диктуваше чувствата му, то бе абстрактният страх от утрешния ден, който само усилваше желанието му.

\* \* \*

Лекси се събуди с изгрева. Тя облече джинсите си и тениска. Косата ѝ бе разрошена и, несресана, падаше върху раменете ѝ, лицето ѝ бе добре изчистено, а под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове. Тя

влезе в кухнята да направи кафе. Докато кафето капеше в каната, тя замислено се вглеждаше през кухненския прозорец в Алпите, които заобикаляха езерото. Когато се обърна, за да си сипе чаша кафе, Реми бе застанал зад нея. За миг тя се обърка. Той явно бе взел душ и се бе избръснал, косата му лъскаше, пригладена назад, бе облечен в светлокафяв костюм, а синята му риза стоеше отворена на врата.

— Искаш ли кафе?

Той бе спал на една стая разстояние от нея, а сега двамата бяха тук и водеха безсъдържателен разговор в нейната кухня.

— Много бих искал — отвърна той.

Би ли могло друго нещо да е по-неестествено, помисли си той, от това двамата да пият заедно кафе на следващата сутрин.

Тя сипа кафе в две чаши и му подаде едната.

— Благодаря — каза той, като съзнаваше, че тя внимателно го гледа.

— Ти спа ли? — попита тя, хванала чашата си с две ръце.

— Веднага заспах — излъга той. — А ти?

— Спах добре — отговори с лъжа и тя.

Реми отпи от кафето.

— Ние трябва да поговорим — заяви той.

Тя предпазливо попита:

— За какво?

Реми събра мислите си, съзнавайки, че се готви да излезе на сцената на театъра на реалността.

— Снощи се обадох на онази жена — започна той, — която наддаваше за картината на Тисо. — Той внимателно подбираше думите си. — Имам насрочена среща с нея на обяд в хотел „Монтрьо Палас“ — продължи той. — Надявам се, че ще съумея да я убедя да ми даде възможност да се срещна с Тоглин, дори и да не знае точно сега, че аз съм наясно, че тя представлява Тоглин.

Лекси веднага се оживи.

— И кога ще ходим във вилата на това копеле да измъкнем Крисчън оттам?

Той изглеждаше слисан.

— Какво искаш да кажеш?

След трисекундно предупредително мълчание, тя попита враждебно:

— Коя част от въпроса ми не разбираш?

Реми внезапно изпадна в отчаяние. Частица от него искаше да се изсмее с най-чисто облекчение от това, че тя има желание да свърши онова, което и той искаше да извърши без изобщо да се замисли за последиците. Друга частица искаше да се върне към стария му подход да я възпира, като се отдръпва зад онази маска, която вече не носеше така, сякаш бе собствената му кожа. Трябваше му време. След малко по-малко от две седмици всичко щеше да е приключило. Оставаха по-малко от четиринадесет дни и той щеше да може да бъде обезвъзмезден и да продължи да доживява остатъка от живота си. С нея, ако имаше късмет. С бебето, ако бъдеха ощастливени. Но ако се провалеше? Как би могъл да очаква тя някога да му прости? Той бе потънал в размисли и терзания, загледан втренчено някъде напред в далечината. Между двете крайности, реши накрая той, се простираше едно огромно пространство.

— Най-напред трябва да поставя нещата на мястото им — отговори Реми.

Тя бе твърдо решена да го дразни и посрещна втренчения му поглед, без да отклони очи, сякаш бе застанала като някакво препятствие.

— Това не е отговор — каза тя. — Или поне не е отговорът на моя въпрос.

— Това е най-доброто, което мога да предложа в този момент — отвърна той.

Тя понечи да възрази, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Трябва да вървя, Лекси — каза тихо той.

А какво трябваше да върши през това време тя?

— Обади се на лекаря. Насрочи си среща с него. Направи това, което обсъждахме. Разбери къде в клиниката държат Андреас и какво е фактическото разположение на стаята му. Ще бъде идеално, ако разбереш колко души дават нощно дежурство...

— Ще ми се обадиш ли? — попита тя, като си даде сметка, че говори като съпруга или любовница, макар че в този момент ѝ беше все едно. — Ще се върнеш ли? — допълни въпроса си тя, като вече изобщо не обръщаше внимание на настойчивостта в гласа си.

— Ще се свържа с теб, когато имам възможност — тихо каза той. — Ще се върна, веднага щом имам възможност.

Той извади вратовръзка от джоба на самото си и без помощта на огледало я подпъхна под яката на ризата си, праметна единия край върху другия, действайки бързо, докато се получи идеален възел.

Тя проследи всичките му движения. Бе събрала и последната капчица самообладание, за да не се опита да го спре. Искаше ѝ се да се промъкне в главата му. Искаше ѝ се да зариде на гърдите му. Нужно ѝ бе той да я успокои, да ѝ обещае, да ѝ гарантира, че ако тя прави това, което той я помолеше, ще ѝ върне Крисчън. Тя го последва, когато излезе от кухнята в антрето. Куфарът му и картината бяха на пода близо до вратата.

— Тръгваш ли си? — попита тя с нотка на тревога в гласа си.

Реми бе забравил да ѝ каже.

— Трябва да се настаня в хотела — тихо каза той. — Няма да изглежда достоверно, ако не съм настанен там. — Помълча. — За легендата ми... — Пак помълча. — Както и да е, тя ще иска да види картината. Аз ще я оставя в сейфа на хотела, когато се регистрирам. — Странно, помисли си той. За нея това има значение.

Тя бе изгубила всякакво чувство за благоприличие.

— Мога ли да съм сигурна, че ще се върнеш?

Той се загледа за миг изпитателно в нея.

— А аз мога ли да бъда сигурен, че ти ще си тук, когато се върна?

— Е, аз имам по-голяма нужда от теб, отколкото ти от мен — честно си призна тя.

— Не знам дали е така.

Тя не каза нищо, само стоеше там, когато той вдигна куфара и картината и продължи напред към вратата. Сложил ръка на дръжката, той се обърна.

— Обичам те — каза без предупреждение.

Тя само го гледаше и не можеше да каже нищо.

— Извинявай — добави той. — Просто това е така.

Отвори вратата и излезе. Онази частица от него, която той бе започнал да ненавижда — дисциплинирана и с чувство за отговорност, бе надделяла. Надмогна себе си и си тръгна, без да каже повече нито дума. По-късно, много по-късно щеше да се удивлява на необмисленото си държане, но в момента не изпитваше никакво съжаление.

Тя го изгледа как си тръгва и когато вратата се затвори след него, бе залята от някакъв ирационален страх, че повече никога няма да го види.

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Още не бе станало и единадесет часът сутринта, когато Реми спря колата си на извитата алея за коли на хотела. Разполагаше с не повече от час преди уговореното време за среща с Мари Роси, жената, която бе наддавала срещу него в „Сотби“. Той остави ключа на таблото, за да може портиерът да я паркира, и се наведе да вземе куфара и картината отзад, преди да слезе от колата. Влезе във фойето. След като се регистрира на рецепцията, махна с ръка на пиколото, че не му е нужен. Влезе в остъклената кабинка на асансьора и се качи до третия етаж. След като отиде в стаята си, остави куфара на леглото, метна две ризи в чекмеджето и занесе тоалетните си принадлежности в банята. След десет минути пак слезе във фойето. Отиде до рецепцията и попита портиера къде има сейф. Човекът взе ключовете от бюрото и заведе Реми до наредените в редица сейфове в помещението до рецепцията.

Реми го изчака да отключи най-големите свободни банкови касети, да му подаде ключа и дискретно да го остави сам в това помещение без прозорци. Той пъкна картината в касетата, заключи я, излезе от помещението, заобиколи рецепцията и излезе навън през въртящите си врати.

Времето беше прекрасно, идеален ден за кратки разходки край езерото. Трябваше да помисли. Докато вървеше покрай водата, забеляза чувалите от зебло, закачени за чугунените кошчета за боклук. Чувалите бяха пълни със сух хляб и кифли и носеха щампован надпис *Pour les cygnes*<sup>[1]</sup>. Стана му забавно. Швейцарците бяха толкова откъснати от реалността на гладуващите по света, че изглеждаше почти комично как осигуряват храна за гладните лебеди.

Той вървеше и мислеше за Андреас, за Тоглин, за картината, за Стария, но най-вече за Лекси. Беше го изрекъл. Беше изрекъл думите като страхливец. Преди тя да бе отвърнала нещо и преди да бе реагирала, той беше избягал. Бе излязъл през вратата, беше се качил в колата и дори не бе погледнал назад. Не й бе дал възможност да изрази шока си, гнева си или радостта си от пламения начин, по който той бе

признал накрая чувствата си. В мига, в който бяха пристигнали в Монтрьо, те бяха забравили онзи миг в колата. Почти не си бяха разменили дружелюбно кимване или жест, които да го насърчат да ѝ каже какво изпитва. Бяха двама непознати, които обитаваха едно и също пространство. И все пак... Може би, защото бе видял всичко в очите ѝ, когато тя зърна куфара му и картината до вратата. Когато си тръгна сутринта, това беше като че напускаше миналото. Тя бе станала част от него.

\* \* \*

Реми избра ъглова маса в бар „Роза“, тясно помещение във фойето на хотела. Времената със сигурност са се променили, помисли си той, като се огледа в бара. През последните двадесетина години Монтрьо бе изгубил много от чара си, а този хотел бе изгубил повечето от индивидуалните си редовни гости. В интерес на справедливостта „Монтрьо Палас“ не беше единственият европейски „Палас“, чиито величествени бални зали бяха преустроени в конферентни центрове с високотехнологично оборудване, предлагащи условия за професионални прожекции на диапозитиви, като собствениците получаваха основните си приходи от чуждестранни екскурзианти, които пристигаха масово, за да се възползват от специалните тарифи, определени за големите групи. Дори барът бе изгубил своята показност. Някогашното старомодно, чаровно и изпълнено с достойнство кътче, където английските знатни дами се срещаха на чаша чай в късния следобед, а техните съпрузи се събираха вечерта, за да изпуснат пурите си след вечерята, беше преобразено в една декорирана в крещящи тонове зала. Опушени сиви огледала и розова коприна на цветя украсяваха стените, подът бе покрит с розов килим, а масите с аленочервени покривки. По средата на всяка маса бе поставена роза в сребърна ваза. Докато оглеждаше помещението, Реми забеляза, че безвкусният декор удачно се допълваше с тъпите коктейли, сервирани на няколкото чужденки — напитки със зелен и червен цвят с поставени най-отгоре оцветени плодове и миниатюрни хартиени чадърчета. *Колкото по-натруфена е напитката, толкова по-глупаво е момичето.* Той се засмя на себе си. Губеше уменията си. Или може би



старееше. Преди би се любувал на тези жени, вместо да се подиграва на избора им на коктейли и да скърби за сменилата се епоха. Той се готвеше да разгърне един вестник, когато тя влезе в бара.

Мари Роси беше едра жена, висока и набита, с приятно лице, запомнящи се черти и грива от буйна черна коса, прошарена с бели косми. Втренченият ѝ поглед бе прям и улегнал.

— Господин Уоткинс? — попита тя.

Реми стана и подаде ръката си.

— Вие трябва да сте мадам Роси.

Мари Роси изглеждаше неподатлива на опитите му да я омая. Тя се държеше официозно и строго.

— Благодаря ви, че приехте да се срещнете с мен — каза тя, докато седнаше.

— Моля ви — отговори Реми. — Бихте ли искали да пийнете нещо преди обяда?

Тя изглежда бързаше.

— Боя се, че няма да остана на обяд — каза тя. — Но ще пия една газирана вода. За съжаление, моят... — поколеба се тя, — моят клиент има насрочени няколко срещи днес следобед.

Реми любезно се усмихна и повика келнера. След като поръча две газирани води, той се отпусна назад на стола си, за да я изслуша.

— Както знаете — започна Роси, — аз представлявам един човек, който проявява интерес към картината на Тисо, която вие купихте онзи ден в „Сотби“.

Келнерът донесе напитките им, постави ги на масата и се оттегли.

— Така и предположих, когато ми се обадиха снощи от там.

— Вие несъмнено платихте много по-висока цена — продължи тя и направи опит да се усмихне през стиснати устни. — Мога ли да ви попитам защо тази картина е толкова важна за вас?

Реми сви рамене.

— Имам клиент, който я искаше.

— Вие сте работили в Берлин. — Роси произнесе това като твърдение, не като въпрос. — Още ли сте там?

Независимо от това, дали тя знаеше дали е напуснал Берлин или не, Реми бе решен да не се отклонява от версията си, от която сега зависеше животът му.

— Бях в Щатите почти година — любезно отговори той. — Понастоящем съм в Париж.

— Разбирам — каза Роси. — Е, ние като че имаме нещо общо. Моят клиент също беше твърдо решен да придобие тази картина. За съжаление, не успях да се свържа с него, за да получа разрешението му да надхвърля определената сума. И когато вие наддадохте толкова много, бях принудена да се откажа. — Тя отпи от чашата си, без да откъсва очи от лицето му. — Сега той, изглежда, иска от мен да сключи сделка с вас. Какво ще кажете?

Реми се усмихна.

— Зависи от предложението му.

— При моя клиент нещата стоят на емоционална основа — продължи Роси така, сякаш не го бе чула. — Всъщност, той много рядко пожелава някое произведение на изкуството само на емоционална основа. — Тя леко се наведе напред. — Разбирате ли, той е прочут колекционер.

— Вие можете ли да ми кажете кой е?

— Зависи — каза тя.

— Каква ирония на съдбата — отвърна дръзко Реми. — Ние с вас сякаш сме в едно и също положение. Моят клиент също е прочут колекционер, който също изпитва една ирационална страст точно към тази творба.

— Предполагам, че вашият клиент има и други ирационални страсти?

— Вероятно — предпазливо отговори Реми. — Какво предлагате?

— Продайте ми тази картина на Тисо на една разумна цена, по-висока от цената, която платихте. Разберете от кои други творби се интересува вашият клиент и дори ако моят клиент се окаже, че не ги притежава, аз ще ви намеря това, което искате. — Тя изгледа втренчено Реми за миг. — Имам доста добри връзки. — Тя помълча. — Аз ще осъществя сделката, без да получа моя дял от комисионните.

Реми се престори, че обмисля предложението ѝ.

— Трябва да се консултирам с моя клиент — каза накрая той. — Дайте ми десет минутки и дано да успея да се свържа с него. — Той се изправи. — Ако не успея, ще трябва да отложим всичко за утре. Вие ще бъдете ли тук или заминавате?

— Зависи от вас — отговори безпристрастно Роси.

Реми стана и излезе от бара. Той отиде във фойето, седна на един стол в по-далечния край на рецепцията и извади мобилния си телефон. Избра номера и изчака Стария да отговори. Веднага започна по същество. Обясни накратко ситуацията и попита:

— Знаеш ли какви картини притежава Тоглин? — Изслуша отговора. — Десет, най-много петнадесет минути — каза той. — Обади ми се.

Остана там, опитвайки се да събере мислите си. Не му се искаше да чака ден или повече, докато получи достъп до вилата на Тоглин. В най-добрия случай щеше да бъде готов с отговора си за Роси след броени минути. Знаеше, че Стария разполага със списък, може би малко остарял, на повечето от произведенията на изкуството, които Тоглин притежаваше. Той се изправи и се върна при нея в бара. След като се настани на мястото си на масата, се усмихна.

— Той ще ми се обади. — Погледна часовника си. — Да изчакаме петнадесетина минутки — нехайно добави той.

Без да се колебае, тя прие и през следващите двадесет минути двамата си поговориха приятелски за пазара на изкуството. Накрая, след почти тридесет минути, тъкмо когато Реми бе поискал сметката, мобилният му телефон иззвъня. Той леко кимна на Роси и се обади. Стария му предаде необходимата информация, като Реми реагираше така, както се разговаря с клиент. Стария го разбра и мълчеше, когато Реми говореше. Когато стигнаха до цената, Стария се поколеба.

„Скулптура на Бранкузи<sup>[2]</sup> от този период би трябвало да е от двеста до шестстотин хиляди долара — каза накрая той. Позасмя се. — Накрая, ако имаме късмет, това няма да има значение.“

След като размениха поздравии, Реми затвори телефона.

Той бързо заговори.

— Ето каква е сделката. Моят клиент ще продаде картината на Тисо за петдесет хиляди долара над цената, на която тя беше купена.

— Струва ми се разумно — веднага отговори Роси.

— А що се отнася до неговите ирационални страсти — каза Реми с лека усмивка, — той търси скулптура на Бранкузи, някоя от по-ранните му творби, от около 1906 или 1907 година.

— Имате късмет — каза тя. — Моят клиент има бронзова скулптура на детска главичка.

— Знаете ли цената?

Тя се изправи.

— Сега е моят ред да използвам телефона — каза тя, преди да тръгне да излиза от бара и да се отправи към фоайето. Върна се след пет минути.

— У вас ли е картината на Тисо?

— Ще бъде до довечера — увери я Реми.

— Ние и двамата знаем какви са сносните пазарни цени на скулптури на Бранкузи от този период — каза тя. — Предложете вашата цена.

— Първо трябва да видя скулптурата.

Тя извади малко кожено бележниче и написа адреса на една от страниците. Откъсна листчето и го подаде на Реми.

— Елате тук в шест и половина довечера и ще се договорим. — Тя се изправи. — И донесете картината на Тисо.

Реми също се изправи.

— След като видя скулптурата на Бранкузи и се споразумеем за цената, ще ви донеса картината на Тисо и чек.

Той седна и се отпусна на стола, а Мари Роси събра вещите си и излезе от бара. Дори чудовищата си имат своите слабости, помисли си той. В случая с Тоглин, това беше неговата скъпа покойна майка.

---

[1] За лебедите (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Костантин Бранкузи (1876–1957) е световноизвестен румънски скулптор. — Б.пр. ↑

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тя не бе в състояние да се помръдне от мястото си в антрето няколко безкрайни мига, след като Реми си тръгна. Почти не си вярваше, че го беше чула правилно. Но и почти не му вярваше, че го беше казал. Какво знаеше за него, освен това, което ѝ бе разказал по време на онзи разговор, тогава, в парижкия му апартамент? Той може би пак си бе изградил нова фалшива легенда, за да замени тази, за която тя вече знаеше, че е лъжа. Чувстваше се засрамена, че е станала жертва — и то отново, на собствените си емоционални представи и ѝ мина през ума, че вероятно той бе достатъчно умен да усети, че за нея е важно да чуе това, за да остане в правия път. Той сигурно беше усетил, че след целувката ѝ е необходимо да ѝ се вдъхне повторно увереност. По средата на тази абсурдна ситуация нямаше нищо по-крехко от истината и нищо по-правдоподобно от лъжата. Тя се застави да се раздвижи, да влезе във всекидневната и да вдигне слушалката. Ханс Фелс. Всичко друго беше излишно. Любовта бе един лукс, за който не можеше да си позволи да мисли.

Лекарят се обади на позвъняването и гласът му прозвуча изпълнен с приятна изненада, че я чува, ала, както призна, всъщност очаквал тя да му се обади, защото знаел, че в даден момент ще ѝ се наложи да освободи вилата и да се върне в Ню Йорк. Той бе изключително мил. Когато обаче Лекси се опита да предложи да се срещнат евентуално в нейната вила, изрази колебание. Бил претрупан от работа, тръгвал си от кабинета късно нощем. За съжаление, не било възможно да се срещнат дори за обяд, защото бил започнал да се храни със сандвичи на бюрото си. Тя вече изчерпваше възможностите си за избор и дори предложението ѝ да отиде при него в клиниката вечерта, когато според нея пациентите и техните роднини не се скитаха из цялата сграда, бе посрещнато със съпротива. След като не остана друго, накрая тя прие да се срещне с Фелс в клиниката днес следобед. Определиха си час. В три.

Замисли се дали да отиде с колата, която двамата с Ник бяха купили на старо, когато за пръв път пристигнаха тук, но се отказа.

Времето беше прекрасно. Лекси реши да отиде пеш от вилата си до клиниката, един маршрут, който ѝ беше твърде добре познат.

Тя тръгна с отмерена крачка и само когато стигна до входа откъм улицата на хотел „Монтьо Палас“ — стръмни стълби над по-елегантния вход откъм езерото, тя ускори ход. Следвайки каменната пътека през лозята, стигна до нов ред стъпала наред лозите. Преброи осемдесет и три, докато се качваше — нещо, което бе вършила абсолютно всеки път, когато минаваше по същия маршрут по времето, когато Ник беше в клиниката. В края на стълбите тя излезе на тясна бетонна площадка, която водеше към друг склон, засаден с още лозя. Преброи шестдесет стъпала, катерейки се — броят не се бе променил — и излезе на тесен път. Няколко метра вляво върху широка зелена морава се издигаше сградата на „Клиник дьо Шармет“. Когато наближи портата от ковано желязо, откъдето се отиваше до стъклената врата, Лекси бе останала без дъх, макар че, както подозираше, това се дължеше на емоционалните ѝ терзания, а не на физическите усилия.

Когато Ник беше пациент в клиниката, това физическо упражнение, съчетано със свежия планински въздух дори и през топлите месеци, избистряше главата ѝ и я успокояваше, така, че да може да изглежда бодра и оптимистично настроена пред своя умиращ съпруг. Да се върне там сега, толкова скоро след смъртта на Ник, ѝ бе по-трудно, отколкото си бе представяла, а би ѝ било невъзможно да го направи, ако не знаеше, че е заради Крисчън. Иронията на ситуацията я измъчваше и дори краткият разговор по телефона с доктор Фелс бе наситен с емоции, които останаха неизказани.

Лекси се приближи към регистратурата, където на всеки три дни местният цветар доставяше нов букет цветя. Зад стените на клиниката упорито се носеше слухът, че лекарят изпраща букети на своята любовница — жената, която работеше на регистратурата. Днес масата бе украсена с аранжирани жълти и бели лалета и хризантеми. Никол, предполагаемата любовница на лекаря, беше връзката между външния свят и Фелс. Тя очакваше Лекси и когато я видя, излезе иззад преградата си във фойето и сърдечно я прегърна. За миг Лекси се почувства неудобно, спомняйки си, че последния път, когато тази жена я беше прегърнала, беше в деня на смъртта на Ник. Трябваше да престане да извиква във въображението си спомените, които можеха да

изложат на риск това, което бе дошла да постигне тук. Не беше тук заради Ник. Беше тук заради Крисчън.

— Колко хубаво е, че пак ви виждам — каза Лекси, след като жената я освободи от прегръдката си.

— Толкова пъти съм разпитвала доктор Фелс за вас.

Лекси искрено не можеше да намери думи.

— Просто не съм поддържала връзка с никого — каза тя накрая.

Никол очевидно би искала да си поговорят още, но Лекси нямаше желание да общува с нея. Настъпи напрегната тишина, след което Никол тактично се върна в регистратурата и вдигна слушалката на телефона.

— Ей сега ще кажа на лекаря, че сте тук — прошепна тя. Когато затвори слушалката, тя каза с не толкова прочувствен глас. — Той ви чака в кабинета си. Искате ли някой да ви заведе до там?

— Мисля, че знам пътя — тихо каза Лекси. — Ако искате, когато сляза пак долу, можем да прием по чаша кафе двете.

Никол незабавно се отзова на предложението.

— Ще ми бъде много приятно, ако имате време — каза тя. — Аз ще бъда тук.

Лекси взе асансьора до най-горния етаж на клиниката. В главата ѝ нахлу поток от спомени. Когато асансьорът спря на петия етаж, тя слезе и тръгна по коридора. Петте стерилни помещения за пациентите с трансплантации бяха наредени по цялата дясна страна на коридора.

Имаше толкова много дребни подробности, които бе забравила. На една от стените висяха картини с ловни сцени на животни, преди да бъдат убити — обектите за обстрел, една патица и един заек, бяха на по-преден план от ловците, а на другата стена висяха натюрморти на цветя, като всички причудливо или вехнеха, или венчелистчетата им се бяха пръснали безжизнено в задния план на картината. Пианото в стаята за музика, само през три стаи от смъртното легло на Ник, беше боядисано в бяло и лакирано. Лекси се спря и, подпирайки се на вратата, надникна вътре, спомняйки си за последния път, когато двамата бяха седяли на покритата с дрипав брокат седалка. Тя бе изсвирила няколко такта на една класическа пиеса, която бе изучавала като дете, след което двамата с Ник шумно засвириха котешкия марш, докато една сестра не се втурна в стаята и ги помоли да спрат.

Когато Лекси най-сетне стигна до кабинета на Ханс Фелс, той стоеше на вратата с широка усмивка на лицето и разтворени ръце. Лекси му се усмихна в отговор и пристъпи напред, пак попадайки в още една прегръдка. Естествено, помисли си тя, съвсем нормално беше, че предизвиква такива сърдечни реакции у всички хора, които бяха станали свидетели на мъките ѝ. От лекаря до жената на регистрацията — всичките те не само бяха станали свидетели, но също и участници в онзи незабравим миг от живота ѝ. И ето я сега, беше се върнала, за да преживее още едно епично събитие. Единствената разлика, помисли си тя, беше, че този път щеше да е крайно невероятно още веднъж да се завърне някога тук.

Лекси седна на кушетката в кабинета на лекаря. Той се настани на удобния нисък, облицован с черна кожа стол с лице към нея. Разговорът започна с обичайните безобидни шегички, в началото с комплименти за това как изглежда, колко му било приятно да чуе, че има намерение да се върне на работа, а накрая той коментира храбростта на Ник. Лекси учтиво го изслуша и му предложи своите комплименти, като пак изрази благодарността си към него и заяви още веднъж, че никога не би решила да продължи, ако той не бил така мил. Продължиха разговора и с други любезности за служителите в клиниката, които постоянно го питали за нея и говорели колко ще им е приятно пак да я видят.

— Аз бих искала да видя всички отново — тихо каза Лекси. — Разбира се, стига с това да не бъда в тежест.

— Те ще бъдат много щастливи — отвърна лекарят. — Но преди това, разкажете ми как я карате.

Тя започна бавно, разчитайки на истинските факти, да обяснява чувствата си след смъртта на Ник, различните степени на болка, облекчение, вина и самообвинения. Истинските факти не бяха накърнени, когато тя описа пътуването си до Париж, за да разпръсне прахта на Ник и как точно по време на ритуала за отдаване на почит към него избухнала бомбата и избила десетки хора. Съвестта ѝ беше чиста. Реми не ѝ беше давал указания да не разгласява преживяното в Париж, макар че по-късно тя призна пред себе си, че ако го беше попитала, той най-енергично би я посъветвал да не го прави.

Лекарят приседна напред на стола си.



— Това е невероятно! — възкликна той, клатейки глава. — Това е вторият път през последните два дни, когато фактически общувам с човек, който е бил на мястото на експлозията. Един от моите пациенти... — започна той и спря. За миг емоциите го бяха накарали да забрави желязното си правило никога да не обсъжда други пациенти.

Това бе реакцията, която тя бе очаквала, или поне се бе надявала да получи, когато повдигна въпроса за случилото се във „Фуке“. Доста време след това тя дори твърдеше, че е споменала за атентата, само за да провери колко дискретен е лекарят.

— Колко ужасно — каза в отговор тя, давайки си вид, че в гласа ѝ звучи ужас. — Какво чудно съвпадение! Те дали...

Фелс я прекъсна.

— Моят пациент извадил късмет — бързо каза той. — Слава Богу, и вие не сте пострадали. — Изглеждаше обезпокоен. — Вярвам, че е така, нали? Нали не сте била ранена?

— Не, аз извадих голям късмет — отговори тя. — Но урната с прахта на Ник беше унищожена. Прахта му бе отвяна от вятъра този ден.

Фелс видимо се развълнува.

— Но нали той това е искал? В известен смисъл много поетично се е сбогувал с този свят. В крайна сметка Ник бе отдал целия си живот на това да отразява тези човешки трагедии, а накрая... — Той сви рамене. — Последният ви жест, това, което той е искал...

Лекси го прекъсна.

— Мислих върху този въпрос — честно призна тя. — То ми достави известна утеха. — Тя тъжно се усмихна. — Както вие се изразихте, беше почти поетично.

Моментът беше подходящ да навлезе по-навътре в темата, макар и да се чувстваше леко неудобно, че възнамерява да се възползва от остатъчното състрадание на лекарят.

— Когато ви се обадох сутринта, ще призная, че не бях съвсем сигурна дали изобщо ще мога да премина през тези врати.

— Проявили сте висок дух — каза той.

Тя не изпусна мига.

— Срам ме е да го призная, но аз дори не си бях помислила, че евтаназията или подпомагането на самоубийството не е законно в

Швейцария. Мисля, че като бяхме тук с вас, това ни караше да вярваме, че сме в безопасност.

Фелс се усмихна.

— Като ви слушам да говорите така, това придава още по-голям смисъл на моята работа.

Частица от нея вярваше искрено в това, която тя се готвеше да каже, — че ако не бе Крисчън и всичко, което бе научила, както и всичко, през което бе преминала, тя никога не би водила този разговор.

— Бих искала да мога да направя нещо — започна тя и спря, за да започне отначало. — Бих искала да мога да направя нещо, за да помогна на другите, които ще преминат през това, през което аз преминах.

Фелс се пресегна и я потупа по ръката.

— Знам, че е така, Лекси — каза Фелс с искрено чувство. — Но ние сме тук заради тях, ние сме същите, които бяхме тук за теб и Ник.

Лекси кимна, събирайки кураж, за да попита за това, което бе дошла тук да разбере.

— Бих искала да видя стаята на Ник — предпазливо каза тя. — Искам да кажа, за последен път...

Лекарят я изгледа за миг.

— Това не е възможно — каза с благ глас той. — Стаята е заета.

— О! — реагира Лекси и лицето ѝ внезапно придоби натъжен вид.

— Жалко е, защото това е единствената заета стая в стерилния сектор в момента. Иначе бих ви завел там. — Той се пресегна пак, за да потупа ръката ѝ. — Но вътре нищо не се е променило, Лекси. Стаята изглежда по същия начин, с прекрасна гледка към планините и езерото.

— Е, дано за този пациент всичко да свърши по-добре, отколкото за Ник.

— Ние сме оптимистично настроени — увери я Фелс. — В този случай, мисля, че пресякохме нещата достатъчно рано и можем да очакваме положителен резултат от трансплантацията. — Той се облегна назад. — Колко време ще останете в Монtring?

*Един пациент. Мъж, настанен в изолирана стая на стерилния сектор. В очакване на трансплантация на костен мозък. В стаята на Ник. През две врати от кабинета на лекаря. Не ѝ трябваше план на*

*етажа. Можеше да се изкатери догоре по стената на сградата в тъмното. Знаеше точно къде е стаята и дори точно до коя стена е разположено леглото.*

Всички тези мисли преминаха през ума ѝ едновременно. Тя почти не можа да чуе какво казва лекарят.

— Колко време ще останете в Монтьор? — повтори въпроса си Фелс.

Лекси усети, че се изчервява.

— Само докато опаковам всичко и намеря някой да поизчисти. Договорът за наема изтича в края на месеца.

Фелс се изправи. Лекси последва примера му. Той пристъпи няколко крачки към нея и стисна ръцете ѝ в своите.

— Толкова се радвам, че ви видях — каза той. — Толкова ми е приятно, че дойдохте днес тук. Обадете ми се пак, преди да заминете. Може нещата да не са така напрегнати и ще имаме възможност да отидем да похапнем някъде край езерото. Нали ще ми се обадите?

— Разбира се — отговори тя, като се остави пак да бъде взета сърдечно в обятията му. — И нека пак ви благодаря много за всичко.

Лекси отиде към вратата. Когато пристъпи навън в коридора, тя веднага усети, че нещо изобщо не е наред. Няколко сестри в зелено хирургическо облекло тичаха надолу по коридора пред нея, като тикаха синя количка с медицинско оборудване. Когато количката се скри в стаята, в която бе лежал Ник, Лекси продължи да върви в тази посока.

Останалото се случи така бързо, че на Лекси ѝ бяха необходими няколко секунди, за да може фактически да схване какво става. Тя чу Фелс да я вика по име и когато се обърна, той се бе приближил плътно до нея. Сграбчи ръката ѝ и я избута към асансьора.

— Тръгнете по стълбите — нареди ѝ той. — Не чакайте асансьора.

Русокоса жена, разчорлена и разплакана, стоеше пред вратата на кабинета му. Секретарката на лекаря бе при жената и се опитваше да я успокои, а и очевидно се опитваше и да я възпре да не изтича по коридора. До този миг сцената не правеше впечатление, докато жената не се отскубна от секретарката и не изтича, крещейки някакво име. В началото Лекси не разбра добре какво става, докато жената не рухна по колене на пода между кабинета на лекаря и стаята на пациента.

Секретарката изтича и най-сетне я настигна. Лекси не се бе помръднала. Фелс по това време вече бе влязъл в стаята на пациента заедно с екипа за спешна медицинска намеса. Жената бе останала пръсната на пода и бе спряла да се съпротивлява, когато секретарката я улови. Изтерзаните ѝ писъци обаче продължиха, прекъсвани само от време на време от думи, които бяха изкрещавани в почти неразбираеми фрази. „Спасете сина ми, за Бога, само го спасете!“

Ситуацията беше ужасяваща, дори за човек, който не беше пряко ангажиран в тази драма. Лекси си даваше сметка, че присъствието ѝ в коридора като свидетел на една неизбежна трагедия е неуместно, ала въпреки това ѝ беше невъзможно да се помръдне.

Жената все още бе на пода, скимтеше и викаше някакво име.

— Андреас — хлипаше тя с умоляващ глас. — Андреас.

Когато чу това име, Лекси замръзна. Жената на пода бе Бригите Тоглин Карим, а пациентът, който се люшкеше между живота и смъртта, беше биологичният баща на Крисчън, Андреас Карим. Ярост, шок и несмекчен от нищо страх на вълни прииждаха в тялото ѝ. Мина сякаш цяла вечност, а лекарят и останалите от екипа за спешна намеса още стояха в стаята. Но когато погледна часовника си, само петнадесет минути бяха изтекли, а тя още не бе в състояние да се помръдне. След още две минути екипът за спешна намеса се показва на вратата на стаята на пациента с количката. Последва ги Фелс, изглеждаше преbledнял и разтърсен. От своята удобна позиция в коридора Лекси можеше да види медицинското оборудване, пръснато по пода — използвани спринцовки, пластмасови тръбички и празни флакончета от лекарства. Придвижвайки се бавно, в опита си да остане незабелязана, тя пристъпи няколко сантиметра по-близо. Не смееше повече да помръдне и видя как Фелс приклепна до Бригите Карим и шепнешком я придума да стане, като успя да я поуспокои. Той я обхвана с ръка през кръста, а тя се облегна на него и двамата бавно отидоха крачка след крачка до стаята и влязоха вътре. В коридора цареше затаено мълчание. Дори медицинският екип, който буташе количката, се спря и зачака. Изпълнената с ужас реакция на хората, които прекарваха дните и нощите си да връщат пациентите към живота, упражни по-силно въздействие върху Лекси, отколкото гледката на жената, която с чужда помощ влезе в стаята, за да види безжизнения си син. Лекси хвърли поглед наоколо и забеляза

присъстващите зрители — няколко сестри, мъжа, който миеше пода, екипът за бърза помощ с количката, секретарката на лекаря; те чакаха, всички знаеха какво ще се случи, секунди след като жената влезеше в стаята. Инстинктивно, Лекси усети, че никой от тях, от свидетелите на събитието, нямаше да продължи с работата си, докато опечалената майка не направеше първата стъпка в това, което щеше да бъде мъчителното ѝ пътуване в неотслабващата болка.

Писькът прокълтя по етажа, пронизителен, безкраен и странно нечовешки. За миг хората в коридора се осмелиха да вдигнат очи и се огледат, неколцина клатеха глава, други се съобразиха със ситуацията и продължиха да вървят към изходите и асансьорите. Мъжът с парцала с кръгови движения го затърка на едно място на пода. Лекси замръзна на мястото си и не смееше да помръдне. Тя чакаше. Последваха ридания, дълбоки и гърлени, неблагозвучни и толкова начесто, че Лекси се запита как изобщо жената съумява дори да диша. Минаха няколко минути. Мислите ѝ препускаха. Останала сама в коридора, тя се измъчваше от мисълта какво да направи. Хълцанията на жената се поуспокоиха и се чуваше само някой отделен стон. Без да се замисли за последиците, Лекси се обърна и изтича към стълбището. Когато се готвеше да отвори бързо вратата, нов пронизителен писък разцепи тишината на най-горния етаж на клиниката. Точно в този момент се появи лекарят. Изглеждаше бледен и объркан.

— Лекси — извика той. — Защо сте още тук?

— Н-не знам — честно си призна тя. — Б-бях твърде шокирана и не можех да се помръдна. — Тя внезапно се изплаши. — Съжалявам — започна тя, — не исках да...

Той отказа да изслуша извинението ѝ. Изглеждаше толкова разстроен, че Лекси инстинктивно го докосна по ръката.

— Ще ви се обадя утре — добави тя кротко и направи опит да тръгне към стълбището.

Фелс без съмнение, изглежда, говореше на самия себе си, сякаш бе забравил, че тя е там.

— Пациентът получи емболия — мърмореше под носа си той. — При дребна хирургическа намеса. — Той поклати глава, отказвайки да повярва на случилото се. — Съвършено неочаквано. Изглеждаше толкова добре. — Фелс пак поклати глава. — Просто не го разбирам. — Той погледна умоляващо към нея, сякаш тя можеше да му предложи

липсващото обяснение. — Такива неща се случват, но... — Той се прекъсна насред изречението и се обърна назад.

Вратата на кабинета му се бе отворила и Бригите Карим се появи, стиснала смачкана носна кърпичка в ръка. По лицето ѝ бяха избили петна, очите ѝ бяха подути и червени. Тя сякаш не забеляза Лекси и се обърна направо към лекаря.

— Трябва да кажа на Петер — рече тя, гласът ѝ секна от възмущение. — Просто не искам да го направя по телефона.

— Ще дойда с теб — каза той и влезе с жената в личния си кабинет.

Лекси се дръпна назад. В този момент искаше само да се махне оттам и да се обади на Реми. Тя изтича бързо надолу по стълбите, като се застави да върви нормално през тясното фоайе. На регистратурата нямаше никой. Тя продължи с равна крачка и излезе през плъзгащите се врати на улицата. Главата ѝ бе замаяна. Андреас Карим бе мъртъв. Костният мозък на Крисчън вече не бе потребен. Тя имаше нужда от Реми повече от всякога.

След като излезе от клиниката, тя изчака да се скрие от обсега на прозорците или на фоайето и изтича от другата страна на пътя и надолу по стъпалата в лозето, пресече друг път, спусна се по друга редица от стъпала до второто лозе, след което затича надолу по стръмния хълм до паркинга при задния вход на хотел „Монтьо Палас“. Мина през въртящите се врати, прекоси тичешком фоайето и стигна до изхода за езерото. Обезумяла от ужас, тя не обърна внимание на мъжа, който току-що се бе регистрирал в хотела и вървеше към редицата асансьори. Той носеше изтъркано кожено куфарче. И я разпозна. Стария щеше да каже после на Реми, че буквално е трябвало да отстъпи настрана, за да избегне челен сблъсък с нея. След като излезе на крайбрежната алея Лекси продължи да тича и не спря, докато не стигна накрая до вилата си. Потърси ключовете си в чантичката си, влезе в къщата и рухна, останала без дъх, подпряна на вратата. Извади мобилния си телефон и набра номера на Реми. Нямаше отговор. Остави му съобщение. Кратко и на въпроса.

*Андреас е мъртъв. Моля, обади ми се. Имам нужда от теб.*

Минутите течаха.

Лекси включи телевизора, за да гледа новините, като сменяше местния швейцарски канал „Ромен“ и международния новинарски

канал на Ник. Атенатът във „Фуке“ сякаш беше напълно забравен заради новите кръвопролития из целия Близък Изток, както и хилядите жертви на природни катастрофи в Азия.

Мина един час. Докато го чакаше да се обади или да се появи, мислите ѝ не спираха да се връщат към атентаторката. Реми ѝ беше казал името на родителите на жената — Мари Клод и Анри Симоне. Били уважавано семейство на банкови чиновници от Женева, хора, чиято единствена грешка бе, че бяха изпуснали дъщеря си от контрол. Соломоновско решение, бе казал Реми, нравствена и правна дилема, свързана с бебето. Тя бе дебатираше въпроса със съвестта си и накрая бе намерила оправдание за това, което се готвеше да направи. Може би ако Реми се бе обадил, или тя бе имала дързостта да се обади на майка си, за да ѝ поиска съвет, не би стигнала до такова решение. Но с Реми не можеше да се свърже — вече часове, а може би нямаше да се свърже и никога. Сорша пък не беше вариант, тъй като Лекси много добре знаеше какво ще я посъветва майка ѝ. Решението си беше лично нейно, както и отговорността. За пръв път, откакто тогава бе седяла във „Фуке“, тя се чувстваше подготвена да приеме последиците. Продължи да крачи из стаята и да обмисля всичко. Реми беше прав. Това беше Соломоновско решение. Мари Клод и Анри Симоне имаха законни претенции към детето. Тя нямаше. Вече не можеше да мисли за него като за свое, като за мъничкото същество, което ѝ бяха мушнале в ръцете при един внезапен обрат на съдбата. Най-малкото, родителите можеха да отидат да потърсят помощ от полицията, за да си намерят бебето. Тя щеше да им предостави цялата липсваща информация за дъщеря им. Крисчън щеше да бъде в безопасност при баба си и дядо си по майчина линия.

Тя погледна часовника си. Беше почти шест часът. Нямаше да е трудно да намери семейство Симоне. Едно от хубавите неща в Швейцария, с всичките им архаични правила и наредби, с всичките им потискащи правилници и нежеланието им да се присъединят към Европейския съюз, беше, че те имаха закон, който забраняваше на всички, които живеят в страната, независимо от това дали са видни личности, дали имат връзки, и независимо от националността им да имат нерегистрирани адреси и телефонни номера. Тя излезе в антрето и бръкна под купчината списания да извади телефонния указател. Симоне. Мари Клод и Анри. „Рю Кодаз“ № 20, Женева. Тя притисна

отворения указател към гърдите си и изтича във всекидневната, където седна, за да си препише адреса и телефонния номер. Останала без дъх, грабна чантичката си, пхна листчето вътре и изтича към вратата. Там се спря. Ами ако Реми се прибереше тук, докато нея я няма? Трябваше да му остави бележка. Втурна се обратно във всекидневната и откъсна лист хартия от бележника върху масата. Набързо надраска следното:

*Ти беше прав. Това е Соломоновско решение. Преди всичко е важна сигурността на бебето. То принадлежи на родителите на майка си. Ако бебето беше при мен, можеше да постъпя по друг начин. Ако ти беше тук, може би нямаше да направя това. Къде си? Не знам дали изобщо някога ще се върнеш. Ако обаче се върнеш и ако случайно прочетеш това писмо, знай, че и аз те обичам, независимо от това кой си.*

Лекси

Обърна се и изтича пак към вратата и навън от къщата. След още няколко минути беше вече отворила гаража, беше запалила колата и я беше извадила на заден на улицата. Десет минути по-късно излезе на шосето и тръгна по магистралата за Женева.



## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Реми получи съобщението на Лекси, тъкмо когато приближаваше вилата на Петер Тоглин в Лозана. Срещата му с Мари Роси беше насрочена за шест и тридесет. Вече не можеше да се връща назад. Разполагаше само с десет минути, за да пристигне навреме. Той отби от пътя, спря колата и набра номера ѝ. Лекси отговори още след първото иззвъняване.

— Къде си? — попита той, без да ѝ каже нищо друго.

Тя си даде сметка, че вятърът нахлува през стъклото и го затвори, преди да попита в отговор:

— Ти получи ли съобщението ми?

— Затова ти се обаждам — отвърна той и пак попита: — Къде си?

Шийните ѝ мускули пареха като горещи въглени и тя чувстваше, че ѝ се повръща.

— На път за Женева — каза тя. — Ти беше прав. През цялото време това си оставаше морална дилема.

Той разбра, но нямаше как да я спре.

— Не го прави, Лекси — строго каза той. — Обърни колата и се прибери у дома. Ще пристигна там след по-малко от час. Моля те — настоятелно добави той.

Няколко коли я подминаха и тя увеличи скоростта на сто и петдесет километра в час, след което смени лентата и остана вдясно, където, подкара с приличните сто и десет.

— Не, твърде късно е — каза тя, а гласът ѝ внезапно секна. — Нямам право над него по закон, а те имат. Имат най-малкото правото да отидат в полицията и да поискат от тях да го потърсят. Аз нямам такова право.

Реми беше на предела на силите си и блъсна леко челото си в кормилото.

— Границите на законно и незаконно вече са надхвърлени, Лекси — умоляваше я той. — Прибери се у дома. Аз сбърках. Отидохме твърде далече във всичко...

Реакция не последва. Той продължи да повтаря името ѝ, повтори го много пъти, докато осъзна, че думите му увисват във въздуха. Тя беше затворила телефона. Той пак излезе на пътя и се опита да се свърже с нея поне още десетина пъти. Когато забеляза първия пътен знак, указващ отбивката към Уши, елегантното предградие на Лозана, разположено непосредствено край езерото, той сви нататък. Докато караше, реши, че трябва да разчита на обстоятелството, че всичко се е случило толкова бързо, че никой не е имал време да отведе Крисчън някъде другаде. Но все пак това не бе моментът да си играе на игрички. Послуша инстинкта си и се обади на Стария. Когато той отговори, Реми не си губи времето в любезности.

— Андреас е мъртъв — съобщи той, без всякакво предисловие.

Последва няколко секунди тишина.

— Това променя всичко. — Стария говореше бавно. — Трябваше да се досетя. Твоята приятелка едва не се блъсна в мен, докато тичаше през фоайето на хотела — почти на себе си продължи той. — Изглеждаше ужасно.

— Подозирам, че е била там, когато се е случило.

— Подозираш ли?

Реми не си даде труда да даде израз на негодуванието си. Мислите му бяха съсредоточени сега само върху действията.

— Не разполагам с подробности — бързо обясни той. — На път съм за вилата на Тоглин, където ще обсъждам въпроса с картината.

— Ела да се срещнем на пристана за гребни лодки под наем на езерото в Монtringo, когато приключиш там.

Реми беше готов да приеме, дори само за да успокои Стария, но размисли.

— Тя е тръгнала и отива при семейство Симоне в Женева — съобщи той.

До този момент Стария не бе предполагал, че Реми може да изгуби контрол над жената. Положението бе по-лошо, отколкото си бе представял.

— Веднага ще изпратя Айвън там.

Ала Реми отдавна вече не мислеше за пътуването на Лекси до Женева. Чувстваше, че нервната му енергия и страхът му го изгарят.

— Кажу ми на Имоджин да отиде във вилата на Лекси — бързо започна да нарежда той. — Ключът е заровен в земята, при растението

отдясно на входната врата. Кажи ѝ да ме чака там. Ще пристигна някъде след час. — Предусети, че ще има възражения. — Аз сбърках — изтърси той. — Трябваше да ти кажа всичко от самото начало. — Гласът му звучеше настоятелно. — Но сега не е времето да се задават въпроси. Просто ми се довери.

Стария добре разбираше, че не трябва да спори.

— Винаги съм ти се доверявал — тихо каза той. Позасмя се леко. — Предполагам, че вече не ни вълнува въпросът за *cherchez la femme*, търси жената във всичко. Сега ни интересува търси трупа. Каква ирония, нали?

Реми бе започнал да губи търпение.

— Сега не е време за твоите философски шегички.

— Изобщо не са философски — възрази Стария. — Само потвърждават онова, което казахме в началото.

— Какво беше то?

— Ти каза, че не можеш да влезеш в една приятелска страна и да извършиш публична екзекуция чрез обесване там, а аз ти казах, че си представям по-скоро едно частно погребение. И сега ние ще имаме това частно погребение. Въпросът е само къде и кога.

\* \* \*

След пристигането на екипа в Швейцария, Джошуа зае позиция близо до клиниката. Малко след осем часа вечерта една черна погребална кола спря пред сградата и от нея излязоха двама мъже. Те бяха облечени в тъмни костюми и извадиха сгъваема алуминиева носилка от колата, след което тръгнаха към входа, където се скриха. Докато чакаше на хладния швейцарски въздух двамата пак да се появят с трупа, Джошуа бързо отиде до колата си, която бе паркирал от другата страна на шосето, на няколко метра от входа. Той отключи вратата и влезе вътре. Взе мобилния си телефон и набра номера на Стария. С ясен и точен глас обясни какво е положението, изслуша напомнянето веднага щом двамата излязат с трупа и се качат на погребалната кола, да се обади пак и след това да потегли с колата си. Да не звъни, когато е на магистралата. След като затвори телефона, Джошуа завъртя ключа на запалването, провери дали фаровете му са

угасени, пак провери горивото и остана в колата. Наблюдаваше входа за клиниката в огледалото за обратно виждане. Минаха тридесет минути, преди да забележи, че нещо ставаше при плъзгащите се двойни врати на клиниката. Най-напред излезе някакъв мъж, облечен в бели болнични дрехи, последваха го двамата мъже, които бяха застанали в двата края на алуминиевата носилка. Те размениха няколко думи и мъжът, за когото Джошуа предположи, че е санитар, остана на мястото си, а двамата отидоха с носилката до погребалната кола. Единият, който бе отпред на носилката, мина да отвори задната врата, след което помогна на колегата си да поставят носилката отзад в колата. След като я настаниха вътре, те се ръкуваха със санитаря, отвориха страничните врати на колата и се качиха.

През времето, което запалването на двигателя отне на шофьора на погребалната кола, Джошуа пак се обади на Стария, като го информира с едно изречение, че тръгва на път. Когато погребалната кола го отмина, Джошуа запали фаровете си, изчака няколко секунди и потегли.

Пътят от клиниката до магистралата беше тесен и се виеше в подножието на планината, като минаваше през невъзможно тесен проход, след което продължаваше в две платна, които се включваха директно в магистралата, която се отклоняваше за Женева, а също и за други големи швейцарски градове, както и за Франция и Германия. Джошуа следваше погребалната кола от разстояние, докато се приближаваха към входа на магистралата. За миг дъхът му секна, когато се запита дали всъщност колата ще завие към Женева, или ще тръгне в друга посока. Мобилният му телефон бе на седалката в малко вероятния случай, че Стария бе сгрешил, когато твърдеше, че крайният пункт ще е Женева — или джамията, или летището. Задните светлини светнаха при спирането и погребалната кола само леко понамали ход, преди да обърне към малкото колело на кръговото движение и да се плъзне по дясната лента на магистралата в посока Женева. Джошуа си пое дъх и я последва.

Движението не беше натоварено и той почти нямаше проблеми да не изпуска колата от поглед. Тридесет минути по-късно видя, че колата се премества от средната лента в дясната и разбра, че тя наистина се насочва към летището. След още няколко мили колата даде десен мигач, с което стана ясно, че поема по пътя, който водеше

направо към онази част от летището, която беше предназначена за частни машини. Джошуа я последва, готов да тръгне по същия път, когато осъзна, че, за да влезе в този сектор на пистата, се изисква специален пропуск. Той се придвижи колкото може по-напред, без да му се налага фактически да преминава през контролния пост и отби встрани от пътя. В далечината видя задните светлини на погребалната кола, която спря на контролнопропускателния пункт, след което бариерата беше вдигната и колата увеличи скорост, продължавайки напред. Джошуа взе бинокъла и видя няколко частни самолета на пистата, а също и погребалната кола, която в един миг изчезна зад един завой на лъкатушещия път. Той изчака, надявайки се да забележи оживление край някой от частните самолети, спрели на пистата. Минаха десет минути. Минаха двадесет минути и още нямаше нищо. Накрая, тъкмо когато той се готвеше да вземе телефона и да позвъни на Стария, видя погребалната кола да се приближава към един от самолетите. Имаше пълнолуние и за него така беше по-лесно да различи двамата мъже, които извадиха носилката от задната врата на погребалната кола. Други двама мъже се появиха от самолета, за да помогнат да внесат носилката по късата редица стъпала вътре. Минаха още десет минути и самолетът бавно започна да рулира към една от пистите за излитане. Джошуа взе телефона и звънна на Стария. Разговорът им бе кратък. След като затвори телефона, той продължи да изпълнява инструкциите на Стария, направи обратен завой и тръгна по шосето, водещо към магистралата в посока на дома на Тоглин в Лозана.

\* \* \*

Когато Серена пристигна в Джида, жегата беше убийствена. Температурата достигаше невъзможно високи стойности, почти четиридесет и осем градуса по Целзий, като вечер слизаше едва до над тридесет и пет. Облечена в задължителната чадор и с хиджаб, които саудитският закон изискваше да се носят от всички жени и дори от тези, които не бяха мюсюлманки, Серена успя да оцелее в жегата, като остана права пред климатичната уредба, която охлаждаше стаята ѝ в женското общежитие недалече от покрития пазар сук. Вечерта, когато

пристигна, тя съблече дрехите си и взе един студен душ, преди да се увие в хавлиената кърпа и да легне на тясното легло, където най-накрая успя да се унесе в сън.

Стария беше изпратил Серена в Джида, за да установи контакт с един филипинец, който работеше при стария си вуйчо на малката сергия в сука на Джида и продаваше платове, от които шиеше рокли и ризи за гостуващите туристи. Той беше пристигнал в Джида като малко дете, един от над 900-те хиляди филипински граждани, чието пристигане и работни места се гарантираха от саудитската национална агенция по заетостта. Преди повече от година Стария бе изпратил свой човек, който да помоли филипинеца да му доставя привидно незначителна информация срещу долари в брой. Той не се бе поколебал. По-късно, след като беше оказвал услуги на Стария в продължение на няколко месеца, му беше разкрита истинската причина за вербуването му. По това време той вече нямаше друг избор, освен да приеме. Най-голямата му сестра работеше в дома на Али Карим в планините над Джида, в провинция Хиджаз, близо до Мека и Медина. При месечните си гостувания у нея той успяваше да научи, без да се издава, че изпълнява секретна мисия, местонахождението на нейния работодател. Когато Стария изпрати Серена в Джида, пътуването ѝ съвпадна с месечното посещение на филипинеца в летния дворец на Карим.

Беше петък, когато Серена извървя пътя от общежитието си до сука, за да се срещне с резидента. Покрита от глава до пети в задължителната дреха и снабдена с временна лична карта, на която всички жени имаха снимки без фереджета, задължителен документ за посетителите на кралството, Серена намери малката сергия. Тя веднага разпозна филипинеца по снимката, която ѝ бяха показали преди заминаването. Имаше ясни инструкции. Трябваше да се приближи към него и да попита на арабски дали има раиран копринен плат, от който искала да ѝ ушият риза за брат ѝ. В отговор той щеше да ѝ покаже няколко топчета. Когато Серена избере това, което искаше, той щеше да ѝ увие плата в кафява хартия. В средата на пакета щеше да бъде поставено листче с информация за Али Карим.

Срещата премина без произшествия. Серена взе топчето плат със завитата в него бележка и бавно тръгна из сука, като се спираше по пътя по сергиите, за да разглежда изложените стоки. Когато стигна до

единия край, където се продаваха златни бижута, тя се спря, привидно заинтересувана от една сложно изплетена верижка. Няколко минути се попазари за цената и накрая поклати глава и си тръгна. Пое в обратна посока и без да бърза, се прибра в общежитието. Когато влезе в стаята си, разви плата и извади бележката на филипинеца. Прочете я два пъти, за да е сигурна, че е запомнила всички подробности, и я унищожи, като я накъса на малки парченца, които занесе в банята, вън, в коридора и ги изгори в мивката. Али Карим беше в траур. Синът му Андреас бе починал и той се готвеше да замине веднага за Париж, за да пристигне навреме за погребението, което бе насрочено за другата сутрин. Според информацията, той щеше да бъде придружаван само от доверения си прислужник. Сестрата на филипинеца, която работеше в къщата на Али, бе получила указания да сложи в багажа няколко традиционни рокли за Бригите, майката на момчето, които щеше да бъде уместно тя да носи на погребението. Доколкото прислужницата бе успяла да разбере от другите служители, Али Карим планираше да замине за Париж с един от частните си самолети в три часа днес следобед.

Серена освободи стаята си в общежитието и помоли човека на рецепцията да повика такси, което да я откара до летището. След малко повече от час тя пристигна на международния терминал. Още щом влезе вътре, тя се отправи към малката тераса, откъдето посетителите наблюдаваха излитането и кацането на самолетите. Обади се по телефона в Монтрьо и предаде информацията на Антон, който имаше инструкции да я предаде на Стария. Той ѝ каза да остане там и да изчака обаждането му. Пет минути по-късно телефонът ѝ иззвъня. Трябваше да се качи на първия полет на „Ер Франс“ за Париж. Получи инструкции да не чака повече от тридесет секунди на телефона, а след като го изключи, да извади СИМ-картата и да я унищожи, като я изхвърли заедно с телефона, но на различни места. Тя изпълни нареждането, влезе в терминала и отиде до дамската тоалетна, където унищожи картата и я изхвърли в кошчето за боклук. Излезе от дамската тоалетна върна се в терминала и изхвърли телефона си в кофата за боклук до гишето на „Еър Индия“. Продължи напред с отмерена крачка и се отправи към билетната агенция на „Ер Франс“, където си купи еднопосочен билет до Париж. Извади късмет. Имаше

едно свободно място в самолета, който по разписание излита след два часа.



## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вилата на Петер Тоглин представляваше огромна шистена постройка от деветнадесети век, с незакривана от нищо гледка към Женевското езеро.

Реми се приближи към портата от ковано желязо и позвъни. В отговор чу глас по малкия домофон, монтиран под охранителната камера. Реми се представи като Стефан Уоткинс, фалшифицираният му паспорт в пълна готовност в джоба му, ако му го поискаха. Вратата се отвори с щракване. Реми мина през портата от ковано желязо и тръгна по постланата с камъчета алея, която водеше към къщата, когато се появи охраната, як мъж с обръсната глава, с излъскани до блясък черни обувки и влажна зелена престилка над бялата му риза и тъмните памучни панталони. След него вървяха два шоколадови на цвят добермана, единият мъжки, а другият женски, като игриво хапеха маншетите на панталоните му. Служителят на Тоглин нареди на кучетата да го следват по петите, кимна в знак на поздрав към Реми и го покани да го последва през масивната двойна дъбова врата на вилата.

Мари Роси го чакаше. Тя му се стори преbledняла.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза отривисто тя. — Бихте ли ме последвали, моля?

Реми усети, че е разстроена.

— Каква красива вила — коментира той, ускорявайки ход, за да не изостане от нея. Концентриран в себе си, мобилизиран с всичката си придобита с тренинг в живота подготовка, той разбираше, че му се предлага само един шанс.

— Всъщност ние отиваме в малката къща в двора, където излагаме нашите предмети на изкуството.

Те стигнаха мълчаливо до другия край на настланата с камъчета алея, където се издигаше проста квадратна постройка, отделена от основната сграда с огромна, засадена с всякакви зеленчуци градина. Вратата не беше заключена. Реми вървеше след Роси и изчака тя да му даде знак да влезе вътре и да се настани на единия от двата стола,

разположени край правоъгълната стъклена маса. Стените бяха голи, боядисани в бяло, а стаята се осветяваше от миниатюрни прожекторчета, поставени в четирите ъгъла на тавана. Пред едната стена, вдясно от масата, върху стойка от ковано желязо беше скулптурата на Бранкузи. Реми разпозна в нея една от ранните творби на автора, от около 1906 или 1907 година. Представляваше бронзова скулптура на детска глава.

Роси веднага премина по същество.

— Можете да не се съмнявате, че разполагаме с удостоверение за автентичност.

— Не се съмнявам — отговори Реми. — Може ли? — изправи се той и се приближи до скулптурата. Бръкна в десния си джоб, извади очила и се взря в творбата, преди да се изправи. — Направо е прекрасна.

Роси остана безучастна.

— Предполагам, че отговаря на изискванията на вашия клиент.

Реми се върна и седна на стола си. Роси не се бе помръднала. Както бе седнала с ръце, сплетени в скута, тя беше олицетворение на спокойствието и благоприличието. Единственият признак за това, че се чувства неспокойна, бяха устните ѝ, които нервно потрепваха и се мърдаха.

— Смятам, че отговаря — отвърна Реми, като пак погледна към творбата. Вие обсъдихте ли цената с вашия клиент?

Тя неловко се раздвижи на стола си.

— Всъщност, не сме — започна тя и сякаш мереше думите си. — Един член на семейството почина — рече накрая тя.

Той сведе поглед към стъклената маса, за да скрие радостта си от наученото преди много години за слабостта на човешките същества. За нуждата да говорят. За необходимостта да се изповядват. За възможността да се използва бедата или дори скръбта за осигуряване на финансово и емоционално превъзходство. Жената не изпитваше никакво угризение да използва сполетялото Тоглин нещастие, за да събуди у Реми съчувствие и да спечели признание от своя шеф.

— Разбирам — каза Реми. — Съжалявам да чуя това. — Изглеждаше резервиран. — Може би сега не е най-подходящият момент да обсъждаме делови въпроси.

— Напротив — веднага реагира тя. — Ако смятах, че не е удобно, щях да отменя срещата. — Гледаше го с уверен и втренчен поглед. — Моят клиент е съгласен с вашите условия за картината на Тисо — продължи Роси. — Мисля, че говорихме за петдесет хиляди долара над покупната цена.

В този момент той зае умишлено неопределена поза.

— Това е така, ако моят клиент приеме да я продаде. С което пак се връщаме на скулптурата на Бранкузи и това дали вашият клиент сериозно възнамерява да извършим размяната.

За пръв път във външния вид на Роси се появи някаква слабост. Изглеждаше раздразнена.

— Мислех си, че този въпрос е уреден.

Реми се поусмихна.

— Аз за първи път виждам тази скулптура — с равен глас каза той. — Нямах как да знам какво представлява. Вие не казахте нищо конкретно. Сега трябва да споделя с моя клиент мнението си на основа на пазарните стойности и по тази причина смятах, че вие ще предложите цена. — Той помълча. — Или поне ще направите оферта.

— Дори ако можех да предложа цена, ако правилно ви разбирам, вие пак няма да сте в състояние да вземете решение.

— Цената на картината на Тисо не е проблем — избегна отговор Реми.

— Нямах предвид картината на Тисо — хладно реагира Роси. — Аз бях приела, че част от сделката е уредена.

— Тази сделка е на две нива — доста любезно отговори Реми. — Аз, всъщност, се надявах да мога да се срещна директно с вашия клиент. В най-добрия случай, мислех, че можем да обсъдим с него няколко евентуални покупки на предмети от колекцията му.

Тя изглеждаше буквално шокирана от предложението му.

— Защо моят клиент да се съгласява да се среща с вас, когато аз съм тук? — Опита се да изглежда така, сякаш предложението му ѝ се струва забавно. — На мен не би ми минало и през ума да искам да се срещам директно с вашия клиент.

Реми сви рамене.

— Ще ми бъде приятно да ви уредя среща, ако смятате, че това ще бъде полезно за интересите и на двамата ни.

— Това е абсурдно — реагира Роси.

В този момент мисълта, която го бе споходила мимолетно в колата, заживя свой собствен живот. Беше опасно, но той знаеше какво му трябва, за да постигне резултат — с идеално групиране на съответните ходове, пълно синхронизиране до последната секунда и, ако имаше късмет, отвличане на вниманието на Тоглин с внезапната смърт на племенника му в съчетание с амбициите на Роси.

— Разбирам — спокойно каза Реми. — Моментът е неподходящ предвид проблемите на вашия клиент...

— Това няма нищо общо — отсече Роси. — Неговата лична... — Тя сякаш търсеше подходящата дума — скръб — най-сетне можа да продължи, — е точно това, което е. Лична.

Реми седна напред на стола си.

— Какво предлагате? Има ли някакъв начин да се свържете с него, за да придобиете представа каква ще е цената на скулптурата на Бранкузи? Ако това стане, аз мога да се свържа с моя клиент и да го убедя да сключи сделката, като ми се довери.

Реми забеляза, че тя преценява всички за и против, ако наруши спокойствието на Тоглин в момент като този. Предвид предполагаемата причина за срещата им, най-прекрасната част беше тази, че Реми изобщо не го бе грижа нито за картината, нито за скулптурата. Той достатъчно дълго бе изучавал досието на Тоглин, за да познава психологическите нюанси на характера му. Тоглин беше майстор на разделянето на живота си на категории. Скръбта по племенника нямаше нищо общо с това да получи каквото иска, а той искаше картината на Тисо по причини, които надхвърляха деловата му прозорливост. Това беше първият момент след избухването на бомбата във „Фуке“, когато Реми чувстваше, че взема връх. Необходимо му беше само да преброи участниците. Колко хора обитаваха вилата и колко се навъртаха из района на градината. Ако имаше голям късмет, можеше да се измъкне безнаказано. Направи преглед на всичко, което вече му бе известно. Пистолетът му беше в колата. Колата беше заключена. Ключовете се намираха в десния джоб на сакото му. Ръцете му бяха свободни. Не носеше нищо. Небето беше ясно. Не валеше. Анализира действията, които възнамеряваше да предприеме, ако му се откриеше и най-малка възможност. Спомни си какво му бе казал Стария. На Имоджин и Антон им беше известно, че само двама души

обитаваха вилата — Енрике и бавачката. Освен това, естествено, и кучетата.

Роси бръкна в джоба си и извади портативна радиостанция. Когато я включи, чу се пукот и един глас се обади на немски. Каза само една дума. *Ja? Da?* Роси отговори бързо на немски.

— Шефът може ли да се обади?

Гласът от другия край не говореше ясно, но Реми чу най-важното, нещо за сестра му. Значи Тоглин беше там с Бригите.

— Виж какво можеш да направиш — нареди Роси. — Помоли го да ми се обади на мобилния телефон. Аз съм с клиента.

Няколко минути двамата останаха в мълчание. Роси барабанеше с пръсти по стъкления плот и се взираше някъде зад Реми, с фиксиран върху голата стена зад него поглед. Реми седеше със скръстени на масата ръце. В ума си той броеше от сто надолу. Когато стигна до четиридесет и три, мобилният телефон на Роси иззвъня. Разговорът отново бе на немски, макар че тя рядко произнасяше по някоя дума — *да, не* и понякога *разбирам*.

След като затвори телефона, тя започна да говори механично, несъмнено повтаряйки точно онова, което Тоглин ѝ бе поръчал да каже.

— Вие разполагате с нашата оферта за картината на Тисо — каза тя. — Видяхте скулптурата на Бранкузи и ние имаме готовност да обявим цена. Сделката не се променя. Както ви казах, аз няма да взема никаква комисионна.

— Да, помня. Това е много великодушно. — Той внимателно я наблюдаваше.

— Пазарната цена на скулптурата на Бранкузи е около шестстотин хиляди долара. — Устните ѝ нервно се местеха.

— Това е най-високата пазарна цена — любезно каза Реми.

— Да кажем тогава петстотин хиляди.

— Да кажем четиристотин хиляди и ще имаме сделка.

— При едно условие — отговори Роси. — Сключваме сделката тази вечер, а това означава картината на Тисо да бъде доставена тук и да си разменим чековете. Ако сте съгласен, готови сме да продадем скулптурата на Бранкузи за десет процента под пазарната ѝ стойност, като я фиксираме на четиристотин хиляди долара.

Без да отговаря Реми извади своя мобилен телефон и набра номера на Стария.

— В момента гледам скулптурата на Бранкузи — започна той, — и ми се струва, че е това, което търсите. В състояние ли сте да вземете решение, без да сте я видели?

Стария разбра.

— Имоджин е на път за вилата на жената, а Серена се свърза с нас от Джида. Погребението е утре сутрин в Париж.

Реми кимна окуражително към Роси, която напрегнато го наблюдаваше. Той повтори цифрите на двете покупки, като добави, че те ще са валидни, само ако сделката бъде приключена тази вечер. После пак замълча, докато Стария говореше.

— Някъде преди десет минути Антон ми съобщи, че товарят куфарите в един мерцедес в задния двор на вилата. Това се пада откъм страната на езерото.

— Чудесно — каза Реми и продължи разговора, усещайки, че Стария има да му казва и друго. — Бих предпочел директно да ви доставя скулптурата на Бранкузи още тази вечер. — Той се поспря. — Ами, значи, въпросът е уреден. — Ще дойда там преди полунощ. — Той затвори телефона и се усмихна. — *Marche conclude*, сделката е приключена — рече той на френски. — *Done deal*, споразумяхме се, както говорят в Америка.

Роси изглеждаше поуспокоена. Тя стана.

— В колко часа да ви очаквам да се върнете тук?

Реми също стана, подпрял ръце на масата. Той погледна часовника си. Беше почти седем часът. Слънцето залязваше.

— Преди девет. — Той се изправи и изчака да го отведат до колата му. Подаде ѝ ръка. — Предайте моите съболезнования на вашия клиент.

Тя вяло стисна ръката му. Не обърна внимание на думите му за клиента ѝ и го изведе от малката къща, минаха през градината и тръгнаха към настаната с камъчета алея. Двата добермана лудуваха на тревата недалече от портата от ковано желязо. На няколко крачки встрани, близо до входа на вилата, някаква жена, цялата облечена в бяло държеше в прегръдката си малко дете.

— Не се плашете от кучетата — успокои го Роси. — Те са кротки, когато виждат, че сте желан гост.

Реми се наведе да ги потупа и каза:

— Красиви животни.

Със застинала на лицето ѝ усмивка Роси отвърна:

— Те са прекрасни животни. Дружелюбни, умни и игриви. — Тя внимателно наблюдаваше Реми. — Макар че са обучени да убиват, когато им се заповяда при нужда. Но вие не бива да се безпокоите.

— Предполагам, че зависи от това кой им подава командата — спокойно каза той.

— Само стопанинът им и Енрике — каза тя, сочейки към охранителя, който току-що бе тръгнал да заобикаля къщата в посока езерото.

— Това звучи успокоително — каза той, като си даваше сметка, че жената, която държеше бебето, се приближава към портата от ковано желязо, която водеше към улицата. — Как се казват? — Нужни му бяха още двадесетина секунди.

— Тристан и Изолда — отговори Роси и сви рамене. — Какво мога да кажа? Моят клиент е безнадеждно романтичен.

Колко деликатно от страна на Тоглин, помисли си Реми, да не нарече любимците си Адолф и Ева. Това би била една истинска германска романтична история, една същинска Вагнерова трагедия. Той си наложи да се съсредоточи. Очите му следяха всичко, докато бързо си правеше сметката. Енрике беше в задния двор. Щяха да са му нужни поне тридесет секунди, за да осъзнае какво е станало и още пет, за да подаде команда на кучетата. Тоглин и сестра му бяха във вилата. Бавачката бе дребна жена, която сякаш не обръщаше внимание на нищо друго, освен на бебето, а Роси можеше да бъде обезвредена за не повече от десет секунди. Той отклони вниманието си от кучетата и го насочи в посока на бавачката. Тя очевидно просто се разхождаше из района. В момента, изглежда, бе решила да се насочи към портата. Очите му оглеждаха тревата. На земята беше паднала бебешка дрънкалка. Роси вървеше малко пред него, на две или три крачки от електрическия бутон. Колата на Реми беше паркирана на три крачки вдясно на улицата откъм страната на вилата. Слънцето напълно се беше скрило и се чуваха звуци на щурци на фона на буколическия пейзаж в тучната градина на Тоглин. Две светлинки се виждаха на партера на вилата в близката далечина. За Реми тук беше бойното му поле. Беше сам. Роси натисна бутона. Вратата се плъзна и се отвори.

Две крачки напред и той събори Роси на земята. Притисна с палеца си сънната ѝ артерия, отстрани на шията, ѝ и преброи до пет, достатъчно дълго време, за да загуби тя съзнание, без да ѝ причинява никакви трайни увреждания. Когато Роси се смъкна на земята, бавачката предупредително изпищя. Още четири секунди и бебето беше в прегръдките му. Бавачката продължаваше да пици. Още шест секунди и Реми беше до колата си, прегърнал бебето, като държеше ключа за запалването в ръка. Нови четири секунди и той бе влязъл вътре, а бебето се намираше на седалката до него. Той заключи вратите. Запали почти без да поглежда назад. Едната му ръка беше на кормилото, другата върху коремчето на бебето и той превключи на втора предавка, като вече бе сигурен, че никой не го следва. Пусна детето, за да може да сменя скоростите, превключи на трета и ускори колата по магистралата в посока Монтрьо, като придържаше с една ръка бебето.

Крисчън плачеше. На небето се появи фрагмент от луната, която излизаше иззад един облак и се мушваше зад друг, пак се показваше над върховете на дърветата и не изоставаше от колата, чак докато Реми накрая спря пред вилата на Лекси.

Четиридесет минути от старта до финала без произшествие. Когато вдигна бебето, за да го вземе в ръце, установи, че целият е мокър от пот. Бързо тръгна към вратата, която се отвори, преди да бе имал възможност да позвъни. Стария беше там, сякаш за да го поздрави, само че, съдейки по изражението на лицето му, той не беше никак доволен. Зад него стоеше Имоджин. Бебето продължаваше да плаче.

— Трябва да му се сменят пелените и да се нахрани — каза Реми, като ѝ подаде детето.

Имоджин взе Крисчън от Реми.

— Аз нямам никакви бебешки дрешки.

— В кухнята — бързо каза той. — Лекси ги донесе от Париж.

— Остави ни насаме — отсечено каза Стария. Той мина покрай Реми и се отправи към всекидневната. Реми го последва.

— Седни — нареди му той.

— Мога да слушам и прав — реагира Реми.

— Както желаеш. — Гласът му беше леден. — Ти получи това, което искаше, без моята благословия, точно както ми бе обещал. — Той помълча. — Или както ме бе заплашил.



— Премини по същество.

— Ти провали легендата си. Действаше по своя инициатива и направи така, че те сега са нащрек, и всичко това, защото се увлече в емоциите си.

— Може да съм си провалил легендата, но Тоглин не знае кой ме е изпратил.

— Няма да водим полемика. Ти не изпълни заповедите. Приоритетът не беше нито детето, нито жената. Трябват ни Али Карим, Тоглин и сестра му и ти знаеше това от самото начало.

— Чудесно — спокойно каза Реми. — Аз излизам от играта.

— Съвсем не — реагира Стария с лека усмивчица. — Само че сега, до края на операцията ще получаваш заповеди от човек от американското разузнаване, който работи с нас.

Реми изглеждаше изненадан.

— Не знаех, че това е съвместна операция.

— Не е.

— Журналистът — кратко каза Реми.

— Журналистът — студено отвърна Стария. — Той поема контрола над всичко, когато заемем позиции около джамията в Париж.

Реми кимна, преди да си поеме дъх.

— Чудесно, ще получавам заповеди от него, но сега нямам време за това. Можеш да ме информираш подробно за всичко по-късно, когато сме в Париж. В момента трябва да отида в Женева. Лекси е при семейство Симоне и дори не знае, че детето е в безопасност.

Стария се изправи и пристъпи към Реми. За миг той го изгледа втренчено с нескрита антипатия.

— Айвън току-що се обади. Той е вече там и до този момент твоята приятелка не се е появила — каза той, като погледна бегло часовника си. — След около четиридесет и пет минути Серена ще кацне на „Шарл дьо Гол“. Тя ще отиде направо в джамията.

Реми беше твърде притеснен, за да настоява за подробности от Стария.

— Не искам те да остават тук — каза той, имайки предвид Имоджин и бебето. — Твърде опасно е.

Стария отговори язвително.

— За детето ти носиш отговорност.

Той се замисли над тази дилема, над ситуацията, която го бе тормозила, откакто напусна вилата на Тоглин. Точно в този момент се появи Имоджин, която носеше бебето и шишето с мляко. Детето се бе умирило. Реми взе от нея детето и шишето. Той влезе във всекидневната, седна и се залови да храни Крисчън. Стария и Имоджин го наблюдаваха слисани. Никой от тях не коментира.

Докато хранеше сгушеното в ръцете му бебе, Реми състави стратегията си.

— Най-безопасното място за него е в Париж. — Той вдигна поглед. — В моя апартамент. Майката на Лекси може да ни посрещне там.

Не му убягна от вниманието, че търси детегледачка на бебето, за да може да залови банда международни терористи, също така, както би постъпил и ако искаше да гледа вечерта филм в някое кино в предградията. Тази мисъл леко го развесели. На Стария обаче не му беше никак весело.

Реми се обърна към Имоджин:

— Обади се в нашето посолство в Берн и ми намери номера на хотел „Меридиен“ в Париж.

Имоджин веднага стана. Когато вдигна слушалката, тя забеляза оставената от Лекси бележка. Погледна я, докато разговаряше с техните хора в посолството и си записваше на отделно листче номера на телефона на хотела. Върна се при Реми и протегна ръце, за да вземе бебето. Реми вече се бе изправил на крака. Той ѝ подаде заситения и сънлив Крисчън, взе листчето и набра от мобилния си телефон номера. Докато чакаше да го свържат със стаята на Сорша Рейн, той си даде сметка, че тя няма никаква причина изобщо да му вярва. И все пак можеше да опита. Когато Сорша се обади, той си наложи да запази спокойствие.

— Бебето е в безопасност. То е тук, при мен, във вилата на дъщеря ви в Монтро.

Тя бързо реагира:

— Къде е дъщеря ми?

— На път за Женева — внимателно обясни той. — Тя не знае, че бебето е в безопасност.

Независимо дали му вярваше или не, инстинктът ѝ бе безпогрешен.

— Няма да си давам труд да ви питам защо пътува за Женева — сухо каза Сорша, преди да пристъпи към непосредствената ситуация. — Какво искате от мен?

— Ако тя случайно ви се обади, да ѝ кажете за бебето. Помолете я да ми се обади, а ако не иска, предайте ѝ, че съм на път за Женева. Опитайте се да я спрете да не ходи в къщата на семейство Симоне, ако още не го е направила. Кажете ѝ да ме изчака в „Грап д’Ор“, кафенето край езерото.

— А ако тя не ми се обади и ако аз не успея да се свържа?

— Планът остава същият — бързо отговори Реми. — Аз съм инструктирал моите хора да отнесат бебето в апартамента ми в Париж. — Той ѝ даде адреса. — Те трябва да пристигнат там след около четири часа. Искам да освободите вашия хотел и да вземете такси до моя апартамент. — Той ѝ продиктува шифъра за входа на сградата и на етажа. Даде ѝ и номера на мобилния си телефон, а също и този на Имоджин.

— Ако случайно пристигнете преди тях, просто изчакайте пред моята врата. Разбрахте ли?

Кой знае защо гласът ѝ прозвуча почти развеселено.

— Не, естествено, че не разбирам — каза тя. — Но защо е необходимо това? Аз не разбирам нищо от момента, в който двама сладки млади хора ми притиснаха парцал, напоен с етер, в лицето. От този момент нататък, заповедите отдават вие. Що се отнася до мен, нищо не се е променило и по тази причина съм в хотел „Меридиен“ в Париж с едно кученце и се питам какво правя тук.

Той не можа да сдържи усмивката си. Крушата не падаше подалече от дървото.

— Да вървим — каза той, след като приключи разговора.

— Като се вземе предвид колко е часът, единственият начин да се пристигне в Париж, е с кола — обърна се към Имоджин Стария. — Готова ли си да шофираш?

— Разбира се — отговори тя.

— Ще отидеш право в моя апартамент — обясни Реми. — Сорша Рейн би трябвало да е там, когато ти пристигнеш. В това време аз ще пътувам към семейство Симоне. Ако намеря Лекси, ще я докарам обратно с мен. Ако не, пак ще съм в Париж преди утре сутрин.

Чувстваше се като човек, понесен от течението. Взе бебето от Имоджин и ѝ поръча да не забрави да вземе изкуственото мляко и пеленките. Когато тя се върна от спалнята с голяма чанта, на лицето ѝ беше изписано странно изражение.

— Ето — каза тя, като му подаде късче хартия, докато поемаше бебето от него. — Тя е оставила бележка.

Реми взе бележката. Съвършено безмълвен, той я прочете и препрочете, след което отново я прочете за трети път. Би я прочел дори още веднъж, ако Стария не бе настоял да побързат и да се махат от вилата.

— Налага се да тръгваме — каза Стария.

Реми ги последва, заключи вратата и тръгна към колата си. Имаше си вече нови тайни, помисли си той, като се настани на седалката на шофьора, тайни, които никой на света не можеше да го убеди да разкрие. Мисълта за нея смекчаваше болката на наранената му душа. Ако нещо ѝ се случеше, не знаеше дали ще може да преживее още една такава загуба.

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Петер Тоглин имаше бронзовокафяв загар и блестящо бели зъби, а бялата му коса, която някога бе била руса, беше на обезцветени от слънцето по-светли ивици. От него се носеше аромат на прекрасна пудра и скъп одеколон, той излъчваше и непринудеността, която заможните и разглезени хора притежават.

Бригите беше сама с брат си. Лекарят я беше придружил до къщата, но бе останал по-малко от десетина минути, достатъчно дълго, за да се увери, че Петер е там, за да посрещне сестра си, да съобщи вестта и да обясни с медицински термини как една такава катастрофа е могла да се случи. Петер беше потресен, но запази спокойствие.

Брат и сестра седяха в библиотеката — просторна стая с дъбова ламперия и рафтове, пълни с редки книги. На една от страните имаше сбирка от абстрактни и кубистични платна, създадени от художници като Брак, Дали, Матис и Пикасо. На друга от страните, окачени на невидими риболовни влакна на корнизите, които опасваха тавана, висяха няколко картини на Моне, една на Мане, една на Фрагонар, две на Касат и една на Дали.

Наскоро монтираната стена, която заемаше едната страна на стаята, беше от бронирано срещу куршуми стъкло и в нея бяха разположени сензори, свързани към сложна алармена система, инсталирана в цялата вила. Сигнализацията не само подаваше сигнал до местната охранителна служба, но беше и внимателно настроена и нагласена да привлича вниманието на кучетата. Ако в къщата се вмъкнеше крадец или дори само бъдеше направен опит за проникване с взлом, още преди пристигането на охраната, колибката на животните автоматично се отваряше, за да излязат доберманите на воля. Имаше и други картини на пода, подпрени на перваза край стената, всяка една образец на някои от най-изтъкнатите френски импресионисти от деветнадесети век. Имаше и картини, поставени на стативи, разположени на различни места из стаята, а имаше и такива, които произволно бяха сложени върху няколко стола. Голяма маса, инкрустирана с полускъпоценни камъни, бе поставена в центъра на

стаята, а върху нея лежаха дебели албуми с графики и сбирка нацистки сувенири.

Бащата на Петер и Бригите, Франсоа Тоглин, бе изпълнявал ролята на личен банкер на Хитлер в Швейцария, а впоследствие и на Гьоринг, Гьобелс и останалите от бандата, като получаваше откраднати предмети на изкуството през годините на Третия райх. Старият Тоглин знаеше, че Гьоринг, титулуваният познавач, смята кубистите и абстракционистите за дегенерати. Системата му беше проста. Тоглин наемаше свой близък приятел, който бе и многоуважаван германски търговец на картини на име Хаберщок, чието единствено задължение беше да намира и конфискува картини на Рембранд и Брьогел, двама от специалните любимци на Гьоринг. В замяна Гьоринг даваше на Хаберщок творби на Дали, Пикасо, Брак и Матис. До смъртта си Франсоа Тоглин бе натрупал значителна колекция и, естествено, я завеща на сина и дъщеря си. В контраст с доста ограничените консервативни вкусове на нацистките лидери, както старият, така и младият Тоглин, а също и Бригите, ценяха модернистите и бяха съхранили творбите им като инвестиция, като изчакваха да се появи глад за тях на пазара, преди да ги продадат.

Бригите се опита отчаяно да се овладее достатъчно дълго, за да опише подробностите за смъртта на Андреас. Когато тя започна да говори, Петер тихо стана и като я остави да седи на кожената кушетка, отиде към бюрото си. Той седна там, наведе глава, вплел пръстите на ръцете си върху плота. Слушаше.

— Хирургическата намеса мина добре — започна опечалената майка. — Необходими бяха само петнадесет минути и байпасът бе поставен. — Тя спря, за да избърше очите си. — Мисля, че му викат „Nickman — катетър“. — Тя навлезе в най-дребни подробности и описа хронологията на трагичните събития, като някак си осъзна, че докато говореше, ситуацията ѝ се струва по-реална. — Докато той още беше в реанимационната, лекарят излезе да ми каже, че всичко е минало добре. Андреас беше още под въздействието на упойката. — Тя се размърда на кушетката. — Аз чаках в неговата стая. — Тя потисна риданието си. — Когато излезе от реанимацията, още беше замаян, но ме видя и ми стисна ръката. — Тя си пое дъх. — Седнах при него. Останах до леглото му, докато секретарката не ми предаде, че доктор Фелс иска да ме види в кабинета си.

Тя започна да плаче тихо и няколко секунди не бе в състояние да продължи.

Петер не помръдна, не вдигна поглед, не произнесе нито дума.

— Изчаках доктор Фелс в кабинета му, докато дойде — най-сетне успя да продължи тя. — Преди да бе ми казал каквото и да е, секретарката се втурна в кабинета и му каза, че е възникнал спешен случай. — Тя преглътна веднъж и сякаш не можеше да диша. — Не ми мина и през ума, че това може да е Андреас. — Тя спря и зарови лице в ръцете си, като се разрида. Трябваша й още няколко минути, преди да може да продължи.

Петер стана и се разходи до далечния край на стаята. Той се взря упорито в стъклената стена, ръцете му бяха кръстосани на гърба. Изчака. Всяка демонстрация на емоции го караше да се чувства неудобно.

— Всичко стана толкова бързо. От всички посоки тичаха хора, носеха някакви прибори с тръбички. Аз бях сама. — Тя пак спря, за да се овладее. — Господи! — Смазана от скръбта, тя се затресе.

Погледна към брат си, който бе застанал с гръб към нея. Успя да се овладее и когато пак заговори, гласът ѝ бе само малко по-висок от шепот. — Изтичах в коридора. Тогава разбрах, че е Андреас. — Тя се разтрепери. — Просто разбрах.

Нямаше причина повече да потиска мъката си. Беше описала смъртта и с това бе приключила. Свлече се на възглавничките на кушетката и тихо заплака, като спираше, само за да си поеме дъх и да избърше очите си, или да подсуши носа си.

До този момент Петер не бе казал нищо. Той, изглежда, искаше да асимилира неоспоримия факт на смъртта, в която по негова преценка нямаше логика. На Андреас му бе писано да умре доста отдавна от продължителната болест, която бе завладяла тялото и кръвта му. Петер и останалите членове на семейството, обаче, не искаха да приемат това и грижливо бяха планирали осигуряването на най-добрата възможност за него да се пребори с рака, който, оставен без грижи, щеше да го съсипе напълно. Не, обаче, и смърт по такъв начин. Не и това несвързано с болестта усложнение, което се случваше статистически при такъв малък брой случаи и при тази рутинна хирургическа намеса. Не беше емболия, която да повали племенника му без предупреждение. Беше нещо прекалено банално. Такива неща

не можеха да се случат на него и на неговото семейство. Той се върна при бюрото си и седна. Беше бледен. Погледна към сестра си и изчака плачът ѝ да стихне, преди да заговори.

— Ще се обадя на Али.

— Не знам дали ще мога да живея след всичко това — изплака тя.

Той сякаш мислеше на глас.

— Али ще иска Андреас да бъде пренесен в Джида, за да го погребат там.

На лицето ѝ се изписа ужас.

— Не! — извика тя. — Той ще бъде погребан в Европа. Близо до мен.

Петер остана спокоен.

— Ще го помоля.

Внезапно скръбта ѝ се бе сменила с ярост.

— Не, ще му *наредиш* — горчиво каза тя с изкривена уста и присвити очи. — Няма да го *молиш* нищо. Моят син ще бъде погребан, както си е редно, в мюсюлманското гробище в Женева. Разбра ли това?

Петер отново сякаш мислеше на глас това, което казваше.

— За Али ще е по-лесно да дойде в Париж — започна той, преди да погледне към Бригите. — Французите са далеч по-снизходителни от швейцарците. Ще му задават по-малко въпроси. Али има добри взаимоотношения с някои хора от френското правителство. Не забравяй, че трупът трябва да бъде погребан двадесет и четири часа след смъртта, което означава, че Али трябва да пристигне тук до утре сутринта най-късно. Погребението на Андреас в Париж е много по-реалистично от всяка гледна точка. Шансовете Али да се съгласи са много по-големи, ако знае, че няма да му се наложи да срещне проблеми, когато влезе във Франция, което е напълно вероятно, ако се опита да дойде в Швейцария.

— Добре, в Париж — прие тя.

— А ако той не може да дойде? Или ако не успее да се свърже с него?

Тя продължи да упорства:

— Ами няма да дойде.

Дори един човек, така могъщ като Петер Тоглин можеше да разбере кога спорът е напразен. Двамата останаха в мълчание няколко



мига, преди той да продължи.

— Може би след погребението трябва да заминеш за лятната резиденция на мъжа ти в Голан за известно време. Сигурно ще се почувстваш по-добре.

Никога от нищо нямаше да се почувства по-добре, това тя със сигурност знаеше толкова добре, колкото и всичко друго в живота си. Но и бездруго последният човек, когото искаше да види, бе Али. Тя го ненавиждаше. Обвиняваше го за всичко лошо, което се бе случило на сина ѝ. Тя мачкаше носната си кърпичка в ръцете си и само сви рамене. Какво значение имаше? Не бе ѝ останало нищо. Синът ѝ беше мъртъв.

Изминаха още няколко мига на мълчание преди Петер да каже:

— Али ще иска да вземе Рашид в Джида, така или иначе.

Реакцията ѝ бе светкавична и много по-свирепа.

— Никога! — изсъска тя през стиснатите си зъби. — Рашид остава при мен. — Тя беше изпълнена с ярост. — Никога няма да го получи. Никога!

Петер се изправи.

— Това не е нещо, което ние можем да решим, Бригите — започна той с помирителен тон. — Ако Рашид беше момиче — бързо добави той, — то тогава може би...

Тя беше убийствено спокойна, когато стана и пристъпи няколко крачки към брат си.

— Да не се готвиш да капитулираш, както винаги?

— Тук има други неща, други интереси. Да не би да искаш да зарежа всичко заради едно бебе?

Стиснала отпуснатите покрай тялото си юмруци, Бригите отговори със сдържан гняв.

— Синът ми е мъртъв — извика тя. — Изобщо не ме интересуват твоите финансови взаимоотношения с Али.

Неговият глас прозвуча рязко и делово.

— Тук има съвсем друг проблем — тихо рече Петер и пристъпи към нея. — Седни — даде ѝ знак да се настани на кушетката той. Тя се поколеба за миг, преди да го послуша. Тоглин също отиде при кушетката и седна до сестра си. Взе ръката ѝ. — Бригите, до няколко дни новината за смъртта на Андреас ще стигне до медиите. — Тя понечи да възрази, но той ѝ даде знак да мълчи. — Това със *сигурност*

ще стане — продължи той, — а когато стане, няма никакво съмнение, че те ще покажат снимката му. — Тя пребледня. — Родителите на Доминик са се срещали с Андреас. Те ще го разпознаят. По-нататък ще научат, че му е родила дете. А когато това стане, те няма да си спестят никакви усилия да намерят бебето и да го вземат. — Той поспря. — Това ли искаш да стане?

— Как ще го направят?

— Не ми задавай глупави въпроси — нетърпеливо я прекъсна той. — Това ще стане публичен въпрос. Те са обявили дъщеря си за изчезнала преди повече от година. В Женева този случай още не е приключил. Когато нейните останки бъдат идентифицирани, властите ще оповестят тази информация. Светът ще узнае, че се е самовзривила във „Фуке“. Не забравяй, че семейство Симоне са влиятелни хора. Отзвукът ще е убийствен. — Той пак замълча. — За всички нас. — Погледна я. — Не забравяй, че съществува този видеозапис, на който тя предава бебето на онази жена.

Тя се измъкна от хватката му.

— Ами тогава, направи така, че да изземеш записа — хладно рече Бригите.

— Когато му дойде времето — отговори Тоглин, — тогава.

Тя беше нащрек.

— Какво предлагаш?

В гласа му суровият тон се смени с нежност.

— Разбирам те как се чувстваш — започна Петер. — Аз ще поема отговорността за погребението. Ти можеш да се погрижиш да се направи всичко необходимо Андреас да бъде погребан в Париж. Ще говоря с Али и ще го убедя, че така е най-добре. — Той целуна ръката ѝ. — Само бъди търпелива. Докато Андреас не бъде погребан, Рашид ще остане тук с бавачката си и Мари. След погребението ти ще се върнеш тук и ще вземеш бебето. Всичко по реда си. Остави на мен да се оправя с Али.

Тя почти не реагира.

— Засега това е достатъчно. — Той бръкна в джоба си и извади малък блистер с хапчета. — Ханс ги остави за теб. — Той се пресегна за чаша с вода от масата и ѝ подаде две хапчета. — Изпий ги. Ти преживя много и те ще ти помогнат да се освободиш от напрежението, преди да заминем за Париж.

Бригите покорно отвори уста. Той постави хапчетата върху езика ѝ. Тя взе водата и отпи. Той внимателно ѝ помогна да се изправи и я отведе през стаята към вратата.

— Аз ще се погрижа за всичко — увери я Петер. — Няма да те изоставя — добави той, като улови ръката ѝ и я притисна към устните си. — Ние сме една кръв. Андреас е наша кръв и Рашид също е наш. Въпреки деловите ни отношения, Али не е част от нашето семейство.

Когато излязоха в антрето, той я поведе нагоре по стълбите и по широкия коридор към стаята ѝ.

— Опитай се да поспиш — добави Петер, преди да затвори вратата след себе си.

Сън, безрадостно си помисли тя. Единственият сън, който можеше да ѝ донесе утеха и да облекчи мъчителната болка в сърцето ѝ, беше сънят без край. Имаше мигове, когато тя знаеше по-добре от всички кое е най-добро за нея. А точно в този миг знаеше, че няма да може да преживее всичко това. Това беше краят на всичко. Друго не ѝ оставаше.

Веднага след като остави сестра си, Тоглин се върна долу, в библиотеката. Точно тогава Енрике му позвъни по вътрешния телефон. Роси била с търговеца на картини в малката къща. Трябвало да говори с него. Дали ще е възможно? Тоглин прие. Той вдигна слушалката и набра мобилния телефон на Роси. Разговорът им бе кратък — достатъчно дълъг, тя да го накара да определи цена за скулптурата на Бранкузи. Тоглин беше объркан. Последното нещо, което му беше на главата точно сега, беше да купува и продава картини. Ала все пак искаше да придобие картината на Тисо. Когато приключи с инструкциите на Роси, позвъни на Енрике. Той пристигна след няколко минути. Остана прав, докато Тоглин му даваше нареждания. Трябваше да приготви колата. Когато Бригите се събудеше, щеше да ги откара на летището, откъдето щяха да се качат на един от неговите частни самолети за Париж. Когато пристигнеха, щяха да отидат в апартамента на лекаря, не в този на Бригите. Петер бе решил още да не споменава за бебето засега.

Енрике кимна и излезе от стаята.

Тоглин седна на бюрото си с лице към стъклената стена и започна да преглежда книгата си. Когато намери телефона, който му трябваше, позвъни. Даде разпореждания на немски. Двамата му млади

служители, които бяха отвлекли бебето от хотелската стая на Сорша, трябваше да заминат за вилата на семейство Симоне. Искаше Симоне да бъдат заставени да замълчат. Не му трябваша нови усложнения, особено с медиите. Двамата младежи го разбраха.

Ако всичко станеше според плана, след погребението на Андреас бебето щеше да е вече качено на частния му самолет на път за Джида. В този момент си даде сметка, че повече не може да отлага неизбежното. Беше изчакал доста дълго, преди да съобщи за случилото се на Али. Той вдигна слушалката.

Разговорът между Тоглин и Али Карим беше кратък и удивително спокоен. Бащата на Андреас не изрази кой знае каква скръб, само помълча за миг-два. Както Тоглин подозираше, Али беше решил, че тялото на Андреас ще бъде върнато в Джида за погребението. Едва когато му обясни, че Бригите настоява синът ѝ да бъде погребан в Париж, Карим демонстрира емоции. Той бързо заговори на арабски. Да се качат тленните останки на сина му на самолета, нареди той на шурей си, независимо дали Бригите ще разбере, или няма да разбере. Това беше мигът, от който Тоглин се опасяваше. В отговор той обясни проблема с бебето. Сестра му на всяка цена била решила да задържи детето при себе си. Али го изслуша. Ако разбереяла, че ще пренасят Андреас в Джида за погребението, съществувал риск тя да избяга с бебето. Била съсипана от скръб. Не можело да бъде обуздана. Али го прекъсна. Убий я, нареди той на Тоглин. Сега тя вече била безполезна за тях. Тоглин се вцепени. Дори за човек студен и пресметлив като него мисълта да убие собствената си сестра не беше възможна. Тук сме в Швейцария, гневно отговори той, а не в някоя страна без закони, управлявана от шепа извратени шейхове. Невъзможно. Али замълча, а Тоглин предложи алтернатива. Не беше ли по-добре да се даде на Бригите нещо, за да се смекчи болката ѝ и да се гарантира лоялността ѝ? Да бъде оставена да погребее сина си в парижката джамия. Вече била дала съгласието си бебето да остане там, във вилата в Уши. Докато тя се намира в Париж за погребението, той ще се погрижи бебето да бъде качено на самолета за Джида. След няколкоминутно обсъждане старият саудитски арабин прие. Щял да пристигне в Париж на следващата сутрин. Двамата мъже си размениха тайни изрази, за да се уточнят къде Али ще отседне в

Париж. Накрая решиха, че това ще е частната резиденция на имама на парижката джамия, за да се избегнат излишни премествания.

След като затвори слушалката, Тоглин остана няколко мига седнал, потънал в мисли. От своята удобна позиция можеше да види как Енрике вече е приготвил няколко куфара и ги носи към мерцедеса, паркиран при входа на вилата откъм езерото. Няколко минути по-късно той наблюдаваше как бавачката с Рашид на ръце излезе от къщата. Той предположи, че отиват на разходка из градината. Денят беше прекрасен. Точно тогава забеляза Роси, придружавана от някакъв мъж, за когото предположи, че е търговецът на картини, да излизат от малката галерия. Докато те вървяха към входната врата, бавачката сякаш също се бе отправила в тази посока. В този момент Тоглин стана, за да си вземе куфарчето за документи, което стоеше на пода до кушетката. И точно тогава чу пронизителните викове, които се разнесоха от градината. Докато погледне, и всичко беше вече свършило. Роси лежеше на земята, а бавачката тичаше към къщата. Тоглин се втурна навън от библиотеката, тъкмо когато Енрике изтича иззад къщата, откъм входа при езерото. Той стискаше пистолет в ръката си и се втурна към портата. Тоглин го следваше на няколко крачки. Той също държеше пистолета си готов за стрелба. Когато излязоха на улицата, двамата успяха да видят как колата изчезва в далечината. Беше твърде късно. Бебето го нямаше, изтръгнато от ръцете на бавачката от мъжа, който се бе представил за търговец на картини.

Тоглин с ругатни се върна през портата, тъкмо когато Роси идваше в съзнание. Кучетата объркано подскачаха насам-натам. Тоглин се надвеси над нея с почервеняло от ярост лице.

— Ти провери ли го? — изкрещя той на жената. — Даде ли си труд да поразпиташ за него, или просто прие на доверие думите му, кажи, глупачке?

Тя бе седнала. Трепереше, пребледняла и уплашена за живота си, и едва можеше да говори.

— Аз-аз чух да се говори за него в Берлин — успя да отговори тя.

Той я плясна два пъти и я изгледа с погнуса.

— Чула си да се говори за него в Берлин — изимитира я той. — И това беше достатъчно да го поканиш в галерията, а? — Той се бе

надвесил над нея. — Би трябвало да те убия за това — хладно рече той и насочи пистолета към нея.

— Недейте, моля ви — започна да го моли Роси, опитвайки се да се отдръпне. Тя запълзя на ръце и колене като животно в клопка и чу куршума да изсвирва покрай лявото ѝ ухо. Застина на място. Той се нахвърли върху нея. Наведе се, сграбчи я за косата и я издърпа да седне, след което я блъсна настрана като парцалена кукла. Застанала на колене, с гръб към Тоглин, тя скри лицето си с ръце и зарида.

— Моля ви, недейте — умоляваше го тя. — Аз не знаех. Кълна се, че не знаех...

Енрике беше дошъл и застана зад Тоглин. Той кимна с брадичка към бавачката, която трепереше от страх на тревата между портата и вилата.

— Погрижи се за нея — хладно рече Тоглин. — И махни тази твар от моравата ми. Тя не заслужава дори куршум. Вземи мерки двете да останат горе, в стаите за слугите. Не искам Бригите да се приближава до тях, нали ме чуваш какво казвам?

Той zakрачи към вилата. Вземайки по две стъпала, се качи на втория етаж и тихо мина по коридора, докато стигна стаята на Бригите. Отвори вратата безшумно и надникна вътре. Тя беше здраво заспала. Той затвори вратата след себе си, слезе долу и отиде в библиотеката. Когато влезе вътре, грабна една ваза и я разби в стената. Кой? Как? Не можеше да повярва, че хората му са толкова глупави.

Върна се при бюрото си и през следващите тридесет минути проведе телефонни разговори с неколцина от своите хора в Женева и Париж. Когато се увери, че двамата младежи вече бяха заминали за вилата на семейство Симоне, преди да затвори телефона, той взе мерки друг човек да тръгне към бюрото на Ай Ти Ен в Париж. Минутите течаха и Тоглин все повече се убеждаваше, че трябва да вземе под внимание, че фалшивият търговец на картини в действителност не можеше да работи за семейство Симоне. Той се обади по вътрешния телефон и повика Енрике. Пазачът пристигна силно пребледнял.

Тоглин го изгледа хладно от мястото си на бюрото. Заговори без всякаква следа от емоция.

— Променяме планове — започна той. — Аз тръгвам за Париж сега. Ти ще останеш тук и ще вземеш мерки жените да не излизат от къщата. Не могат да ходят никъде. Ако ти създават проблеми, убий ги.

Когато сестра ми се събуди, кажи ѝ, че по причини, свързани със сигурността, съм тръгнал по-рано с бебето. — В този момент в гласа му имаше повече отвращение, отколкото гняв. — Кажи ѝ, че си получил инструкции да останеш тук, в къщата, и да я придружиш до Париж. Двата ще вземете последния влак от Монтро и ще се прехвърлите в Женева на скоростния Те Же Ве за Париж.

Енрике все още стоеше с наведени очи и отговори на немски:

— Ами жените?

— Обади се на Хайнрих. Кажи му веднага да дойде. Той ще има грижата жените да останат тук, докато не свърши погребението и Али не излети обратно за Джида.

— А ще искате ли да ви откарам до летището?

Тоглин избухна.

— Ти глупак ли си? Какво ти казах току-що? Ще останеш тук и ще пазиш двете жени. Ще вземеш мерки Хайнрих веднага да пристигне тук. Ще се погрижиш, когато сестра ми стане и се приготви за път, да тръгнеш с нея с Те Же Ве в девет часа от Женева. Тоглин се изправи. — Аз ще откарам пежото на летището и ще го оставя там. Обади се преди това и кажи на пилота да има готовност за излитане по-рано от планираното. — Той погледна часовника си. — Кажи му, че излитаме след час.

Енрике кимна.

— Когато пристигнеш в Париж, ще отидеш право в апартамента на лекаря. Ще останете там с Бригите. Няма да я пускаш никъде. Той сякаш мислеше на глас това, което добави:

— Не мога да бъда сигурен, че това копеле е било изпратено от семейство Симоне. Възможно е да има връзка с жената, която си тръгна с бебето след атентата. — Той погледна към Енрике, сякаш едва сега бе забелязал, че той още е там. Махна с ръка и изкрещя: — Хайде, изчезвай оттук.

След като Енрике излезе, Тоглин остана седнал няколко минути. Ако бе нужно, щеше да има време да разкаже на Али какво се е случило с бебето след погребението. Междувременно разполагаше с поне дванадесет часа да намери Рашид. Търсенето вече бе започнало.

## **ЧАСТ ТРЕТА**



## ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Всичко беше сбъркано. Беше сбъркано от самото начало. Докато караше колата от Монтрьо за Женева, Лекси си даде сметка, че колкото и да не познаваше Реми, внезапно бе придобила впечатлението, че го познава по-добре от всички други. Той беше едновременно двама души, а тя беше видяла и двамата отблизо. Единия тя обичаше, от другия се боеше. А сега този, когото обичаше, някак се изплъзваше от влиянието ѝ, като бе изчезнал в един далечен спомен, за да освободи пространство за другия, от когото се боеше. Беше прослужала всичките му съобщения. Беше чула как майка ѝ я умолява да се срещне с него в „Грап д’Ор“, вместо да ходи при семейство Симоне. Трудно ѝ беше да повярва, че Крисчън е в безопасност, макар че бе сигурна, че Реми беше убедил майка ѝ в това. Струваше ѝ се твърде навременно, твърде голямо съвпадение, че точно когато тя се готвеше да разкаже на семейство Симоне всичко, Реми бе спасил бебето. Към този скептицизъм се добавяше и това, че когато позвъни в хотела, телефонистката ѝ бе казала, че майка ѝ е освободила стаята. Сорша с нейните преструвки, че не иска да отстъпва пред безсмисления електронен свят, който правеше хората роби на мобилните телефони, електронните телефонни указатели и електронната поща, бе постигнала това, че на Лекси сега ѝ беше невъзможно да ѝ се обади.

Когато най-сетне излезе на магистралата за Женева, тя последва знаците към езерото, където модерни сгради от стъкло и хромирани конструкции бяха наредени покрай водата, а също и барове, ресторанти, нощни клубове и някои от най-престижните хотели и банки. Когато видя на моравата неонова светлина, изписваща името на бара — „Грап д’Ор“, тя разбра, че е близо до дома на семейство Симоне. Караше бавно и разглеждаше внимателно картата, разгърнатата на седалката до нея, след което започна да се взира напред, за да прочете имената на улиците. Търсеше „Рю Кодаз“. Спокойствието на водата, в която малки лодки и платноходки бяха акостирали, привързани с вериги или въжета към циментовата алея, която обикаляше целия град, беше в контраст с тревогата, която се надигаше

у нея. За миг тя замалко не зави надясно, с което щеше да заобиколи квартала и да се върне при „Грап д’Ор“. Вместо това продължи напред и зави наляво, след което започна да се катери по лъкатушещия тесен път, който в самия край стана почти вертикален. Най-после бе излязла на „Рю Кодаз“. Улицата беше окъпана от лунната светлина. Тя зави още веднъж и видя три големи каменни къщи, втората, от които се намираше на номер 20, а в нея живееха семейство Симоне.

Три къщи в редица от лявата страна на улицата. Всички те бяха керемиденочервени, с бръшлян, изпъзлял надолу откъм прозорците на най-горния етаж към решетката до входната врата. Плачещи върби ограждаха алеите за коли, водещи към къщите, като добавяха сянка и интимност към всеки от имотите. Тя паркира на отсрещната страна на улицата, срещу номер 20, и внезапно разбра, че има нещо странно. Не само входната врата, която водеше към дома на семейство Симоне зееше широко разтворена, но и цялата къща бе залята от светлина. Тя наклони глава на една страна и няколко мига оглежда мястото на действие. Запалените лампи предполагаха да се вдига шум, помисли си тя, а цареше мъртва тишина. Само звуците на щурците и на птиците разкъсваха тайнственото мълчание. Тя насочи вниманието си към другите къщи от двете страни на дома на семейство Симоне и забележа далечна светлина в един от прозорците на горния етаж вдясно, както и премигването на телевизионния екран в стаята на долния етаж на къщата вляво. Беше непонятно. Внезапно се разнесе силен звук. Лекси подскочи. Не продължи повече от десет секунди, звукът гърмеше като шум от телевизор или радио. След още няколко секунди чу как се отварят няколко прозореца на къщите от двете страни на семейство Симоне. И тогава, също така внезапно, пак настана тишина. Тя изключи двигателя, угаси фаровете с разтреперани ръце и посегна към телефона си. Реми отговори още след първото позвъняване.

— Нещо не е наред — нервно каза тя.

Облекчението в гласа му беше осезаемо.

— Къде си?

— Пред къщата на Симоне.

— Махай се оттам — веднага й нареди той. — Иди в „Грап д’Ор“. След половин час ще дойда при теб.

— Не ти вярвам.

— Вече съм на път — твърдо заяви той.

— А Крисчън — реагира тя с изпълнен с тревога глас. — Не мога даже да се свържа с майка ми. Тя е освободила хотела.

— Лекси, слушай ме. Майка ти е или в моя апартамент, или е на път за там. Бебето е там, или скоро ще бъде заведено при нея. Кълна ти се. Обади ѝ се.

— Не мога — спокойно каза Лекси. — Тя няма мобилен телефон.

— Тогава се обади в моя апартамент. Ще ти дам номера.

— Тя няма да вдигне слушалката в твоя апартамент.

— Можеш ли да си запишеш един номер?

Тя вече търсеше в чантичката си листче и писалка.

— Давай.

— Ще ти дам номера на мобилния телефон на жената, която ще заведе бебето в моя апартамент — обясни той, преди да ѝ издиктува номера на Имоджин. — Ще ѝ кажа, че ти ще се обадиш. Но веднага се махай оттам, по дяволите. Опасно е.

Лекси си записа номера.

— Нещо не е наред — повтори тя.

Той не схвана мисълта ѝ.

— Лекси, всичко почти свърши. Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

— Не — възрази тя. — Входната врата е отворена, всички лампи светят, а се разнесе и този силен звук, сякаш някой увеличи говора на телевизора. След това, също така внезапно всичко утихна. Не се чува нищо. Много е загадъчно.

Той помълча миг-два, като си представи най-лошото.

— Къде точно се намираш?

— Паркирала съм пред къщата на отсрещната страна на улицата.

— Имат ли съседи?

— Да — отговори тя, — и от двете страни.

— Виждаш ли някакви други коли?

Тя се огледа и след това погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не мога да видя никакви коли — отговори тя.

Къде по дяволите беше Айвън? Стария го беше изпратил там преди толкова часа.

— Слушай ме — започна внимателно Реми. Той не беше сигурен дали в гласа му няма тревога. — Тръгни бавно, без да палиш фаровете,

докато не излезеш от улицата на главния път. Иди в „Трап д’Ор“. Ако е затворено, остани в колата и ме чакай.

Тя продължи да упорства.

— Ами ако им се случи нещо?

Той се ядоса. Гласът му бе изпълнен с неподправен гняв.

— Ако нещо е станало, твърде късно е ти да правиш каквото и да е, а ако нещо предстои да става, по-добре веднага се махай оттам, по дяволите!

Лекси разбра, че той напълно е изчерпал търпението си. Най-накрая, след всички тези дни на лудост, беше успяла да провокира неговата сдържаност. Тя промърмори нещо и запали колата. Той настоя да не затваря телефона, докато не успее да излезе от улицата, без да пали фаровете, и докато не слезеше в подножието на хълма, където да тръгне по главния път назад към езерото.

— Добре — каза накрая тя. — Аз съм близо до езерото. Тръгвам към „Трап д’Ор“.

— Добро момиче — каза той с нескрито облекчение в гласа. — Сега просто остани там.

Не беше никак подходящо да се проявява безгрижие. Той се обади на Имоджин.

— Направи ми една услуга — помоли я той, когато тя се обади. — Остани там, докато Лекси пристигне.

Имоджин прояви нужната отзивчивост.

— А защо да не остана и докато ти не дойдеш тук?

На Реми изобщо не му мина през ума, че Имоджин не беше просто любезна, тя само изпълняваше заповедите на Стария.

\* \* \*

Същите двама младежи, момчето и момичето с чистите, свежи лица, които бяха влезли в хотелската стая на Сорша и си бяха тръгнали оттам с бебето, се бяха спотаили край задната врата на вилата на семейство Симоне. Те бяха пристигнали там двадесетина минути преди Лекси. На пръв поглед откъм улицата вилата изглеждаше необитавана от хора, но когато заобиколиха отзад, покрай простора за дрехи и няколкото пластмасови кофи за боклук, видяха светлина в една

от стаите на горния етаж. На път за насам бяха решили да позвънят и когато някой дойде да отвори вратата, да обяснят, че са ги ограбили. Дали не биха могли да използват телефона, за да се обадят на полицията? Историята им щеше да прозвучи достоверно, защото наскоро в Женева бяха извършени цяла серия от грабежи, като крадците, които се движеха с коли и си търсеха жертвите, се блъсваха челно в някоя кола на някое безлюдно шосе. Когато злополучният шофьор излезеше, за да види какви щети са му нанесени, той беше заплашван с оръжие и му отнемаха мобилните телефони, парите и бижутата, а често и самата кола.

Момчето кимна на момичето, като й даде знак, че сигурно има някой в къщата, което означаваше, че те трябва да променят първоначалния си план и да позвънят на вратата, вместо да влизат с взлом и да изчакат собствениците да се върнат. Когато се запътиха към предния вход на къщата, точно младата жена забеляза, че нещо се движи недалече от тях. Тя смушка съучастника си, който извади нож.

\* \* \*

От началото на операцията настроението на Айвън периодично се сменяше — от безсилие до скука. Безсилие, защото не можеше да реши как да деактивира електрическата ограда около телефонните стълбове, разположени близо до вилата на Тоглин, и скука, защото през деня беше принуден да стои без работа и да изчаква нощта, за да се опитва отново. Той седеше на малка масичка в странната синя къща в Монтрьо, недалече от общинския плувен басейн и постоянно поддържаше връзка с Имоджин и Антон, които наблюдаваха вилата на Тоглин. В седем часа същата вечер се беше обадил Стария. Нареди му веднага да тръгне за Женева. Там трябваше да наблюдава къщата на семейство Симоне, в случай че се появеше някой от хората на Тоглин.

\* \* \*

Двамата младежи се спряха, като не смееха дори да дишат и забелязаха как някакъв човек тихо се промъква към задната част на

къщата. Те видяха, че той носи пистолет. Изчакаха го, докато наближи само на няколко крачки пред тях. Момчето скочи и сграбчи човека изотзад, после срязва гърлото му. Когато непознатият се свлече на земята, момичето взе пистолета му. Без да си дават труда да проверяват дали е жив или мъртъв, те го оставиха там и бързо отидоха до предната врата. Момчето натисна бронзовия бутон. Ако никой не излезеше, щяха да се върнат при задната врата и да счупят стъклото.

Двамата бяха добре развити млади хора, леко разчорлени. Момичето, разрошено и с широко отворени от уплаха очи държеше цигара и запалка. Ръката ѝ трепереше, което беше още една маневра, за да се преструва, че нервите ѝ са съсипани, след като е изтърпяла травмиращото преживяване. Имаха късмет, че бяха останали живи. Очилата на младежа бяха счупени от едната страна и за да може дръжката да стои на мястото си, той я беше увил с парче тиксо. Това беше негова идея. Добър щрих, мислеше си той. Така изглеждаше уязвим. Едно момче с очила трудно можеше да има заплашителен вид. Едно момче със счупени очила изглеждаше направо достойно за съжаление. И двамата си ги биваше.

Мари Клод Симоне дойде до вратата сама. С лиричен, пронизителен глас тя високо попита на френски с типичния водоански акцент.

— Кой е?

От двете страни на махагоновата врата имаше две стъклени прозорчета. Мари Клод надзърна през това отдясно. Видя двамата млади хора. Едва ли имаха повече от двадесетина години.

— Нападнаха ни — отговори момчето. — Можем ли да използваме вашия телефон.

— Ограбиха ни — добави момичето. — Взеха ни всичко, дори и колата.

Мари Клод Симоне беше елегантна жена на петдесет и няколко години, с тъмна коса, тъмни очи и мила усмивка. Беше облечена в бежов копринен пеньоар, с бежови атлазени чехли и стискаше в ръка очилата си за четене, които висяха на украсения с ширит шнур около врата ѝ. Беше раздражителна и крайно неспокойна жена, чиито пристъпи на истерия се бяха учестили след изчезването на дъщеря ѝ.

— Само изчакайте — неспокойно отговори тя. — Ще извикам съпруга си.

След минута-две Жан Пиер Анри Симоне се появи на вратата. Мари Клод застана на няколко сантиметра зад него. Беше дребен, оплешивяващ мъж, облечен в безукорен раиран костюм и добре изгладена светлосиня риза, очите му зад кръглите метални очила бяха бдителни и студени. По-късно полицията бе разбрала, че току-що се е бил прибрал у дома. Беше се забавил заради едно късно заседание в банката. Всъщност секретарката му щеше да съобщи, че Мари Клод е била обезпокоена и се е обаждала. Обяснимо е, бе добавила тя. Мосю Симоне бил точен човек, надежден като швейцарски часовник. Съседите твърдяха, че бил предпазлив, нито прекалено любезен, нито неоправдано загрижен. Беше благоразумен. Съобразяваше се с околните. Може би скептичен, но пък нали беше банкер. Ала все пак той беше изключително човечен, склонен да помага на хората в беда. Общото мнение бе, че той е пренебрегнал молбата на жена си да не отваря вратата, за да помогне на двамата младежи.

На Анри Симоне му бе необходима само секунда, за да разбере, че е направил фатална грешка. Още не беше отворил вратата, а само я бе отключил, когато двамата се вмъкнаха вътре и заловиха банкера и жена му. Мари Клод се разпищя. Анри пребледня. Момчето го бе уловило с една ръка през врата, а с другата бе насочило пистолета към главата му. Момичето беше блъснало Мари Клод назад. Когато падна, тя удари главата си отстрани в парапета. По лицето ѝ заструи кръв. Лежеше неподвижно.

— Кой друг е в къщата? — извика момчето и стисна по-силно банкера през врата.

Анри Симоне остана безмълвен. Той почти не бе в състояние да говори.

— Никой — най-сетне успя да промълви той.

Младият мъж го държеше като жив щит, продължавайки да притиска пистолета в главата му, и насила го застави да минат из цялата къща, като палеше лампите и оглеждаше килерите и баните, отваряше и затваряше вратите, катереше се по стълбите, палеше лампи и плафонки, риташе масите и столовете, които се изпречваха на пътя му, докато оглеждаше цялата къща, за да търси детето. Момичето остана долу с Мари Клер. Когато тя простена и започна да идва на себе си, момичето я изрита в лицето и ребрата неколkokратно, докато от жената не потече кръв и тя загуби съзнание.

— Къде е телевизорът? — излая младият мъж.

За миг Симоне не можа да го разбере.

— Телевизорът — изкрещя младежът в ухото му.

С треперещ пръст банкерът посочи към кабинета, където двамата с жена му бяха седели, преди звънецът да иззвъни.

— Тук — отговори той и беше избутан вътре.

— Увеличи звука — блъсна го напред младият мъж.

Симоне се подчини.

— По-силно.

Той усили звука.

— Още по-силно — изкрещя мъжът.

Когато звукът загърмя, той дръпна спусъка. Главата на Анри Симоне се пръсна.

Преди да изтича надолу, младият мъж изключи телевизора. Когато слезе в антрето видя как съучастничката му нанася смъртоносния удар по главата на Мари Клер. Жената лежеше мъртва в разливащата се локва кръв.

Младите хора с чистите и свежи лица изтичаха надолу по хълма. Бяха оставили колата си на главния път, паркирана в една отбивка с включени аварийни светлини. Почти не обърнаха внимание на тъмния седан с угасени фарове, който бавно мина покрай тях, преди да завие надясно по шосето и се отправи към езерото. Само пет минути по-рано и Лекси можеше да сподели съдбата на Айвън, Анри и Мари Клод Симоне.



## ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Реми веднага разбра какво се бе случило. Лекси бе права. Трите къщи на „Рю Кодаз“ изглеждаха еднакви, като се изключи обстоятелството, че в двете в съседство на вилата на семейство Симоне не се намираха три трупа, един в двора близо до задната врата, и още два вътре. Когато той пристигна, съседите вече бяха повикали полицията. Той спря колата си зад комбито на следователя. Униформени полицаи бяха оградили района с червени и бели ленти, а други служители в цивилни дрехи разговаряха с две семейни двойки, облечени в халати. Полицаяте си водеха бележки.

Реми притежаваше валидни дипломатически документи, но внимателно размисли дали да ги извади за проверка, преди да разбере колко души са били убити. Първата му грижа беше да прибере тялото на Айвън, ако той наистина беше една от жертвите. Изключено беше да го остави там като безименна жертва в чуждестранната морга. Въпреки това швейцарските власти, които разследваха убийствата, щяха да настояят да научат самоличността му и причината да се намира в къщата. Изобщо не беше в сферата на невъзможното полицията дори да го заподозре като участник в убийствата. Неуспял опит за грабеж. Свада между убийците. Реми погледна часовника си. Беше почти десет часът вечерта. Трябваше да се срещне с Лекси и да пристигне в Париж преди шест сутринта. Нямаше време за губене. Той слезе от колата си, отиде при един от детективите в цивилни дрехи и го дръпна настрана.

— Какво става? — попита той, като беше наясно, че детективът не може да предположи, че той е само един невинен случаен свидетел. На улицата живееха още две семейства и всички те вече бяха дали показания.

Реми беше направил правилен избор. Детективът беше италианец. Позна го по акцента му, когато му отговори на френски. Без съмнение беше пристигнал от италоговорящата част на малката Конфедерация Хелвеция, далеч не така строг, както немскоезичните швейцарци и жителите на Женева.

Детективът изглеждаше леко нетърпелив.

— Кой сте вие?

Реми извади портфейла си и му подаде документите си. Мъжът бе впечатлен.

— Изглежда е тройно убийство. Защо се интересувате?

— Изяснихте ли самоличността на жертвите?

Въпреки официалните дипломатически документи на Реми, детективът беше предпазлив.

— Да не би да имате да ми казвате нещо?

Губеха си времето, не стигаха до нищо, отговаряха на въпросите си с въпроси.

Много спокойно Реми започна да обяснява.

— Сигурен съм, че вече знаете, че две от жертвите са Мари Клод и Анри Симоне. Смятам, че мога да ви предоставя информация за третата жертва и може би да ви помогна при разследването.

Детективът не беше особено висок, но понеже имаше широки плещи, удължена горна част на трупа и голяма глава, изглеждаше по-едър, отколкото беше. Реми бързо прецени, че на възраст е между тридесет и пет и петдесет, трудно беше да се каже по-точно, защото лицето му приличаше на смачкана възглавница. Имаше мила усмивка и се държеше любезно. Реми му подаде ръката си. Здравно ръкостискане, а очите му бяха остри, тъмни и прями.

— Бихте ли ми казали името си, господин детектив? — учтиво попита Реми.

— Луиджи Риалто — отговори мъжът, преди да попита на свой ред: — Защо проявявате интерес към тях?

— Сигурно сте осведомен, че тяхната дъщеря изчезна безследно преди повече от година — отговори Реми.

В този момент му стана ясно, че Риалто бе разбрал, че това не е празен разговор. Той улови Реми под ръка и го поведе към една кола. Мина пред него и отключи вратите, след което му даде знак да влезе вътре. Реми заобиколи откъм страната на пътника и се качи в колата.

През следващите петнадесет минути Реми разкри само толкова от информацията, колкото беше достатъчно, свързана със случая на Риалто. Той обясни, че Доминик Симоне е терористката самоубийца, която се беше самовзривила във „Фуке“. Като избегна въпроса за бебето, той разказа на детектива за връзката ѝ с Андреас Карим и Петер Тоглин и завърши с участието на Тоглин и сестра му в атентата.

Към този момент Риалто изгаряше от нетърпение да бъде въввлечен в нещо по-голямо от убийството. Ако успееше да арестува Тоглин и Бригите Карим по обвинение за измама и тероризъм, това със сигурност нямаше да му навреди на кариерата.

— Ние от дълго време държим Тоглин под око — призна Риалто. — За съжаление, не можехме да го свържем пряко с нищо престъпно. Той действа точно на границата на закона. Що се отнася до сестра му, знаем, че тя е пренасяла големи суми пари в брой между Швейцария и Саудитска Арабия. — Той вдигна ръце в знак на примирение със съдбата. — За съжаление, всеки път, когато получехме сигнал и я спирахме на летището, за да я претърсим, но не намирахме нищо.

— Аз мога да помогна, но имам няколко условия — каза Реми. Риалто кимна.

— Най-напред не искам да говорите за това до утре на обяд. На второ място искам да установя самоличността на третата жертва.

— Това пък защо?

— Подозирам, че е един от нашите хора. Той беше тук, точно, за да се избегне това, което се е случило. За съжаление, това вероятно му е струвало живота. — Имаше и последна молба. — Ако е нашият човек, ще ви бъде благодарен да предадете трупа на нашия консул в Женева.

Риалто кимна.

— Разбира се — каза той. — Ще се погрижа за това. — Той се обърна на седалката, така, че застана с лице към Реми. — Но защо трябва да се пази мълчание до утре на обяд?

— Защото Али Карим ще бъде в Париж утре сутрин заедно с Тоглин и Бригите Карим. — Реми помълча за малко. — Андреас е мъртъв. Те всички ще бъдат в джамията в Париж за неговото погребение.

— Вие ще проведете операция на място, за да ги заловите в джамията, така ли?

— Да.

— Което означава, че Франция и Съединените щати ще бъдат първите, които ще успеят да ги разпитат, преди да стане възможна всякаква екстрадиция в Швейцария.

— Боя се, че е така — честно призна Реми.

За детектива този ден беше продължил доста дълго, а съществуваше и опасността нощта да е още по-дълга. Като се оставеха настрана международните заговори, на него все пак му бе поверено разследването на убийството.

— Ще ни предадете ли всичката информация, свързана с тези убийства? Най-малкото, за да мога аз да приключа случая и да чакам реда си, за да заведа дела срещу тях по други обвинения.

— Непременно — отговори Реми.

— Тези убийства са извършени с изключителна бруталност.

Един мускул в брадичката на Реми запулсира. Той си пое дълбоко дъх.

Риалто смени посоката.

— Започнете от началото. Какво знаете?

— Ако трябва да налучквам, ще кажа, че са били хората на Тоглин. След като Андреас почина, Тоглин се е страхувал, че в медиите ще се появи съобщение за дъщеря им. Щяха да научат за връзката ѝ с Андреас. Въпрос на време е било те да разберат, че дъщеря им е била агентаторката от „Фуке“. Накрая щяха пак да стигнат до Тоглин.

Риалто изглеждаше разтревожен.

— На мен ми беше възложен случаят „Симоне“, още когато момичето изчезна. В началото предположихме, че е била похитена. Семейството е много богато. Чакахме да изпратят писмо за откупа и когато такова не се получи, предположихме всякакви други неща — някакъв култ, призив за обръщане на внимание. Предвид на профила, с който разполагахме, и след като разпитахме нейните приятели, съседни преподаватели от университета, не смятахме, че тя е от този тип жени, които биха избягали с някой мъж. — Той поклати глава. — Била е скромно момиче, не особено привлекателно и недоразвита за годините си. Най-странното е, че още отначало родителите ѝ бяха убедени, че е избягала с онзи мъж, с когото се е срещала тайно.

— Те срещали ли са се с него?

— Два пъти. Дадоха ни описанието му. Казаха, че карал червено ферари и бил твърде нафукан и твърде красив. — Той леко се усмихна. — Това е Швейцария. — Риалто сви рамене. — А Симоне бяха здраво и консервативно семейство. Такова нещо не можело да се случи. Искам да кажа, че изобщо не е в стила на момиче като Доминик Симоне да се

сбърква с някой като Андреас Карим. — Той погледна към Реми. — Разбирате ли какво имам предвид?

Предвид личните му обстоятелства, Реми не беше най-подходящият човек, който да дава мнение за вероятността от едно фатално и неочаквано привличане.

— И какво е станало след това?

Детективът съвсем честно разказа на Реми как с нужното внимание и формално усърдие, дължимо на всяко влиятелно швейцарско семейство, полицията съвсем повърхностно започнала издирването, проучването на полезни сведения и демонстриране на нужния интерес, докато разследването не било прекратено.

— Трябваше да направим нещо повече — почти с оправдание завърши Риалто. — Но, както казах, това е Швейцария. Младите швейцарски момичета не стават атентаторки самоубийци. А може би не е така?

Реми не се опита да отговори на въпроса. Мълчанието му беше най-красноречивият отговор.

Риалто се обърна да отвори вратата.

— Следователят ще иска да се преместят телата в моргата. Няма да е зле и ние да приключим и уредим всичко.

\* \* \*

Беше започнало да захладнява. Лекси седеше в колата си пред „Трап д’Ор“. Барът беше затворен. Тя облегна глава назад и затвори очи. Разбра, че е била задрямала, едва когато я стресна лекото почукване по стъклото. Завладяна от пристъп на абсурдна благодарност, тя отвори вратата, слезе от колата и се хвърли в обятията на Реми. Изглеждаше така, сякаш го бе чакала да пристигне, за да може най-сетне да даде воля на чувствата си.

— Ти трепериш — каза той, като зарови устни в косата ѝ.

Тя леко го отблъсна и го изгледа втренчено в продължение на няколко секунди. Той имаше ужасен вид и Лекси предположи, че и самата тя не изглежда много по-добре.

— Какво стана?

Той видимо говореше с болка, каквато тя самата никога не бе познавала, и от една гледна точка, която още ѝ предстоеше да опознае. Видя в него нещо, което не беше забелязвала досега, някаква древна мъдрост, каквато той несъмнено бе натрупал твърде рано в живота.

— Всички са мъртви — тихо каза той. — Семейство Симоне и един от моите хора.

Тя го погледна и почувства, че я завладява съкрушително чувство на жал.

— Съжалявам — тихо каза Лекси, а от очите ѝ избликнаха сълзи. — Кой беше той?

— Добър човек. Едва на четиридесет и пет, женен, с три деца.

Тя се готвеше да каже нещо, да попита за името, което да ѝ позволи по-пълно да сподели скръбта на Реми. Но не успя да каже нищо. Той улови лицето ѝ в ръцете си и я целуна, преди да я вземе в прегръдките си и силно да я притисне. Но не от това се нуждаеше сега — да усети гърдите и ръцете ѝ, които го обгърнаха, когато тя го придърпа към себе си. Той пак се върна към устните ѝ, защото му бе нужно многократно да усети вкуса ѝ, за да се убеди, че тя е истинска и че той съществува. Накрая се отдръпна.

Двамата се качиха в колата и потеглиха за Париж. Беше почти полунощ. Пътуването продължи малко по-малко от четири часа. Когато пристигнаха на *le peripherique*, околоръстното шосе, което заобикаляше града, и двамата си признаха, че не им се спи и се чувстват замаяни от това, че не бяха спали почти двадесет и четири часа.

— Ще те оставя в моя апартамент — каза Реми и се пресегна през седалката, за да улови ръката ѝ. — Майка ти е там с Крисчън.

— А ти?

— Аз трябва да се срещна с някого — тайнствено каза той, когато зави и излезе на крайбрежната улица на Сена.

Лекси реагира много опитно. Външно тя не демонстрира нищо друго, освен неопределено безпокойство, с което отговори на нескритото отсъствие на чувствителност към неговите чувства. Тя запази мълчание.

Той разбра, че е направил грешка. Проблемът беше негов, не неин. Бяха стигнали твърде далече, за да увъртат. Той избра истината.

— Трябва да се срещна с моя шеф — обясни той. — Ще бъда в нашето посолство. — Той погледна към нея.

— А после? — В гласа ѝ прозвуча само леко любопитство, нищо повече.

— А после — повтори думите ѝ той, — днес сутринта е погребението на Андреас в централната джамия.

Тя помълча. Знаеше почти толкова за него, за да е наясно, че с това да апелира към чувствата му или да даде израз на безпокойството си, когато той демонстрираше професионално поведение, нямаше да постигне нищо.

— Значи, не е свършило — с безразличие каза тя.

Той я погледна.

— Работим, за да свършим. Сега не мога да спра.

— Знам — тихо каза тя.

Бяха на крайбрежната улица „Сен Мишел“. Движението беше слабо. „Нотр Дам“ се намираше вляво от тях. Той продължи, докато стигна началото на булевард „Сен Мишел“ и зави наляво. Спря зад паркирания камион, който снабдяваше с ресторантски продукти малкото кафене и изгаси двигателя. Обърна се към нея и спокойно ѝ заобяснява.

— Онзи ден в моя апартамент — започна той, — когато заключихме пакта за честни взаимоотношения. — Той пак улови ръката ѝ с едната си ръка и внимателно сгъна пръстите ѝ с другата. — Всичко, което ти казах, беше истина — продължи той. — Само че не ти казах всичко.

— Да не мислиш, че не зная това?

Тя го остави да държи ръката ѝ и втренчено се загледа в него, доколкото имаше смелост, без да казва нищо. Взираше се в очите му и устните му, за да открие и най-слаб трепет на съжаление. Такова нямаше.

— Нещата се случиха толкова бързо — продължи той, като погледът му се рееше някъде в далечината. — Когато получих бележката ти и след като Крисчън беше в безопасност, исках да изляза от играта. Просто да си тръгна и да забравя за всичко друго, освен теб и бебето. — Той я погледна. — Но не можех. — Той леко се отпусна назад на седалката. — Бях си тръгвал вече веднъж и си мислех, че никога повече няма да се върна. — Той понечи да каже нещо, но,

изглежда, размисли. Когато пак заговори, думите му бяха по-добре обмислени. — Когато се случи това във „Фуке“, аз се озовах по средата на същото това нещо, с което бях живял през целия си живот. Тероризъм, войни, внезапна смърт, болка, страх, предателства, лъжи, измама, всички съставки, които се съдържат в един среден ден в Близкия Изток. — Той притисна ръката ѝ към устните си. — Но за пръв път, дори насред цялата тази разруха, се почувствах жив. — В очите му имаше сълзи. — Заради теб.

Неговата неувереност, чувствата, които не скриваше, ѝ създаваха едно усещане на увереност в неговото държане, което никога преди не бе изпитвала.

— Е, и каква е присъдата? — попита тя с тих глас.

Реми я взе в прегръдките си.

— Трябва да поговорим за всичко — тихо отвърна той. — Когато всичко свърши, трябва да отделим двадесет и четири часа, само за да си говорим. — Пусна я, за да може да се вгледа в очите ѝ. — Има толкова много неща, които искам да ти кажа.

— Когато всичко свърши — повтори тя. — И кога ще стане това? Хладнокръвието му отново бе неуязвимо.

— Ако всичко мине добре, по обяд.

Лекси го слушаше внимателно. Не друго, а само собственото ѝ чувство за оцеляване я караше да бъде настоятелна. Забеляза, че той пак се бе обърнал да я погледне и този път не отклони очи от неговия втренчен поглед, съзнавайки много добре, че той може да разгадае страха в нейните очи.

— А, ако не — попита тя, — тогава какво? Да не би да се предполага аз да забравя? Просто да се престоря, че нищо не се е случило, че тебе те е нямало?

— Това е рискът, който трябва да приемем — отговори той с възможно най-безучастния си глас.

— Ти каза, че ме обичаш — продължи настъпателно Лекси. — Ако ме обичаш, няма да го направиш. Веднъж си бил напуснал. Направи го пак.

Реми запали колата.

— Не мога — каза той и сви бързо по улицата.

Когато пристигнаха в неговия апартамент десет минути по-късно, той спря на няколко метра от входната врата. Тя за миг си



помисли, че е променил решението си, че ще се качи горе с нея и двамата заедно с Крисчън ще се махнат оттук.

Той пак я взе в прегръдките си.

— Ще се върна за теб по обяд. Ако закъснея, няма да е много, в най-лошия случай ще ти се обадя. — Той постави ръцете си на раменете ѝ и я застави да го погледне. — Обещавам.

Тя бавно кимна и улови главата му с ръце, като няколко секунди го оглежда внимателно. Мигът обаче отмина и тя видя, че той не иска да я допусне до себе си. Едновременно ядосана и предизвикана, тя го пусна и леко кимна в знак на съгласие. Отвори вратата на колата и слезе. Тръгна бавно по улицата към входа на неговата сграда, без да се обръща да го погледне. А когато се обърна, него вече го нямаше.

## ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Реми спази обещанието, което бе дал на детектив Риалто.

Стария потвърди, че Тоглин, Бригите и Енрике вече са тръгнали и са на път за Париж, но не знаеше кого са оставили във вилата. В полунощ Джошуа, специалист по влизане с взлом, се срещна с Риалто и неговите хора там. Риалто, снабден със заповед за обиск, вече се беше уговорил с охранителната фирма да деактивират сложната система за предупреждение на Тоглин. Единствената дилема сега беше как да се получи достъп до къщата. Риалто искаше да позвънят на звънеца, да представят заповедта за обиск и да влязат. Макар че това беше най-ефективният начин за установяване дали къщата е празна, Реми и Стария се бояха, че ако вътре имаше някой, влизането през входната врата щеше да осигури време на съответния човек да унищожи важните документи или да изтрие компютърните дискове. Накрая решиха Джошуа да влезе и да осигури къщата преди влизането на полицията. След като влезеха вътре, Риалто и хората му щяха да действат самостоятелно, като приберат всички документи или всякакви инкриминиращи книжа от архива на Тоглин.

Джошуа се спря за миг на улицата, за да помисли. Нахлуването с взлом през входната врата беше твърде явно. Единствената друга възможност беше да се счупи прозорец на първия етаж. Той извади от джоба си носна кърпичка, уви я около ръката си и се приготви да счупи прозореца. Пое си дълбоко дъх и се покатери по решетката отвън, като проверяваше при всяка стъпка дали дървото ще издържи тежестта му. Когато стигна до прозореца на първия етаж, надникна вътре. Стаята беше тъмна. Като внимаваше да не изгуби равновесие, той удари силно стъклото с юмрук, веднъж, два пъти, три пъти, докато то накрая се строши. По кърпата изби кръв. Той затаи дъх. Зелените светлини на кутията започнаха да премигват в знак на това, че алармената система е деактивирана. Той се повдигна на ръце и се хвана за горния край на рамката на прозореца, като с провисналите си крака изби останалото стъкло, докато се увери, че ще може да мине през отвора. Внимателно залюля крака във въздуха и като продължаваше да се държи за рамката,

най-после се промъкна вътре и се приземи в стаята. Застана неподвижно, почти без да смее да диша. Заслуша се, чакайки да чуе стъпки. Нищо. Той се промъкна по коридора, поспря се да чуе някакви звуци, които да дадат да се разбере дали е сам. Нищо. Влезе в друга стая. Никой. Тръгна бавно по коридора и внимателно провери останалите стаи. Пак нямаше нищо. Качи се по стълбите и се намери в антрето, откъдето продължи към библиотеката. Поспря се и се заслуша. С бавни движения се приближи към стъклото на прозореца. Кучетата не се виждаха никъде. След като провери трапезарията, кухнята и всекидневната, той най-сетне се убеди, че къщата е празна. Отправи се към входната врата и я отвори. Риалто влезе с хората си. Бяха повикани подкрепления, които вече бяха започнали да пристигат.

Мъжете работеха бързо, чупеха шкафчета за документи, събираха документите, изнасяха компютрите и претърсваха вилата за всякакви инкриминиращи доказателства. Докато екипът работеше, Джошуа и Риалто отидоха до ливадата към малката къща, която се бе използвала за излагане на предметите на изкуството на Тоглин. Вратата беше откритата. Мъжете я отвориха. Джошуа пипнешком потърси ключа на стената, намери го и го щракна. Прожекторчетата на тавана осветиха стаята. На пода до скулптурата на Бранкузи лежаха телата на две жени, застреляни от упор в главата.

\* \* \*

Единственият път, когато Лекси бе идвала в апартамента на Реми, той ѝ се бе сторил разхвърлян, необитаван, студен, анонимен и непривлекателен. Минималистичен шик, бе решила тя — съдържаше всичко, което му бе необходимо да води война от всекидневната си. Сега, когато влезе, той ѝ заприлича на някакво съчетание от детска стая, будоар и бойно поле. Куфарът на майка ѝ лежеше отворен на пода, дамско бельо и други дрехи бяха немарливо разпилени, обувките ѝ бяха наредени край бюрото на Реми.

Имоджин отвори вратата. Тя се представи и подаде ръка. Лекси се ръкува и се готвеше да попита за майка си и бебето, когато Сорша излезе от спалнята с Крисчън.

— Току-що го подмених — каза тя и подаде бебето на Лекси.

Тя го гушна в ръце и му заговори тихо, като леко потри носа си в неговия. Детето загука доволно и зарита в ответ с крачета.

— Не мога да повярвам — каза Лекси с гърлен глас, прегракнал от дните и нощите на плач, на разговори, на спорове и на пълна умора. — Просто не мога да повярвам, че той е пак при нас.

— Нямах си представа колко се успокоих, като те видях — възкликна Сорша и нежно притисна дъщеря си в прегръдката си. — Седни, макар че този човек май няма подходяща кушетка.

Лекси придърпа един дървен стол, седна и забеляза, че Имоджин я преценява с поглед.

— Благодаря ви за всичко — каза тя, като леко прикриваше неудобството си. — Предполагам, че Реми ви е разказал всичко.

— Само това, което трябва да знам — отговори Имоджин и внезапно ирландският ѝ акцент стана по-ясно доловим.

— Клетото момиче се налага да спи в спален чувал на пода — обясни Сорша. — Този човек има само едно легло. Слава Богу, успяхме да намерим някой, който да донесе кошарка за бебето. Но не знам ти къде ще спиш.

Лекси само поклати глава, като още стискаше Крисчън.

— Не се притеснявай за мен. Аз съм толкова щастлива, че съм тук при малкото ми бебенце. — Тя потърка с носа си вратлето му, преди да погледне към майка си. — Имаш изтощен вид.

— Добре съм — отговори Сорша. — Или поне се чувствам така, откакто доведоха бебето тук. А сега дойде и ти. Просто съм много благодарна. — Тя погледна към Имоджин. — Макар че още не съм сигурна на кого да бъда благодарна. Вие знаете ли?

Имоджин сви рамене.

— Благодарете просто на Бога — каза тя. — Това винаги е най-сигурно.

Лекси прекара ръка през буйната си разчорлена коса и приглади смачканата си блуза, като внезапно осъзна как изглежда.

— Доста напрегнато е било, нали? — Тя обърна погледа си към Имоджин. — Знаете ли какво се е случило?

— Ще отида да направя чай — в отговор каза Имоджин. Тя се изправи и добави: — Можем по-късно да поговорим за всичко. Мисля, че майка ви има нужда да подремне. Тя почти цялата нощ не спа.

— Имам нужда само да изляза от тук за няколко часа — каза Сорша. — Тя се обърна директно към Имоджин. — Сега, след като Лекси е вече тук, можете ли да ми разрешите да се поразходя из квартала? Искам да взема малко въздух.

Имоджин се запъти към кухнята и извика през рамо:

— На вас никога не ви е било нужно да искате разрешение. Вие сама не искахте да си тръгнете, защото се бояхте, че аз ще си тръгна с бебето.

Лекси се наведе напред, като продължаваше да държи Крисчън. Гласът ѝ беше загрижен.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Моето чувство за добро физическо състояние значително се разшири. Когато бях сама в „Меридиен“, чувствах се ужасно. Когато този Реми ли, или както там се казва, се обади и ми съобщи, че бебето е в безопасност, изпитах облекчение, макар че не бях напълно убедена, че това е така. След като пристигнах тук и взех Крисчън в ръцете си, се успокоих. Но дали се чувствам добре? — Тя поклати глава. Не, не се чувствах добре, докато ти не влезе през вратата — чистосърдечно си призна тя.

— Съжалявам — започна Лекси, но Сорша я прекъсна.

— За какво? Сега поне всички сме заедно.

— Не съвсем — каза Лекси.

Сорша се намръщи.

— Къде е той?

— На работа — отговори тя и леко се усмихна. Сякаш той беше в някоя служба, където трябваше да стои осем или десет часа на ден, преди да се прибере спокойно вкъщи за вечеря.

Лекси се изправи. Бебето тихо гукаше, пъхнало два пръста в устата си, а по брадичката му бяха потекли лиги. Сорша също се изправи.

— Защо не излезеш за малко — предложи Лекси, като направи мълчаливо жест към кухнята.

Сорша я разбра. Тя се скри за кратко в спалнята, а когато се върна, носеше чантичката си. Извика на Имоджин, че ще се върне след два часа, и се обърна към вратата, за да я отвори.

— Имоджин ми даде назаем този мобилен телефон — каза тя. — Мисля, че е време да си взема свой, какво ще кажеш?

— Добре дошла в двадесет и първи век!

Лекси предпазливо влезе в кухнята и забеляза как някога абсолютно чистият плот беше затрупан с бебешки шишенца, кутии с мляко на прах и няколко изцапани с червило чаши за кафе. Като отвори хладилника, ѝ стана смешно, когато видя, че специалното кафе на Реми, хайверът и шампанското му са заменени от истинска храна за хора, които редовно се хранеха у дома. Имоджин беше направила чай. Тя взе подноса с чашите, лимона, млякото и чайника и направи знак на Лекси да я последва във всекидневната. Там остави подноса върху бюрото и вдигна поглед.

— Как го пиете?

— Само с малко лимон — отговори Лекси и пак седна с Крисчън в скута си. Тя изчака Имоджин да сервира чая и остави чашата на масата до стола си.

— Какво ви каза Реми?

— Само да оставя бебето тук, при майка ви, и да остана, докато вие пристигнете.

Лекси помисли малко, преди да реагира:

— Само това ли знаете?

Имоджин кимна.

— Да.

Лекси се премести напред на стола си. Въпреки остатъка от противоречиви чувства и известното недоверие, които оставаха помежду им, тя се чувстваше принудена да разговаря с жената. Все пак долавяше, че някъде под розовия цвят на лицето ѝ, червената като морков коса, блудкавите ѝ кестеняви очи и усещането за пасторален покой, тя бе живяла целия си живот сред жертвите по света. Трябваше да научи нещо за това.

— Вие с него ли работите?

— Ще трябва да попитате него.

Лекси кимна.

— Разбирам — каза тя, подготвена да не се рови повече в нещо, което явно не бе на лице.

— Защо не ме попитате това, за което мога да ви дам отговор?

— Например?

— Какво изпитва той към вас?

— Не ми е минавало през ума — отговори Лекси, като се запита накъде вървеше този разговор.

— Той е влюбен във вас — заяви Имоджин без предупреждение.

Дори да се бе изненадала, Лекси го скри.

— Защо ми казвате това?

— Защото той е бил вече в ада и аз не искам пак да ходи там.

Думите ѝ трудно си проправяха път. Лекси не знаеше какво точно да каже. Като се уповаваше на малкото, което знаеше, попита:

— Развода му ли?

Имоджин леко се усмихна.

— Това е най-малкото — отговори тя и замълча.

Лекси премери думите си.

— Защо не кажете това, което искате да кажете?

— Вие влюбена ли сте в него?

Макар че въпросът я сепна, Лекси реши да отговори честно.

— Да — само каза тя, — мисля, че съм влюбена.

Имоджин си пое дълбоко дъх.

— Ние с него имахме връзка — започна тя. — Не, не беше нещо важно, мисля. Той... — Тя потърси верните думи, преди да продължи. — Беше такова време в неговия живот, когато той не бе в състояние да изпитва нищо, а аз случайно бях на разположение. — Тя поклати глава. — Интересно е, че дори и преди трагедията той, изглежда, не изпитваше нищо особено към жените, с които спеше. Човек може да каже, че аз се възползвах от него. Знаех, че той всъщност не е с мен, дори когато бяхме заедно, но по онова време той беше полужив.

Лекси я гледаше съсредоточено.

— Ако беше някой друг човек, или ако не го знаех как страда, не бих изтърпяла равнодушието му, защото, повярвайте ми, той беше равнодушен към мен. Но аз го приех, защото изпитвах чувства към него и знаех през какво трябваше да премине.

Това твърдение си изпроси въпроса.

— А през какво трябваше да премине?

Имоджин се поколеба само за миг, преди да отговори.

— Той изгуби единственото си дете, сина си. Момчето беше едва на седемнадесет години, когато го блъсна кола на германския аутобан. Реми го бе оставил на системи в продължение на две седмици и след

това взе решението да изключи системите. Момчето имаше увредени мозъчни функции.

Лекси в шок я изчака да продължи.

— Не само че беше изгубил детето си, но и започна да се самообвинява. Момчето бе карало колата на Реми, когато гумата се спукала. Когато излязло от колата да смени гумата, точно тогава другата кола го блъснала. — Тя помълча. — Това е поне официалната версия.

— Какво искате да кажете?

Имоджин си пое дъх.

— Защо ли ви разказвам всичко това? — реторично запита тя и след това си даде отговор на въпроса. — Защото всички ние живеем живот, който се основава на лъжи. Защото Реми беше излязъл от играта, докато не те срещна и не му се наложи пак да се върне. — Тя поклати глава. — Това не е за него вече. Той вече не изпитва същото. Може би е време да научи истината. — Тя жално изгледа Лекси.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че Стария най-после ще му каже.

Лекси пребледня.

— Кой е Стария?

— Шефът. През цялото време досега той не го сподели с Реми, защото продължаваше да се надява, че Реми ще се върне при нас цял и невредим. Боеше се, че истината ще го превърне в чудовище, което търси само отмъщение. Стария искаше да запази тази добре настроена машина така, че да продължава да функционира с малко състрадание.

Лекси стисна бебето още по-близо до себе си и попита:

— Какво всъщност е станало?

Имоджин я изгледа за миг, може би, за да провери дали е готова да я изслуша. Историята не беше никак красива.

— На Стария му се обадиха по телефона. Когато Реми разбра, момчето вече беше отведено в болницата. Ние пристигнахме там почти по същото време като него. — Тя погледна към Лекси. — Някой беше оставил експлозив в колата на Реми. Бомбата е била програмирана да избухне при скорост от 130 километра в час. — Тя сви рамене. — Момчето е ускорило до 130 и тогава е станало.

Гласът ѝ звучеше напрегнато.



— Той не видя ли колата? Не поиска ли да види полицейския доклад?

— Ние му дадохме фалшивия доклад за спуканата гума и за избягалия нарушител. Не, не поиска да види колата. Итън беше мъртъв и Реми не искаше да вижда нищо. Беше съсипан.

До този момент Лекси всъщност изобщо не се бе замислила за миналото на Реми, може би, защото настоящето му изглеждаше така неясно, а бъдещето така безрадостно. Кой е той, запита се Лекси, като остави въображението си да се прехвърли към още една недовършена история.

— Не знам какво да кажа.

За пръв път всякаква насмешливост в гласа на Имоджин бе изчезнала.

— Само ми дайте уверение, че няма да го нараните.

— Няма — тихо каза Лекси, — няма да го нараня. Обещавам ви.

— Нека той ви разкаже за своя син.

— А ако не го направи?

— Ще го направи.

В очите на Лекси имаше сълзи, когато тя се присегна да докосне ръката на Имоджин.

— Какво ще стане с вас?

— Аз заминавам за известно време в домашен отпуск — безгрижно каза тя. — Връщам се в Дъблин.

— Аз ви дължа толкова много — каза Лекси неуверено. — Най-малкото ви благодаря за това, че сте спасили живота му.

Имоджин сви рамене.

— Може би — замислено каза тя. — Но вие му предлагате една нова възможност. Това е по-важно.

## ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Али Карим пристигна на летище „Бурже“ в предградията на Париж на борда на един от частните си фолкони. Неговият охранител и момче за всичко, Халил, беше с него, човек, който вярно му беше служил през последните тридесет години. Една изолирана част от пистата беше запазена за частни машини и коли. Когато Али слезе от самолета, мерцедесът на шурейя му го чакаше на пистата. На кормилото беше Енрике. Али носеше куфарче за документи, а Халил два куфара, по един във всяка ръка, които Енрике веднага взе от него, след като целуна ръцете му. Али задържа своето куфарче, а докато седяха на задната седалка по време на пътуването до джамията, то остана в скута му.

След като дълго беше обсъждал въпросите, Али беше взел решение да не се облича в традиционните арабски дрехи за пътуването. Той предпочете да привлече колкото се може по-малко внимание към себе си. Имаше хора дори в приятелска Франция, които щяха да бъдат изключително доволни да решат, че е важно да се обърне внимание на пристигането му и да се направи спектакъл от присъствието му там. Той беше облечен в консервативен двуредов официален костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка, носеше черни очила и приличаше на всеки друг възрастен и заможен арабин от някоя страна от Залива, който пристига във Франция за развлечения или на посещение при частен лекар.

Нисък на ръст мъж, който винаги бе имал крехко телосложение, сега, в златната си възраст, той продължаваше да се поддържа стегнат, внимаваше какво яде и спортуваше. Лицето му беше ъгловато, с едър нос, тънки устни и тъмни очи, леко раздалечени под гъстите му вежди. Косата му беше побеляла преди десетина години и той я носеше късо подстригана. Беше почти на осемдесет, но не бе забавил крачка, нито умствената му дейност се беше влошила, нито нравът му се бе укротил. Беше мъж, който бе станал баща на двадесет и три деца от шест жени, и когато ставаше въпрос за религия, за гени и за насилие, той беше истински чревоугодник. Проявяваше нетърпимост към

глупостта, неуместната сантименталност или чувства и затова, когато пристигна в джамията и слезе от колата, за да попадне в прегръдките на истеричната си жена, първата му реакция беше да я бутне настрана. Всякаква публична проява на обич или непристойна демонстрация на скръб го отвращаваха. Чувството за дълг, обаче, му подсказваше да ѝ разреши този миг на интимност между двама души, които споделяха невъобразимото преживяване от погребението на своето дете. В действителност споделянето на каквото и да било с Бригите беше станало толкова рядко, също както и миговете им на съучастничество бяха станали несъществуващи. Те почти не се виждаха, а когато разговаряха, то беше само за пари. Макар че Бригите беше двадесет години по-млада от него, тя не се бе състарила по добър начин. За Али, тъй като тя беше станала още по-западна в поведението и вкусовете си, външно красотата ѝ отдавна бе по-увяхнала. У нея, по негова преценка, вече отсъстваше всякакво достойнство. А това, което за него бе още по-отблъскващо, беше отсъствието на верски убеждения. За него тя беше човек, който по-скоро може да бъде съжаляван, отколкото ненавиждан. Душата ѝ се бе превърнала в камък, беше атрофирала и се бе опустошила.

Когато пристигна, той видя, че присъстват малцина, които да отдадат почит на сина му. Шурейт му, когото сърдечно бе прегърнал, Енрике, имамът и двама други свещенослужители, които щяха да помогнат на Али да пригответи тялото на сина си за погребението. Гробарите чакаха дискретно на разстояние. Според обичая предния ден беше отправен призив в квартала към около четиридесет мъже мюсюлмани да се представят в джамията, за да помогнат при церемонията.

*Ако умре един мюсюлманин и четиридесет мюсюлмани се включат в салатул джаназах, последната молитва за мъртвите, Аллах ще приеме техните молитви за него.*

\* \* \*

В шест часа сутринта Реми, придружен от двама служители от френската имигрантска служба влезе в апартамента на алжирско семейство, което бе пристигнало в страната без документи. Сградата,

която беше в съседство с джамията, беше едно субсидирано от правителството жилище, в което се бяха настанили главно арабски семейства на имигранти. Бяха необходими не повече от десет минути, за да се обезпечи достъпът до малкото апартаментче, да се успокоят истеричната жена и майката на младия човек и да се повикат двете полицейски служителки, които чакаха в полицейската кола, за да ги охраняват, докато погребението свършеше. На мъжа сложиха белезници и го отведоха през приземния етаж и през една странична врата навън, като го качиха в полицейска кола без отличителни знаци.

Десет минути по-късно Реми, облечен с традиционен халат, излезе от сградата и се отправи към джамията. Беше почти шест и половина сутринта. След петнадесет минути други мъже от квартала, също облечени в традиционни мюсюлмански дрехи, пристигнаха, за да помагат при ритуала. Никой не бе осведомен за самоличността на покойника. Точно в осем без петнадесет се появи един от помощниците на имама и изброи първите четиридесет души. Реми беше в първите редици на групата. Под връхния си халат, от дясната му страна беше закачен на ремък автоматичен пистолет 38-ми калибър.

Пъхнат в панталоните му имаше друг, по-малък пистолет 25-ти калибър. Реми предпочиташе точно този вид пистолети, тъй като входната рана беше с големината на дупка, пробита от цигара. Улученият човек почти не потрепваше, реагирайки на куршума.

Четиридесетте мъже бяха отведени в малко преддверие в двора, за да изчакат, докато тялото бъде очистено и донесено за погребението.

\* \* \*

Али, придружен само от Халил, остави групата на оплаквачите в двора и последва имама и двамата му помощника до джамията, където тленните останки на Андреас бяха преместени в отделна стая, използвана само за подготовка на покойници. По пътя забеляза четиридесетте мъже мюсюлмани, които се бяха отзовали доброволно, за да предложат молитвите си на сина му. Трогнат от тези непознати, които щяха да гарантират приемането на Андреас на трапезата на Аллах, той си отбеляза наум да ги възнагради след това.

Али влезе в стаята, където тялото лежеше върху проста маса, покрито с бяло платно. Той не направи никакво движение да вдигне чаршафа, а вместо това се поклони, преди да погледне към съседната маса. Тя беше до болка позната с материалите, необходими за ритуала: вода, сапун, лотосови листа и камфор, използвани само при последното обмиване, което щеше да е или третото, или петото, или седмото, но винаги нечетен брой. Няколко чифта ръкавици и парчета платно също бяха поставени върху масата, заедно с чифт ножици, три непоръбени бели чаршафа и три тънки памучни ленти, които щяха да се използват за връзване на покрива.

Преди почистването да можеше да започне, Али последва имама в малката стаичка за преобличане, където свали дрехите си и надяна традиционната арабска мантия, а на главата си сложи чалма. Когато повторно влезе в стаята, където лежеше синът му, забеляза, че горната част на тялото му беше леко приповдигната, за да гарантира изтичането на водата надолу, вместо да се връща пак върху тялото. Имамът му даде знак да се приближи и Али изпълни заповедта. Приблужи се до сина си, наведе се и го целуна нежно по челото. Чу думите на имама, *бисмиллах*, в името на аллаха, и затаи дъх, когато чаршафът беше отдръпнат. Гениталиите на сина му — „аурата“, от пъпа до колената, бяха деликатно прикрити с парче плат. Халил се приближи до него, ако Али се препънеше. Той обаче остана твърдо на краката си.

\* \* \*

По същото време, когато тялото на Андреас се почистваше и повиваше за погребението, френският отряд за специални операции (ОСО) се разположи по покривите и на други стратегически места около джамията. Беше им наредено да се прикрият до получаване на сигнал от капитана им, който работеше в тандем с американския екип от агенти на ЦРУ.

От самото начало Стария винаги бе действал от втори план. Той изчакваше в колата, паркирана от другата страна на бариерата, която затваряше улицата към джамията, заедно с Антон и получаваше редовно съобщения от хората, които действаха на предната линия в

операцията. При бариерата към улицата бяха поставени двама жандармеристи, трети беше заел позиция в малка караулна будка. Постоянната охрана беше освободена и заменена със служители от ОСО, които получиха разпореждания, които съвсем не бяха обичайни.

След дълги и сложни разговори Стария беше стигнал до едно според него удовлетворително споразумение с френските, американските и швейцарските власти.

Първоначално французите щяха да обвинят Тоглин и сестра му в два самоубийствени бомбени атентата на френска територия — единия в Тулуза, на конференцията на християни и евреи, и другия в ресторант „Фуке“. Белгийските власти бяха получили съдебно разпореждане за екстрадиране на двамата за участието им в самоубийствения атентат в синагогата в Брюксел. Що се отнасяше до швейцарците, те бяха последните по ред за предявяване на обвинения към Тоглин и Бригите за различни финансови измами и нередовни банкови действия. За Али Карим се направи изключение. Както се бяха споразумели, американците щяха да го задържат и транспортират със самолет в Съединените щати за процеса, на който щяха да му бъдат предявени серия различни обвинения в тероризъм.

Макар че правителството на Стария нямаше официален интерес към арестите, между Тел Авив и Вашингтон вече бе постигнато споразумение за една хубава компенсация за проследяването на Али Карим. Дотогава, окончателното участие на Стария в операцията се заключаваше в това, да не се допусне виновниците да избегнат залавянето си.

Единственото разногласие той бе имал с Реми, малко преди да влезе в жилищната сграда и да излезе от там като един от четиридесетте оплаквачи мюсюлмани. Разговорът се бе провел в колата.

— Когато всички заемат местата си в двора — бе обяснил Стария, — операцията започва.

— Всички няма да са заели местата си — възрази Реми, — докато Али Карим не се върне с тялото, след като то бъде подготвено за погребение.

— Тогава ще започнем в този момент.

— Гробът е в пределите на джамията, отгатык двора — тихо обясни Реми.

Стария веднага го разбра.

— Какво имаш предвид?

— Да ги оставим да положат тялото в гроба, преди ние да се включим.

Стария нетърпеливо попита с рязък глас:

— Каква е разликата?

— Точно така — отговори Реми, — каква е разликата?

На основа на информацията, получена от съветник, който беше специалист по мюсюлмански погребения, Реми вече беше изчислил, че полагането на тялото в земята, покриването му с пръстта, прочитането на определени молитви ще отнеме не повече от десет минути. Стария неохотно се съгласи. Промениха разпорежданията. Командирът на ОСО щеше да заеме позиция на покрива, откъдето да наблюдава двора и щеше да изчака един от агентите в двора да подаде сигнал. Това щеше да стане, след като тялото бъдеше върнато в двора, повито в традиционния бял покров, и положено в земята.

\* \* \*

Али влезе в стаята за подготовка и спря. Тялото на сина му лежеше върху простата маса, повито в бяло платно.

Според обичая той уви парче плат около ръката си и само с вода започна да обмива тялото от всякакви нечистотии. След няколко минути имамът пристъпи и взе парчето от Али, хвърли го в близкото кошче и му подаде друго. Али пак го уви около ръката си и този път обви покритата зона на аурата, преди пак да подаде плата на имама. След това имамът посочи сапуна за третото обмиване. Според обичая Али започна от главата на Андреас, преди да очисти долната дясна част на тялото, като се придвижи нагоре и оттам продължи към долната лява и накрая към горната лява част. След като повтори действията си, Али взе камфора, смесен с вода, за петото и последно обмиване. Когато свърши, се дръпна назад, за да остави двамата помощника на имама да покрият тялото с бял чаршаф, подготвяйки го за окончателното полагане в покрова.

Ритуалът бе позволил на Али да сдържи чувствата си. Той се беше опитал да осмисли болката. Имаше шестнадесет сина, в това

число и Андреас, и седем дъщери. Шест от синовете му работеха при него в различните му фирми. Всички те бяха получили образованието си в английски или американски университети и всички бяха лоялни и заслужаваха доверието му. От тези шестима сина, обаче, само Андреас беше нещо изключително. В очите на Али бликнаха сълзи и той наведе глава и се отпусна на един стол. Той бе обичал момчето безрезервно, радвал му се бе, както се радваше на стар приятел и можеше да разговаря с него с непълни изречения, защото знаеше, че той разбира какво му казва и какво не. А сега него вече го нямаше. Цепенето на платно прекъсна мислите му. Един от помощниците на имама беше отрязал и след това скъсал четири ленти от плата за завързване на кафана — трите големи бели чаршафа, с които щяха да покрият тялото за погребението. Вторият помощник вече беше разстлал кафана върху друга маса, а имамът мокреше с благоуханна вода тези части на Андреас, които му трябваха по време на молитвата — челото, носа, ръцете, коленете и ходилата. Али бавно се изправи и пристъпи към тялото на сина си. Той го хвана под мишниците и помогна на останалите да го повдигнат и прехвърлят върху другата маса, така че да легне по гръб върху кафана. Той пак се наведе и докосна с устни челото на своя син. Али се смяташе за силен мъж, за необикновен човек, на когото бяха чужди всички човешки слабости. За него не беше допустимо да плаче и поне не сега, не и докато ритуалът не свършеше и той не останеше сам със скръбта си. Халил се доближи до него и го докосна по рамото. Али му кимна, за да го увери, че е добре.

Очистването и повиването бяха приключили. Али с Халил до него последва религиозните служители, които носеха сина му на ръце, като излязоха в двора на джамията. Четиридесетте последователи на имама бяха застанали в двора, готови да се включат в салатул джаназах, последната молитва за мъртвите. Али тихо произнасяше на себе си думите на арабски.

Застанал в двора, той се чувстваше спокоен и щеше да остане така, ако внезапно слухът му не бе оскърбен от ридания, последвани от неудържимо хлипане и пронизителни писъци. Вълна на гняв го заля. Липсата на въздържаност у Бригите по време на този свещен момент отново бе в противоречие с мюсюлманския закон. Той вдигна глава и прошепна нещо в ухото на имама. Светият мъж му отвърна и Али, изглежда, прие отговора му. Не се направи нищо, за да успокоят



Бригите, която сега само плачеше тихо. Шурейт му се бе приближил до нея, а Енрике бе застанал от другата ѝ страна, като и двамата я подпираха, за да не падне. Когато огледа групата, Али забеляза, че към тях се бяха присъединили още двама мъже. След като ги огледа подозрително за миг, той успя да привлече погледа на шурей си и му даде знак да дойде при него.

На арабски Али го попита:

— Кой са онези мъже?

Тоглин се наведе, за да прошепне на ухото му.

— Единият е лекарят, който пристигна от Монтрьо — обясни той, — а другият мъж го придружава. Или му е шофьор, или колега. Да попитам ли?

Али го отпрати с жест:

— Не е необходимо.

Макар да отдаде дължимото на лекаря за това, че се бе появил тук, той си отбеляза в ума да задържи парите, които му беше обещал, ако излекува Андреас. Намираше се в непозната страна, на чужда земя и без всякаква закрила от приятелски настроено правителство. Никакво друго отмъщение не беше възможно.

Тоглин се върна да заеме мястото си до Бригите.

Ако Али не беше толкова обезумял от скръб, той вероятно щеше да настоя шурейт му да се осведоми кой е другият мъж. Ако Тоглин не беше толкова погълнат от задачата си да обуздава Бригите, той сигурно щеше да направи това, дори и без да го бяха помолили. Но нито единият, нито другият дори не помисли да разпитва за човека, който беше влязъл в двора с лекаря и бе застанал до него, водейки непринуден разговор, което от разстояние правеше да изглежда така, сякаш двамата бяха заедно. Непознатият опечален беше всъщност Дерик Ландън, който бе съумял да влезе в двора. В подходящия миг той щеше да извади бяла кърпичка от вътрешния си джоб и да избърше лицето си с нея. Това щеше да бъде сигналът всичко да се превърне внезапно в произподня.

\* \* \*

Гробът беше изкопан достатъчно дълбоко, за да покрие тялото на сина му според мюсюлманския закон, перпендикулярно на посоката киблах<sup>[1]</sup>. Това беше мигът, който, както Али знаеше, щеше да предизвика още по истерична реакция от жена му. Според мюсюлманската религия на жените не се разрешаваше да присъстват на погребения. Той погледна нагоре и видя, че Тоглин обяснява точно това на Бригите. Тя се подпря на брат си и за миг Али си помисли, че е припаднала. Но също така внезапно тя пак се изправи. Плачът ѝ беше затихнал. Подкрепяна от брат си тя идваше към него на път към вратата, която водеше в джамията. Но когато го наближи, тя спря. Али я изгледа с поглед, който почти изразяваше някакво съжаление. Очите ѝ бяха подутти, а лицето ѝ бе почервенияло и подпухнало от плач. Но това, което го хипнотизира, беше устата ѝ, изкривена в израз на омраза и презрение, докато го гледаше втренчено. А след това, без предупреждение тя се изплю в лицето му. Али се обърна настрани. В двора се разнесе всеобщо ахване. Халил скочи напред и я изтика. Тоглин здраво я хвана под ръка и бързо я изведе от двора на безопасно място в джамията. Като избягваше да гледа в очите всички свидетели на оскърблението, Али бръкна под дрехата си за носна кърпичка, с която изтри плюнката. Нямаше какво да каже.

\* \* \*

Реми се премести колкото се може по-надясно, без видимо да се отделя от групата. Четиридесетте мюсюлмански мъже се бяха събрали край гроба и четяха и пееха молитвите. Той сега бе застанал близо до имама, който заедно с Али и Тоглин щеше да спусне тялото в гроба. Халил не се отделяше от Али, готов да му помогне да вдигне тежестта на момчето или да го отведе, ако припаднеше от отчаяние. Али гледаше зейналата дупка в земята. Имамът беше близо до тях и шепнешком даваше указания на арабски.

Али кимна и започна да рецитира молитвата.

*Бисмаллахуа ала миллатирасулиллах, в името на аллаха и в името на вярата на пророка на аллаха.*

Той се наведе, докосна нежно лицето на сина си и провери дали е обърнато към киблах.

Реми огледа цялата група и накрая се спря на Дерик Ландън. За миг не успя да си спомни кой е. След това се сети. Предположи, че Дерик е човекът, който щеше да даде сигнал за начало на операцията.

Тялото беше спуснато в земята. Върху него поставиха пласт дърва, за да не може пръстта да се опре в останките му, когато засипеха гроба. След като тялото беше напълно засипано със същата тази пръст, изкопана от гроба, Али, Тоглин и Халил пристъпиха напред. Всеки хвърли шепа пръст в гроба и каза на свой ред:

*Минхаа халакнаа кум, от пръст те създадохме,  
уа феехаа ну'ееду кум, и в пръстта ще те върнем,  
уе минхаа нухриюку, тааратан'ухраа, и от пръстта ние пак ще те  
вземем.*

Али бе укорил съпругата си, за това, че бе действала в разрез с мюсюлманската традиция, като е проявила неуместно скръбта си. Ако някой му бе казал, че и той ще се държи по същия неприемлив начин, би го ударил. Но го направи. И то само защото дори Али Карим, един мъж толкова властен и безпощаден, се оказа неподготвен за непоносимата болка, с която се изпълни сърцето му, когато загуби детето си. Приведен, той се разплака и хлипове на отчаяние разлюляха тялото му в скръбта му по този негов син, когото той обичаше повече от самия живот. Халил беше до него, за да го улови. Всички други останаха на почтено разстояние. — Той беше един съсипан човек.

---

[1] Към Мека. — Б.пр. ↑

## ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Реми беше застанал в двора заедно с останалите тридесет и девет мъже в очакване на пристигането на тялото. Ритуалът и благоприличието изискваха от него да остане спокоен. Напрежението растеше и той с всички усилия се опитваше да контролира ръцете си да не се отварят и затварят нервно в юмруци.

След няколко мига Али Карим, Халил, имамът и двама от религиозните му помощници се появиха, понесли повитото тяло на Андреас. Реми беше станал свидетел на цялата сцена и знаеше, че Бригите, съгласно обичая, беше отстранена от двора, където можеше да се върне, едва след като тялото на сина ѝ бъдеше положено в земята. Реми се премести леко по-наблизо до мястото, където стоеше Петер Тоглин, и забеляза как Дерик се придвижи леко зад Енрике. Али Карим плачеше и Халил, поставил ръката си на рамото на саудитския арабин, бе свел глава надолу, за да го успокоява. Точно тогава Бригите пак се върна в двора. Тоглин се насочи към нея, последван от друг човек, който по-късно щеше да бъде разпознат като лекаря Ханс Фелс. Дерик също се придвижи натам. Сега той стоеше достатъчно близо до Али Карим и Халил, за да може да ги докосне.

Всичко стана бързо.

Дерик извади бяла носна кърпичка и избърса челото си. През следващите няколко секунди се разнесоха звуци от трошене, двойната дървена врата към двора беше разбита и отворена, а в двора нахлу отряд жандарми. С насочени автомати и с цяла какофония от шума на обувките им, които скриптяха в чакъла, заглушили писъците и виковете на изумление, отрядът се разгърна и зае позиции из целия двор. Отрядът ОСО от покрива изстреля няколко реда над главите на тълпата. Реми остана абсолютно неподвижен и посегна под горната си дреха да извади 25-калибровия си пистолет. Когато го измъкна, той улови Тоглин през врата и насочи оръжието си към главата му.

— Не мърдай — строго му нареди шепнешком той.

Швейцарският banker не беше човек с кураж да се съпротивлява. Той беше и твърде стреснат, за да помръдне. При все това Реми го бе

притиснал така, че той едва дишаше.

Настана хаос, когато групата мюсюлмани, повикани за молитвата, се опита да избяга навън през разбитата дървена врата. В онзи момент Реми разбра, че те се боят, че могат да ги депортират и нямат никаква представа кой е покойникът и кое е семейството му.

Имамът и двамата му помощника се опитаха бързо да се оттеглят в джамията. Но, заобиколени от войници, които застанаха на пътя им, те накрая бяха отведени в сградата заедно с тридесет и деветимата оплаквача. Неколцина от жандармите, които бяха нахлули в джамията, вече бяха заставили Халил и Енрике да застанат на колене със сплетени зад тила ръце. Други двама бяха задържали Али, а още шестима се бяха приближили, за да го заобиколят в един по-тесен кръг. Реми видя, че Дерик се насочва към Бригите.

Тя стоеше замръзнала на мястото си и, както изглеждаше, беше безсилна да проумее разигралата се сцена. Ханс Фелс също стоеше неподвижно, неспособен да реагира и не изглеждаше нито изплашен, нито изненадан. Беше като вцепенен. За тридесет секунди дворът се преобрази в боен лагер. Трима въоръжени мъже дойдоха при Реми и щракнаха белезниците на Тоглин, като го отведоха в чакащата полицейска кола. Лекарят понечи да изтича след тях, но веднага беше задържан. Реми остана неподвижно миг-два, наблюдавайки как Дерик с пистолет в едната ръка улови Бригите за рамото ѝ и я завъртя да се обърне. Тя внезапно се изтръгна от хватката му.

Всичко стана толкова бързо, че никой не разбра какво се е случило. Реми обаче знаеше. Всичко се бе разиграло пред очите му в забавен каданс. Той видя как тя грабна пистолета на Дерик. И разбра. Необходими ѝ бяха само миг-два, за да налапа дулото на пистолета в уста. Дерик се обърна и понечи да ѝ отнеме оръжието. Бе твърде късно. Прозвуча изстрел. Обзет от пристъп на абсурдно състрадание, Реми усети как очите му се напълниха със сълзи. Жената се смъкна на земята, главата ѝ вече представляваше само една буца от зейнали дупки и плът, кръвта се лееше от раната и цапаше земята. Реми си пое дълбоко дъх. Ръцете му трепереха.

Спомените му за всичко останало бяха бледи. Чу гласове, викове на ужас, сирени завиха в далечината, звукът им се носеше откъм улицата пред джамията. Той съзнаваше, че край него тичаха хора и нови високи гласове издаваха заповеди на онези, които бяха останали в

пределите на двора. Чу неколцина души да се възмуцават и да протестират, някои на арабски, други на френски, като възразяваха срещу оскверняването на святото място. Органите на реда не обърнаха внимание на протестите и продължиха да придвижват хората на групи през двойната врата, която водеше към улицата, или вътре в сградата. С крайчеца на окото си Реми видя Ханс Фелс да се навежда над безжизненото тяло на Бригите Тоглин Карим. Той се обърна, когато лекарят покри главата на жената и горната част на тялото ѝ със сакото си. Бавно тръгна към вратата и извади цигара. Ръцете му трепереха така, че с труд запали клечката кибрит. Когато излезе навън се облегна се на стената на джамията и видя как всички престъпници бяха натоварени в полицейска кола без отличителни знаци. Не можеше да се помръдне. Отнякъде чу глас да го вика. Обърна се. Дерик Ландън му подхвърли малко пакетче.

— Ето — каза той, — дайте го на Лекси с поздрав от мен.

Това изненада Реми. Той замалко не улови пакетчето.

— Кажете ѝ, че това е единствен екземпляр — добави Дерик полуухилен. — Но тя ми остава длъжница.

Реми внимателно изгледа мъжа. Ако тя му бе длъжница, той знаеше какво иска. Но трябваше да го накара да го изрази с думи.

— Какво искате?

— Да ми се отплати със същото.

— Ще ѝ предам.

Дерик се усмихна.

— Ще се видим ли пак?

Реми сви рамене.

Докато вървеше към чакащата го кола, мислите му бяха изцяло насочени към Бригите. Той ѝ отдаваше дължимото. Ако имаше някой, който да разбира отчаянието ѝ, това бе той. Качи се в колата и едва-едва поздрави Стария и Антон, преди те да потеглят бързо от джамията. Не мислеше за нищо друго, освен за нея, докато гледаше през стъклото преминаващите гледки. Дори ситуацията да беше различна, тя бе направила това, което всеки изгубил детето си е могъл да направи, ако имаше смелост. Той бе преминал през болката да иска да сложи край на живота си след смъртта на сина си. Бригите Тоглин бе действала в отчаянието си. Той се отпусна назад на седалката и си пое дъх. Толкова много пъти бе близо до това и вероятно все още би

живял в такова безжизнено състояние на нерешителност, ако не се бе появило едно ново усещане за надежда. Докато красивите архитектурни чудеса преминаваха покрай него, когато колата пътуваше от „Пон Ньоф“ до Левия бряг, той знаеше, че най-сетне бе излязъл от тази фаза на траура си. Нямахте никога да го забрави, но сега имаше нещо друго, за което да живее и за да остане паметта на сина му жива завинаги. Лекси.

## ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя чуваше звуците на далечното движение. Той я водеше бързо напред по последния сектор с бетон, докато стигнаха началото на планинския път. Швейцарският войник я огледа и за миг тя действително повярва, че той ще насочи своя автомат „Хеклер унд Кох“ към нея. Ала това беше остатък от една друга история, преди Крисчън да беше избавен и преди светът да беше научил за залавянето на Али Карим и другите в парижката джамия.

Монtringo и за двамата беше една недовършена история, и за двамата по различни причини. И на двамата им беше необходимо време да са сами заедно, ден или два, не повече, преди да се впуснат в това, което, както и двамата подозираха, щеше да се окаже останалата част от живота им. Сорша се грижеше за Крисчън в парижкия апартамент на Реми. И двамата бяха в безопасност и сред удобства, макар че Реми беше преживял шок, когато влезе и завари преобразения си апартамент от почти необитавано жилище в един пълен хаос. Лекси трябваше да освободи вилата, да върне ключовете и да продължи нататък. Монtringo изглеждаше най-естественото място, където можеше да отиде.

Докато се разхождаха из планините над Монtringo, а слънцето се вдигаше по-нависоко над билото на величествените Алпи, Реми целуна леко Лекси по носа. Двамата се поспираха, единствено за да се любуват на пещерите и понорите, вървяха с отмерена крачка, а слънцето биеше в гърбовете им; далечният връх Монблан на разстояние беше захлупен от небето, за което Лекси каза, че никога преди не е било толкова синьо и чисто. Вървяха и разговаряха, от време на време Реми докосваше ръката ѝ, за да ѝ посочи още някое швейцарско чудо на природата, а след това ѝ предложи да отидат в идеалното местенце, където можеха да обядват. Уловени за ръце, те ту подтичваха, ту подскачаха надолу по скалистата пътека, която ги отведе до една просека. Там, сгъстен в зелената долина, се намираще прост селски ресторант, целият от дърво. На полянката под него пасяха крави, които се катереха и нагоре до тераската, а звънциите им дрънчаха



на шиите, докато те проучваха нова непокътната ливада. Когато седнаха, Реми поръча просто швейцарско трапезно вино, а Лекси хвърли бегъл поглед на менюто. Келнерът извади тапата на бутилката, напълни чашите им и Реми вдигна тост.

— Само за днес — тихо рече той, — нека скочим, без да се оглеждаме.

Тя бавно кимна. Докосна чашата си до неговата и добави:

— За следващите двадесет и четири часа, вместо да даваме, нека да вземаме.

Замаяни от облекчението, от очакването и от някаква свобода да говорят за това, което дотогава бе оставало недоизказано, те продължаваха да изпитват усещането, че имаха несвършена работа. Бяха пристигнали тук за това, да поговорят сериозно преди животът да може да продължи. Поръчаха си и когато келнерът им сервира храната и Лекси се наведе над порцията от колбаси с картофи, Реми започна да се смее.

— Откога имаш този апетит?

— От вчера — напълно сериозно отговори тя. — Когато ти се прибра у дома.

Необходимо му беше известно време, няколко фалстарта и напрегнати паузи на мълчание, преди най-сетне да се залови с всичко това. Той ѝ разказа за сина си, както официалната, така и неофициалната версия, за живота си преди това и за бавната си смърт след това. Разказа ѝ за работата си, за ангажиментите си, за разочарованието си от политическите принципи, за които той вярваше, че трябва да се променят, ако страната му трябваше да оцелее. Призна, че се бил оттеглил от живота и че повторно се е върнал, когато за пръв път я видял във „Фуке“.

— Необходимо ми беше да се науча как да скърбя за сина си, за да мога да продължа да живея и да запазя паметта за него жива.

— Не е никак лесно да се скърби. Понякога дори е по-трудно, отколкото да приемеш загубата. Траурът няма край, не е ли така?

— Цяло изкуство е да започнеш от нула, без да се освободиш от някои от спомените.

Тя леко се усмихна.

— Спомените остават вечно — каза тя. — Също както и краят.

— А и началото — добави той и се протегна към ръката ѝ.

За човек, който се бе сблъсквал с толкова много неща в живота си по време на службата си на едно поприще, в което мнозина бяха го смятали за легенда, той внезапно се бе оказал твърде плах да изрази желанията си пред жената, която обичаше. Реми си пое дълбоко дъх, за да събере кураж.

— Има и нещо друго — каза той. — Но се боя, че мога да те уплаша и отблъсна.

Тя го погледна.

— Не си ли разбрал, че аз не се плаша толкова лесно?

Той леко се усмихна.

— Не си толкова корава.

Тя притисна ръката му към устните си.

— Ти също.

На лицето му се появи усмивка на признание.

— Стария ми предложи работа в нашето посолство в Париж — започна бавно той, като я наблюдаваше, за да долови и най-слабото ѝ колебание. — Като културно аташе. — Той помълча. — Какво мислиш?

Лекси леко кимна, а ръката ѝ нервно потръпна.

— Мисля, че е чудесно — отговори тя.

— Прощавай — неискрено развеселен попита Реми, — но какво означава това.

Гласът ѝ прозвуча някак оживено и делово.

— Означава, че ще трябва да си намерим по-голям апартамент и може би да си купим истински мебели — кушетка, маса и столове, нали знаеш, тези неща, които хората обикновено имат, когато...

Но той вече се бе озовал до нея, устните му покриха нейните, а тя така и не успя да довърши списъка си от домашни потреби, които щяха да са им нужни за новия им съвместен живот.

След като Реми плати сметката, те вплетоха ръце и безцелно тръгнаха по ясно очертаната планинска пътека към вилата.

Всичко се случи без никакви разговори, без всякакви задръжки, без суетене. Тя не оказа съпротива, по-скоро реагира с отзивчивост, по начин, който я остави без дъх и объркана. Отвориха вратата, влязоха в къщата и се зацелуваха. С един крак Реми ритна вратата и я затвори. Когато устните им най-сетне се отделиха, двамата останаха прави за миг, втречено загледани един в друг. Той докосна леко лицето ѝ и се

готвеше да каже нещо, но тя покри устните му с пръсти. Той я придърпа по-близо до себе си и притисна глава във врата ѝ, след което я пусна и ѝ подаде ръка. Ако някога бе вярвала, че може да се справи с всичко, сега Лекси се почувства внезапно зле въоръжена да се справи, с каквото и да е. Тя хвана ръката му и го последва в спалнята.

Не бе очаквала да е така. Имаше усещането, че той е един изгладнял мъж, когато я милваше и вкушваше тялото ѝ от устните до пръстите на краката. Той разгърна ръцете и краката ѝ, за да ги увие пак около врата и гърба си и я накара да се почувства като желан подарък за рождения ден на дете. А когато накрая проникна в нея, той се извини за неумението си да сдържи страстта си. Когато обаче започна отново, от началото на тяхната история, за един кратък миг тя изпита усещането, че е изгубена и се дави в забрава, че е мъртва и умира. Това усещане щеше да запомни завинаги и го знаеше още тогава.

По-късно, когато той я взе в обятията си, тя се замисли за нещо, за което не се бе сетила. Беше на тридесет и осем години и все още достатъчно млада, за да вярва, че има възможности за избор, както и достатъчно възрастна, за да е изключила достатъчно много от тях и да е объркана за това, което всъщност иска. Досега. Накрая беше го разбрала. Това представляваше вечността дотук.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.